ANNE RICE

VAMPIRUL VITTORIO

'unu/**

Seria
NOILE CRONICI
ALE VAMPIRILOR

Dedic acest roman
lui Stan, Christopher, Michele şi Howard;
lui Rosario şi lui Patrice;
Pamelei şi lui Elaine;
şi lui Niccolo.

Vittorio dedica
acest roman
cetăţenilor oraşului
Florenţa, Italia

1

Cine sint eu, de ce scriu şi ce urmează

Pe cînd eram copil, am avut un vis îngrozitor. Se făcea că ţineam în braţe capetele retezate ale surorii şi fratelui meu mai mici. Erau inerte şi tăcute, cu ochii tremurînzi larg deschişi şi cu obrajii roşii; eu eram atît de îngrozit, încît rămăsesem fără grai, la fel ca ei.

Visul meu s-a adeverit.

Şi totuşi nimeni nu îi va plînge, tot aşa cum nimeni nu mă va plînge nici pe mine. Au fost îngropaţi fără nume, iar amintirea lor a fost ştearsă de cinci secole.

Eu sînt un vampir.

Numele meu este Vittorio, iar aceste rînduri le aştern în turnul cel mai înalt al ruinelor castelului de pe munte, adică locul în care m-am născut, în nordul extrem al Toscanei, cel mai frumos ţinut din centrul Italiei. După criteriile generale, sînt un vampir remarcabil şi foarte puternic, deoarece am trăit cinci sute de ani, încă din zilele măreţe ale lui Cosimo de Medici; chiar şi îngerii stau mărturie pentru puterile mele nemăsurate, dacă ştiţi cum să îi faceţi să vă vorbească. în această privinţă trebuie să procedaţi cu mult tact.

Nu am nici o legătură cu „Adunarea Celor cu Grai Mâiastru", acel grup straniu de vampiri romantici din oraşul

New Orleans, aflat în partea de sud a Lumii Noi, care v-au dăruit deja atîtea cronici şi povestiri.

Nu am nimic de-a face cu aceşti eroi care au săvîrşit fapte îngrozitoare, pe care apoi le-au povestit sub masca ficţiunii. Nu am nimic de-a face cu paradisul lor ademenitor situat în mlaştinile din Louisiana. Nu veţi descoperi nimic în aceste pagini care să aibă legătură cu ei. De aici înainte, nici măcar nu îi voi mai menţiona vreodată.

Şi totuşi ei au fost cei care m-au provocat să vă povestesc despre începuturile mele - parabola „naşterii" mele - şi să transform această parte a vieţii într-un roman care să apară în lumea largă, unde ar putea intra în contact fie întîmplător, fie intenţionat, cu tomurile lor faimoase.

Am dedicat secole din existenţa mea de vampir observaţiei atente şi studiului concentrat, fără a provoca vreodată furia semenilor mei şi fără a le trezi suspiciunile sau conştiinţa.

Dar aceasta nu va fi o poveste despre aventurile mele.

După cum v-am mai spus, va fi povestea începuturilor mele. Am convingerea că destăinuirile mele vor fi cu totul originale pentru voi. Poate că atunci cînd voi fi terminat de scris cartea, voi deveni şi eu, într-o oarecare măsură, un personaj din acel măreţ roman-fluviu început de alţi vampiri din San Francisco sau din New Orleans. Deocamdată, nu ştiu ce va urma şi nici nu-mi pasă.

Cînd îmi petrec nopţile liniştite aici, printre ruinele căminului unde am fost atît de fericit în copilărie, printre pereţii surpaţi şi dărăpănaţi, printre tufe spinoase de mure şi păduri bogate de stejari şi castani, nu pot să nu retrăiesc cele întîmplate, căci s-ar părea că am avut o soartă diferită de a tuturor celorlalţi vampiri.

Nu sălăşluiesc mereu în acest loc.

Dimpotrivă, îmi petrec cea mai mare parte a timpului în acel oraş pe care îl consider a fi perla tuturor oraşelor - Florenţa -, pe care l-am iubit din primul moment în care l-am văzut cu ochi de copil pe vremea cînd Cosimo cel Bătrîn conducea chiar el puternicul clan Medici, deşi era cel mai bogat om din Europa.

Sub protecţia lui Cosimo de Medici trăia marele sculptor Donatello, care făcea statui de marmură şi bronz, alături de nenumăraţi pictori şi poeţi, scriitori într-ale magiei şi creatori de muzică. Marele Brunelleschi, cel care construise minunata cupola a domului din Florenţa, mai proiecta o catedrală pentru Cosimo în vremea aceea, iar Michelozzo reconstruia nu doar Mănăstirea San Marco, ci începuse deja palatul lui Cosimo, care avea să fie cunoscut în timp sub numele de Palazzo Vecchio. Oamenii cutreierau toată Europa pentru Cosimo, căutînd operele clasicilor uitaţi ai Greciei şi ai Romei în librării prăfuite, pentru a fi transpuse apoi de către învăţaţii săi în limba noastră maternă, italiana, limba pe care Dante o alesese, cu îndrăzneală, cu mulţi ani în urmă pentru a scrie *Divina Comedie.*

Sub acoperişul lui Cosimo i-am văzut, pe vremea cînd eram un copil muritor al destinului şi al visurilor măreţe, pe marii oaspeţi ai Conciliului din Trent, care veniseră din Bizanţul îndepărtat pentru a remedia schisma dintre Biserica Răsăriteană şi cea Occidentală: Papa Eugeniu de la Roma, Patriarhul Constantinopolului şi împăratul răsăritean, loan al VIII-lea Paleologul. Da, i-am văzut cu ochii mei pe aceşti oameni măreţi intrînd pe porţile oraşului, în timpul unei furtuni năprasnice, încununaţi de o aură inefabilă de glorie, şi tot pe aceşti oameni i-am văzut ospătîndu-se la masa lui Cosimo.

Poate că v-am plictisit. Şi aveţi dreptate. Aceasta nu este o istorie a familiei de Medici. Daţi-mi voie doar să vă mai spun că acela care susţine că membrii acestei familii minunate erau nişte ticăloşi este un nebun. Ei au fost cei care i-au luat sub

protecţia lor pe Leonardo da Vinci, pe Michelangelo şi pe ceilalţi artişti importanţi. Şi toate acestea numai pentru că un bancher, puteţi chiar să-i spuneţi cămătar, a dorit să confere măreţie şi frumuseţe oraşului Florenţa.

Voi reveni la Cosimo la momentul potrivit, şi doar pentru a adăuga cîteva cuvinte, deşi trebuie să recunosc că mi-e greu să vorbesc pe scurt despre acest subiect; am să vă mai spun doar atît: Cosimo face parte dintre cei vii.

Eu umblu alături de cei morţi încă din anul 1450.

Vă voi spune cum a început totul, dar daţi-mi voie să mai fac o singură paranteză.

Să nu vă aşteptaţi să folosesc expresii arhaice. Nu veţi descoperi aici acea limbă pretenţioasă menită să impresioneze zidurile castelelor printr-o dicţie rigidă şi printr-un vocabular auster.

Eu îmi voi spune povestea natural, bucurindu-mă de cuvinte, pentru că le iubesc cu adevărat. Fiind nemuritor, le-am cunoscut pe parcursul a patru secole în care limba s-a schimbat, de la piesele lui Christopher Marlowe şi ale lui Ben Jonson pînă la cuvintele tăioase şi colocviale dintr-un film cu Sylvester Stallone.

Veţi vedea că sînt flexibil, curajos, iar pe alocuri chiar şocant. Ce altceva aş putea face, decît să îmi folosesc pe deplin capacităţile lingvistice...

Eu sînt un om al Renaşterii. Aşadar, locuinţa mea este întregul univers, accept totul fără prejudecată şi trebuie să cred că există o fârîmâ de bine dincolo de ceea ce fac.

în ceea ce priveşte limba mea maternă, italiana, o veţi ghici atunci cînd îmi veţi pronunţa dulce numele, Vittorio, şi ea va avea un parfum deosebit în comparaţie cu celelalte nume presărate în text. Nu a existat vreodată o limbă mai melodioasă pe pămînt. Eu vorbesc toate celelalte limbi cu accentul italian pe care îl puteţi auzi în zilele noastre pe străzile Florenţei.

Pentru mine este o sursă de nesfîrşitâ bucurie faptul că victimele mele care vorbesc limba engleză găsesc dezmierdările mele atît de plăcute datorita accentului italian şi a pronunţiei dulci şi elegante.

Dar nu sînt fericit.

Să nu vă imaginaţi una ca asta!

Nu aş scrie o carte pentru a vă spune câ un vampir poate fi fericit.

Am în aceeaşi măsură şi raţiune, şi suflet şi am o imagine eterica despre mine, imagine creată probabil de o entitate superioară; această complicată ţesătură a chipului meu eteric este ceea ce oamenii înţeleg prin suflet. Da, am un suflet. Oricît sînge aş bea, sufletul meu râmîne viu, fâcîndu-mâ sâ fiu mai mult decît un biet strigoi.

Da, aveţi dreptate! Vă mulţumesc pentru răbdarea voastră! Este momentul sâ începem povestirea.

Vreau doar sâ vă mai ofer un citat dintr-un scriitor obscur, dar minunat, Sheridan Le Fanu; sînt cîteva cuvinte rostite într-o stare de extremă anxietate de un personaj bîntuit din nenumăratele lui poveşti cu fantome, scrise cu atîta măiestrie. Acest autor, născut la Dublin, a murit în 1873, dar vă rog sâ observaţi cît de nou este limbajul său şi cît de terifiantă este exprimarea căpitanului Barton din povestirea intitulată *Cele ce ne sînt cunoscute.*

Oricît m-aş îndoi de autenticitatea celor despre care ni se spune că sînt revelaţii, există totuşi un lucru îngrozitor în care cred cu toata convingerea: dincolo de lumea noastră exista o lume a spiritelor - un sistem ale cărui meşteşuguri ne sînt, de obicei, ascunse, printr-o mare generozitate -, un sistem care uneori ar putea să ni se arate, iar alteori chiar o face. Sînt sigur, de fapt ştiu cu certitudine, câ există un Dumnezeu, un Dumnezeu aprig, câ după răzbunare apar inevitabil remuşcârile, în mod uimitor şi misterios, dar în aceeaşi măsură inexplicabil şi înfricoşător. Există un astfel de univers spiritual.

Dumnezeule Atotputernic, cît de mult am crezut în acest univers! Un univers malefic şi implacabil, cu puteri nelimitate, ale cărui blesteme m-au urmărit şi mă urmăresc şi acum, făcîndu-mă să sufăr de chinurile celor damnaţi!

Ce ziceţi de aceste rînduri?

Şi pe mine mă impresionează la fel ca pe un simplu muritor. Nu cred că sînt în stare să vorbesc despre Dumnezeu ca fiind „aprig", şi nici despre universul nostru ca fiind „malefic", dar există totuşi o urmă sinistră de adevăr în aceste cuvinte, care nu sînt decît ficţiune, dar sînt scrise din adîncul sufletului.

Pentru mine sînt importante, deoarece eu port povara unui blestem îngrozitor şi unic din punctul meu de vedere, fiindcă sînt un vampir. Ceilalţi nu au cum să îmi împărtăşească suferinţa. Cred că noi toţi - oameni sau vampiri, toţi cei care simţim şi putem plînge - suferim de pe urma unui blestem - acela de a şti mai multe decît putem îndura, dar nu putem face absolut nimic împotriva puterii de atracţie a acestei cunoaşteri.

La sfîrşit, putem să reluăm această discuţie. Pînă atunci, vă las să vă faceţi o părere despre povestea mea.

Umbrele serii abia au apărut. Ruinele falnice ale celui mai înalt turn din castelul tatălui meu încă se înalţă îndrăzneţe spre cerul împînzit de stele şi astfel pot vedea de la fereastră dealurile îmbăindu-se în lumina lunii, văile Toscanei şi valurile sclipitoare ale mării care se întinde ceva mai jos de minele din Carrara. Adulmec vegetaţia înflorită a drumurilor abrupte şi tainice de ţară, unde irişii de Toscana formează nişte pături luminoase albe sau de un roşu violent, pentru ca eu să le pot admira în întunericul de mătase al nopţii.

Astfel protejat, scriu, pregătindu-mă pentru momentul cînd luna plină, dar palidă, se va ascunde în nori, lăsîndu-mă să aprind cele şase lumînări ascunse de lucrătura bogata a sfeşnicului de argint ce stătea odinioară pe biroul tatălui meu.

Pe vremea aceea, el era un senior feudal de moda veche, care stăpînea acest munte şi satele din jur, un aliat neclintit al Florenţei şi al conducătorului ei neoficial în vreme de pace, dar şi de război. Pe atunci eram bogaţi şi neînfricaţi; curiozitatea noastră nu avea limite şi eram mulţumiţi de viaţă.

Acum vreau să vă povestesc despre ceea ce am pierdut.

2

Scurta mea viaţâ de muritor, frumuseţea oraşului Florenţa şi splendoarea micii noastre curţi - lucrurile pe care le-am pierdut

Aveam 16 ani cînd am murit. Eram înalt, iar pletele dese şi castanii îmi ajungeau pînâ la umeri. Aveam ochii căprui şi atît de vulnerabili, încît abia îmi puteai înfrunta privirea, pentru câ îmi dădeau aspectul unui androgin, cu un nas încîntâtor de îngust şi nâri tipice, şi cu nişte buze potrivite ca mărime, nici prea voluptoase, nici prea subţiri. Eram un băiat arătos pentru acele vremuri. Dacă n-aş fi fost frumos, nu aş mai fi în viaţâ acum.

Aşa se întîmplă cu toţi vampirii, chiar dacă alţii mâ vor contrazice. Frumuseţea este cea care ne duce la pierzanie. Ca să vâ explic mai clar, sîntem transformaţi în nemuritori de către cei care nu pot rezista farmecelor noastre.

Nu am un chip copilăros, ci mai degrabă angelic. Sprîncenele mele puternice şi închise la culoare se arcuiesc înalt deasupra ochilor, scoţîndu-le în evidenţă toatâ strălucirea. Fruntea ar fi prea înaltă dacă nu ar fi atît de dreaptă şi dacă nu ar fi încununată de bncle bogate alcătuind un fel de cadru al întregii imagini. Am bărbia puţin prea fermă şi prea pătrată faţă de restul trăsăturilor mele. Am chiar şi o gropiţă.

Trupul meu este bine făcut, puternic, cu pieptul lat, iar braţele vînjoase lasă impresia unui bărbat în toatâ firea. Ele, alături

de maxilarul meu neîndurător, îmi permit sâ mă dau drept un bărbat matur, cel puţin de la distanţă.

Datorez acest fizic bine dezvoltat antrenamentelor asidue cu o sabie grea de luptă pe care le-am făcut în ultimii ani de viaţâ, precum şi vînâtorilor aprige din munţi, în care mă însoţeau şoimii mei şi în care de obicei mergeam pe jos, deşi la vîrsta aceea primisem deja patm cai, incluzînd acel exemplar maiestuos, de rasă, crescut special pentru a-mi suporta greutatea cînd eram înveşmîntat cu armura.

Armura mea se află îngropată şi acum sub acest turn. N-am folosit-o niciodată în luptă. Italia fierbea de atîtea războaie pe vremea mea, dar toate erau purtate de mercenari.

Tot ce avea tatăl meu de făcut era sâ îşi declare loialitatea absolută faţă de Cosimo şi sâ nu permită nici unui reprezentant al Sfîntului Imperiu Roman, al ducelui de Milano sau al Papei din Roma sâ treacă împreună cu trupele prin munţii noştri sau sâ se oprească în satele noastre.

Eram nişte oameni neobişnuiţi. Aceasta însă nu reprezenta o problemă. Strămoşii întreprinzători construiseră castelul cu 300 de ani în urmă. Familia noastră exista din timpurile lombarzilor sau ale acelor barbari veniţi din nordul Italiei şi cred că sîngele lor curgea şi prin venele noastre. Dar cine ştie? De la căderea vechii Rome, atîtea triburi invadaseră Italia...

Părinţii mei adunaseră numeroase relicve pâgîne. Morminte străine, majoritatea foarte vechi, erau descoperite adeseori pe cîmpuri, alături de statuete micuţe de piatră ale unor zeiţe pe care ţăranii încă le-ar mai fi adorat dacă nu le-am fi confiscat noi. Sub turnurile noastre se aflau tezaure despre care se spunea câ erau mai vechi decît Hristos pe acest pâmînt, iar acum ştiu câ acestea nu erau vorbe în vînt. Aceste ţinuturi aparţinuseră unor oameni cunoscuţi în istorie sub numele de etrusci.

Familia noastră, de tip feudal, se ocupa cu negoţul şi avea nevoie ca bărbaţii să fie cutezători şi neînfricaţi. Castelul era plin de comori strînse de-a lungul războaielor fără a li se mai ţine socoteala: candelabre şi sfeşnice vechi de argint, cufere grele de lemn cu desene bizantine încrustate, tapiserii flamande, cantităţi impresionante de dantelă, perdele de baldachin brodate de mînă cu aur şi nestemate, toate inimaginabil de fine.

Tatăl meu, mare admirator al familiei Medici, cumpăra fel şi fel de articole de lux în timpul călătoriilor sale în Florenţa. Abia se mai întrezărea cîte un petic de perete gol în camerele mari ale palatului, totul fiind acoperit cu covoare înflorate de lînă, iar culoarele şi alcovurile erau pline de dulapuri ce conţineau armurile zornăitoare ale eroilor neştiuţi.

Eram peste măsură de bogaţi. Acesta era un lucru pe care îl auzisem fără voia mea pe cînd eram copil. De asemenea, înţelesesem că bogăţia noastră avea de-a face în egală măsură cu vitejia în luptă şi cu descoperirea unor comori pâgîne ascunse.

Secole de-a rîndul, familia noastră se luptase cu alte oraşe şi forturi de pe dealurile din jur, asediase alte castele, văzuse cum zidurile erau dârîmate de îndată ce fuseseră ridicate, iar din mijlocul Florenţei se ridicaseră guelfii şi ghibelinii mereu certăreţi şi setoşi de sînge.

Vechea conducere a Florenţei trimisese armate care să distrugă fortăreţele aidoma castelului nostru şi să reducă la tăcere orice stâpînitor primejdios.

Timpurile acelea trecuseră însă de mult.

Supravieţuiserâm datorita isteţimii şi bunelor alegeri, precum şi datorită faptului că eram izolaţi într-un ţinut ostil şi plin de stînci, care încorona un munte vajnic, în locul în care Alpii coborau în Toscana, iar castelele din preajma noastră erau nişte ruine abandonate.

Cel mai apropiat vecin al nostru stâpînea propria sa enclavă în munţi, pe deplin supusă ducelui de Milano. Dar el nu îşi făcea griji din cauza noastră, tot aşa cum nici noi nu ne făceam griji din cauza lui. Era o problemă politică aflată la mare depărtare.

Zidurile noastre erau înalte de nouă metri şi foarte groase, erau chiar mai vechi decît castelul şi dependinţele, mai vechi decît poveştile romantice despre timpuri apuse, avînd nevoie în permanenţă să fie întărite şi reparate. Ele mărgineau şi trei cătune, care se ocupau cu îngrijirea unor vii bogate, dăruindu-ne un minunat vin roşu, dar, pe lîngă acesta, şi mure, grîu şi alte cereale, alături de pui şi vaci, care creşteau în apropierea grajdurilor imense ce ne adăposteau caii.

Nu am ştiut niciodată cîţi oameni munceau în micul nostru univers. Casa era plină de oameni care se îngrijeau de toate cele necesare, iar tatăl meu era foarte rar solicitat pentru a rezolva vreo problema sau vreun caz de orice fel, tot aşa cum foarte rar se întîmpla ca aceste chestiuni să fie prezentate în faţa tribunalului florentin.

Biserica noastră fusese desemnată ca fiind biserica tuturor împrejurimilor, astfel încît aceia care locuiseră în cătunele mai puţin protejate din josul muntelui - şi nu erau puţini la număr - veneau la noi pentru botezuri şi nunţi, iar noi am avut pentru îndelungate perioade de timp în mijlocul nostru un preot dominican care oficia slujba pentru noi în fiecare dimineaţă.

în timpurile trecute, pădurile fuseseră defrişate masiv pe muntele nostru, pentru ca invadatorii să nu-şi poată croi drum pe povîrnişuri, dar pe vremea mea nu mai era nevoie de astfel de măsuri de precauţie.

Astfel că pădurile au crescut din nou puternice şi plăcute în vîlcelele şi pe drumurile mai vechi, tot atît de bogate cît sînt şi azi, ajungînd pînă aproape de ziduri. Din turnurile noastre se distingeau clar oraşele micuţe care coborau spre vale,

cu peticele de cîmpii bogate, de livezi sau de pilcuri de măslini ori vii. Toate acestea se aflau sub cîrmuirea noastră şi ne erau loiale. Dacă ar fi fost vreun război, toţi ar fi venit în fugă la porţile noastre, aşa cum făcuseră şi strămoşii lor, şi pe bună dreptate.

Se organizau numeroase zile de tîrg, festivaluri orăşeneşti, zile ale sfinţilor şi cîte un mic spectacol de alchimie din cînd în cînd; ocazional se mai ivea şi cîte un miracol. Era, într-adevăr, un loc binecuvîntat.

Clericii care veneau în vizită rămîneau pentru mult timp. Nu era un lucru neobişnuit să avem doi sau trei preoţi în diverse turnuri ale castelului sau în edificiile mai noi, mai joase şi mai moderne ale reşedinţei.

Eu fusesem trimis la Florenţa pentru studii pe cînd eram foarte tînăr; locuiam într-un palat luxos şi primitor al unchiului mamei mele care murise înainte ca eu să ajung la vîrsta de treisprezece ani; pe vremea aceea - pe cînd casa era închisă - am fost adus înapoi la castel, alături de două mătuşi mai în vîrstă şi, după această perioadă, aveam să revin la Florenţa doar ocazional.

Tatăl meu era un om de modă veche, un stăpînitor aprig şi neîmblînzit, deşi mulţumit să păstreze distanţa faţă de luptele din capitală, să aibă conturi imense în băncile Medici şi să trăiască în stilul bătrînesc de curte pe propriul domeniu, vizitîndu-l pe Cosimo de Medici cînd mergea la Florenţa, în călătorii de afaceri.

Dar cînd venea vorba de fiul său, el dorea ca eu să fiu crescut ca un prinţ, ca un stăpîn, ca un cavaler, aşadar a trebuit să învăţ toate meşteşugurile şi secretele unui cavaler, iar la treisprezece ani puteam să călăresc în armură, cu coiful pe cap, galopînd cu suliţa îndreptată către ţinta de paie. Făceam toate acestea fără nici o dificultate. îmi plăcea la fel de mult ca

vînătoarea sau înotul în izvoarele de munte, sau cursele de cai pe care le încingeam cu băieţii din sat. Nu mă împotriveam niciodată acestor îndeletniciri.

Eram totuşi o fiinţă dualâ. Intelectul meu fusese educat în Florenţa, de către profesori excelenţi de latină, greacă, filozofie şi teologie, şi îmi plăcea mult sâ particip la concursurile bărbăteşti şi sâ joc în piesele regizate în oraş, avînd adesea rolul principal în drame prezentate de frăţia mea în casa unchiului; ştiam exact cum să îl întruchipez pe biblicul Isaac, care urma sâ fie sacrificat de supusul Avraam, precum şi pe fermecătorul înger Gavriil, descoperit de suspiciosul Sfint Iosif cu Fecioara Maria.

Mi-e dor de toate acestea, de cărţi, de prelegerile din catedrale, pe care le ascultam cu un interes precoce, de minunatele nopţi din casa unchiului meu din Florenţa, cînd adormeam în sunetele unor opere fantastice, cu spiritul plin de sclipirea chipurilor minunate care se năpusteau asupra viorilor, lăutelor şi tobelor ce răsunau frenetic, în timp ce dansatorii se mişcau asemenea unor acrobaţi, iar vocile se uneau într-o armonie minunată.

Am avut o copilărie uşoară. In frăţia de băieţi din care făceam parte am cunoscut şi copiii mai săraci ai Florenţei, fiii negustorilor, orfanii şi băieţii din mănăstiri şi şcoli, deoarece aşa era obiceiul pe vremea mea: seniorul trebuia sâ îşi cunoască supuşii.

Mâ furişam din casâ de nenumărate ori pe cînd eram copil, tot aşa cum, ceva mai tîrziu, mâ strecuram în afara zidurilor palatului. îmi amintesc prea bine de festivaluri, de zilele sfinţilor şi de procesiunile din Florenţa, cu detalii pe care un copil ascultător nu le-ar fi remarcat. Mâ separam adesea de mulţime, uitîndu-mâ la coroanele plutitoare care îi onorau pe sfinţi şi râmînînd cu gura căscată în faţa solemnităţii celor care mergeau

încet, în tăcere deplină, ducînd luminări, ca şi cum ar fi fost purtaţi în transă de devoţiunea lor.

Eram un pierde-varâ. Acesta e adevărul. Ieşeam din casă prin bucătărie, mituind servitorii. Aveam prea mulţi prieteni care erau nişte haimanale fără pereche sau nişte mici sălbatici. Intram în încurcături şi apoi fugeam acasă. Ne jucam cu mingea în pieţe şi stîrneam încăierări, iar preoţii ne izgoneau cu bîte şi cu ameninţări. Eram şi bun, şi râu, dar niciodată n-am fost crud în adevăratul sens al cuvîntului.

Cînd am murit pentru lumea aceasta, la vîrsla de 16 ani, n-am mai văzut lumina zilei nici în Florenţa, nici în altă parte. Pot spune că am încercat să văd latura pozitivă a acestei experienţe. îmi pot imagina fără greutate spectacolul organizat de sărbătoarea Sfintului loan, cînd fiecare prăvălie din Florenţa trebuia sâ scoată la vînzare toate articolele de preţ pe care le deţinea, iar călugării cîntau cele mai dulci imnuri pe drumul spre catedrală, mulţumindu-i lui Dumnezeu pentru prosperitatea cu care binecuvîntase oraşul.

Aş putea sâ continuu aşa la nesfîrşit. Nu voi conteni cu laudele vorbind despre Florenţa aşa cum era pe vremea aceea, un oraş al negustorilor şi al artiştilor deopotrivă, al politicienilor vicleni şi al sfinţilor adevăraţi, al poeţilor adînc simţitori, dar şi al ticăloşilor neînfricaţi. Cred că Florenţa ştia deja pe vremea aceea lucruri care urmau sâ se afle mult mai tîrziu în Franţa şi în Anglia, iar în alte ţâri nu sînt cunoscute nici pînâ astăzi. Pe atunci două lucruri erau adevărate. Cosimo era cel mai puternic om din lume, iar Florenţa era condusă de popor.

Dar sâ revenim la castel. Eu mi-am continuat studiile şi lecturile acasă, transformîndu-mâ într-o clipită din cavaler în cărturar. Dacă exista ceva care să-mi umbrească existenţa, era faptul că la vîrsta de 16 ani eram destul de mare pentru a merge la o universitate adevărată, şi chiar aş fi vrut sâ merg, dar pe de

altă parte creşteam la castel nişte şoimi tineri, pe care îi antrenam chiar eu pentru vînătoare, iar ţinuturile înconjurătoare erau irezistibile.

La vîrsta de 16 ani, eram considerat a fi mai degrabă studios de către membrii mai în vîrstâ ai clanului care se adunau în fiecare seară la masa părinţilor mei; mai toţi erau unchi de-ai părinţilor mei, care trăiseră pe vremea cînd „lumea nu era condusă de bancheri" şi care ştiau poveşti minunate despre cruciade, la care participaseră în tinereţe. Fuseseră martori ai bătăliei de la Acre sau ai luptelor din Cipru şi Rodos. Ştiau cum era viaţa pe mare şi cunoşteau ca-n palmă porturile exotice, unde fuseseră cîndva spaima tavernelor şi a femeilor.

Mama mea era frumoasă şi spirituală; avea pârul castaniu şi ochii de un verde profund şi adora viaţa cîmpenească, dar nu cunoscuse niciodată Florenţa decît din interiorul unei mănăstiri. Credea că era ceva în neregulă cu mine pentru că îmi plăcea să citesc lirica lui Dante şi pentru că scriam atît de mult.

Nu trâia decît pentru a primi oaspeţi cu o graţie desâvîrşită, avînd grijă ca podelele să fie presărate cu lavandă şi cu alte ierburi parfumate, iar vinul să fie bine aromatizat. Conducea dansul ea însăşi, alături de un unchi care se pricepea foarte bine, deoarece tatăl meu refuza cu încâpâţînare să o însoţească.

Viaţa aceasta era prea banală şi plictisitoare pentru mine, după ce vâzusem Florenţa. Dar să trec la poveştile de râzboi.

Probabil că fusese foarte tînârâ pe vremea cînd se căsătorise cu tatăl meu, pentru că în noaptea în care a murit era însărcinată, iar copilul a murit o dată cu ea. Voi ajunge în curînd şi la acest episod. Mâ rog, cît de curînd se poate. Nu prea mă pricep să vorbesc pe scurt.

Fratele meu, Matteo, era cu patru ani mai mic decît mine şi era un elev strălucit, deşi nu fusese încă trimis la nici o şcoală, din păcate, iar sora mea Bartola se născuse la mai puţin de un

an după mine; eram atît de apropiaţi ca vîrstâ, încît tatâl meu se ruşina puţin din cauza aceasta.

Pentru mine, Matteo şi Bartola erau cei mai interesanţi oameni din lume. împreună aveam parte de o distracţie provincială, dar şi de o libertate pe măsură. Alergam prin păduri, culegeam mure, pierdeam vremea pe lîngâ ţiganii care depânau povestiri pînă cînd erau prinşi şi izgoniţi. Ne iubeam foarte mult. Matteo aproape că mâ venera pentru câ vorbeam mai mult decît tatâl nostru. El nu a apucat sâ observe forţa ascunsă a părintelui nostru şi nici manierele lui de modă veche. Se pare câ eu am fost adevăratul profesor al lui Matteo în toate domeniile. Cît despre Bartola, ea era prea sălbatică pentru ca mama sâ o poată controla. Mama era mereu uluită de starea în care se afla pârul lung al Bartolei, plin de petale, frunze uscate şi noroi din pădurile pe care le cutreieram.

Bartola a fost totuşi obligată sâ înveţe să brodeze, ştia sâ cînte, sâ spună poezii şi învăţase toate rugăciunile cuvenite. Era prea aleasă şi prea bogată pentru a putea fi obligată sâ facă ceva ce nu dorea. Tatâl meu o adora şi nu de puţine ori ţinea să se asigure câ o supravegheam în permanenţă în timpul hoinărelilor noastre prin pădure. Şi chiar aşa făceam. Aş fi ucis pe oricine ar fi îndrăznit sâ o atingă!

Amintirile mâ copleşesc! Nu mi-am dat seama câ îmi va fi atît de greu! Bartola... Aş fi ucis pe oricine ar fi atins-o! Coşmarurile se năpustesc asupra mea, ca nişte spirite înaripate şi ameninţă sâ alunge toate luminiţele tăcute şi tot mai îndepărtate ale raiului.

Dar sâ revin la firul povestirii.

Pe mama n-am înţeles-o niciodată cu adevărat; pentru ea nu păreau sâ conteze decît eleganţa şi manierele, ceea ce tatăl meu şi cu mine consideram, cu ironie, a fi teribil de amuzant.

Dincolo de toate glumele şi poveştile pe care le inventa, tata era destul de cinic, dar era şi bun la suflet totodată; el vedea dincolo de prefăcătoria celor din jur, ba chiar dincolo de propria îngîmfare. Considera condiţia umană ca fiind lipsita de orice speranţă. Războiul i se părea o comedie lipsită de eroi, dar plină de bufoni, şi izbucnea în rîs chiar în mijlocul tiradelor unchiului meu sau în mijlocul poemelor mele daca erau prea lungi. Nu cred că i-a adresat vreodată un cuvînt frumos mamei mele.

Era un om impunător, mereu bine bărbierit şi cu părul lung; avea degete neobişnuit de lungi şi subţiri pentru un om de statura sa, mai cu seamâ câ toate rudele sale mai în vîrstâ aveau mîini mai grosolane. Eu am mîinile exact ca el. Toate inelele pe care obişnuia sâ le poarte îi aparţinuseră mamei lui.

Tatâl meu se îmbrăca mai luxos decît ar fi îndrăznit în Florenţa, în catifea tivită cu perle, şi purta mantii imense garnisite cu hermină. Mânuşile sale erau făcute din piele de vulpe, iar ochii adînci, mai înfundaţi în orbite decît ai mei, erau veşnic plini de batjocură, neîncredere şi sarcasm.

Totuşi n-a fost niciodată râu cu nimeni.

Singurul viciu modem pe care îl căpătase era acela câ îi plăcea sâ bea din pocale fine de sticlă, şi nu din cupele vechi de lemn, aur sau argint. Aşadar, masa noastră era veşnic plină de nenumărate pahare sclipitoare.

Mama mea îi zîmbea mereu atunci cînd îi spunea lucruri cum ar fi: „Milord, te rog să-ţi dai picioarele jos de pe masă!" sau „îţi voi ramîne recunoscătoare dacâ nu mâ atingi pînâ nu ţi-ai spălat mîinile de grăsime!", sau „Chiar intenţionezi sâ intri în casă în halul acesta?" Dar dincolo de manierele ei încîntâtoare, cred câ mama îl ura din toatâ inima.

Singura dată cînd am auzit-o ridicînd vocea la el a fost pentru a-i reproşa în termeni cît se poate de clari faptul câ jumătate din copiii din satele înconjurătoare erau odraslele lui şi câ ea

însăşi pierduse vreo opt prunci care nu apucaseră sâ vadă lumina zilei, fiindcă el nu îşi putea înfrîna poftele, asemenea unui armăsar nestâpînit.

El a fost atît de uimit de această ieşire - ce a avut loc în intimitatea unei odăi închise - încît a ieşit din dormitor palid şi emoţionat şi mi-a spus: „Vittorio, sâ ştii câ mama ta nu e atît de săracă cu duhul cum credeam eu. Nici pe departe. Cred câ, de fapt, e doar plictisitoare".

în împrejurări obişnuite, n-ar fi spus niciodată un lucru atît de urît despre ea, dar acum tremura de furie.

Cît despre mama, cînd am încercat sâ intru să o văd, a aruncat în mine cu o carafă de argint.

Atunci i-am strigat: „Mamă, sînt eu, Vittorio!", iar ea s-a aruncat în braţele mele. A plîns amarnic timp de un sfert de oră.

N-am schimbat nici o vorbă în tot acest timp. Am stat împreună în dormitorul ei micuţ cu pereţi de piatră, aflat destul de sus în cel mai vechi turn al castelului, împodobit cu multe mobile aurite mai noi sau mai vechi. Şi-a şters lacrimile şi mi-a spus: „Are grijă de toatâ lumea. Are grija de unchii şi de mâtuşile mele. Unde ar fi ei acum dacă n-ar fi el? Nu mi-a refuzat niciodată nimic".

Apoi a vorbit în continuare, modulîndu-şi atît de fin vocea ei blîndâ: „Uitâ-te la casa aceasta. E plină de bâtrîni a căror înţelepciune a fost benefică pentru voi, copiii, iar asta se datorează tatălui vostru, care e atît de bogat, încît ar fi putut pleca oriunde în lume, dar a fost atît de bun cu mine... Doar atît i-am cerut, Vittorio! Sâ nu mâ înşele cu fetele din sat!"

Din dorinţa de a o linişti, aproape câ i-am mărturisit faptul câ eu nu aveam decît un singur prunc din flori, care o ducea foarte bine din cîte ştiam eu, dar mi-am dat seama că aceasta veste ar fi căzut ca un trăsnet, aşa câ am tăcut.

Cred că aceasta a fost singura conversaţie adevăratâ pe care am purtat-o cu mama. Dar nici măcar nu a fost o conversaţie propriu-zisâ, pentru că eu n-am scos un cuvînt.

Şi totuşi avea dreptate. Trei mătuşi ale ei şi doi unchi locuiau cu noi la castel. Aceşti bătrîni trăiau bine, se îmbrâcau elegant în materialele la modă aduse din oraş şi se bucurau de cea mai simpla viaţâ la ţară pe care v-o puteţi imagina. Era imposibil să nu profiţi de pe urma lor, ascultîndu-le discuţiile, aşa cum făceam eu, căci ei cunoşteau multe poveşti despre lume.

Tot aşa era şi cu unchii tatălui meu, dar, din moment ce era pămîntul familiei lor, se simţeau mai îndreptăţiţi sâ fie acolo, fiindcă participaseră la toate luptele eroice din Ţara Sfîntâ, şi se certau cu tata din orice motiv, de la gustul plăcintelor cu carne servite la cină şi pînâ la stilul modem al pictorilor pe care îi angajase din Florenţa pentru a decora micuţa noastră capelă.

Acesta era un alt lucru tipic modern pe care îl agrea tata: pictorii. Probabil că aceasta era singura lui plăcere modernă, în afara paharelor de cristal.

Capela rămăsese nedecoratâ de-a lungul secolelor. Asemenea celor patru turnuri ale castelului şi pereţilor din jur, era construită din piatră albă, foarte des întîlnită în zona de nord a Toscanei. Nu este vorba despre piatra aceea închisă la culoare pe care o vedeţi mereu în Florenţa, care este gri şi pare mereu murdară, ci, dimpotrivă, este asemănătoare nuanţei celor mai suavi trandafiri roz.

Pe cînd eram foarte mic, tatâl meu adusese ucenici din Florenţa, pictori foarte buni, care studiaseră cu Piero della Francesca şi alţii ca el, pentru a acoperi pereţii capelei cu picturi împrumutate din minunatele poveşti despre sfinţi şi personaje biblice, din cărţi precum *Legendele de Aur*.

Cum nu avea o imaginaţie prea bogată, tata urmase modelul bisericilor din Florenţa şi îi instruise pe aceşti oameni sâ

ilustreze povestea Sfintului loan Botezătorul, patronul oraşului, înrudit cu Dumnezeu; aşadar, în ultimi ani ai vieţii mele, capela noastră a fost decorată cu reprezentări ale Sfintei Elisabeta, ale Sfintului loan, ale Sfintei Ana, ale Fecioarei, ale lui Zaharia şi ale altor îngeri, toţi înveşmîntaţi în portul vremii, după moda cea mai fină a Florenţei.

Unchii şi mătuşile mele mai în vîrstâ obiectau împotriva acestor picturi „moderne", atît de deosebite de lucrările tradiţionale ale lui Giotto sau Cimabue. în ceea ce-i priveşte pe săteni, cred că nici ei nu înţelegeau prea bine aceste lucruri, dar erau atît de impresionaţi cînd se aflau în capelă cu ocazia vreunei nunţi sau a vreunui botez, încît nu mai avea nici o importanţă.

Eu eram foarte fericit sâ văd aceste picturi, sâ-mi petrec timpul în compania artiştilor, care erau de mult plecaţi atunci cînd viaţa mea a fost curmată de o forţă demonică.

Văzusem o mulţime de picturi minunate în Florenţa şi aveam slăbiciunea de a pierde vremea rătăcind prin oraş şi admirînd minunatele imagini cu îngeri şi sfinţi în capelele somptuoase ale catedralelor; odată, în timpul unei călătorii la Florenţa în compania tatălui meu, reuşisem chiar sâ-1 văd în fugă, în casa lui Cosimo, pe impetuosul pictor Filippo Lippi, care era ţinut atunci încuiat sub pază strictă pentru a termina un tablou.

Eram fascinat de acest om simplu, dar irezistibil, de modul său de a argumenta şi de a elabora planuri felurite pentru a scăpa din palat. Era capabil de orice, chiar şi de crize de nervi, dar Cosimo îi zîmbea şi, cu un ton scăzut şi plin de solemnitate, îl ajuta să depăşească acele crize de isterie, îndemnîndu-1 sâ revină la lucru şi asigurîndu-1 câ va fi fericit cînd va termina.

Filippo Lippi era călugăr, dar nu putea trăi fârâ femei, iar acesta era un lucru de notorietate. Aţi putea spune câ era asemenea acelor personaje negative dintr-o carte care sfirşesc prin

a-ţi deveni simpatice. Din cauza femeilor dorea să scape din palat; mai tîrziu, la masa gazdelor noastre, chiar s-a sugerat faptul că, dacă ar fi fost şi cîteva femei încuiate cu el în odaie, Filippo ar fi fost fericit. Dar Cosimo n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Dacă ar fi făcut un astfel de gest, duşmanii săi l-ar fi transformat în ultima bîrfă a Florenţei.

Trebuie să vă spun un lucru care este foarte important pentru mine: nu am uitat niciodată cele cîteva clipe cînd l-am întrezărit pe genialul Filippo, pentru că el asta a însemnat cu adevărat pentru mine: un geniu.

- Ce ţi-a plăcut la el? m-a întrebat tatăl meu.

- Faptul că e şi bun, şi rău, e ambivalent. Eu deslușesc o luptă care se duce în sufletul lui. Am văzut cîndva nişte lucrări de-ale lui, pe care le făcuse împreună cu Fra Giovanni - acesta este acelaşi om pe care oamenii îl vor numi mai tîrziu Fra Angelico - şi dă-mi voie să-ţi spun că îl consider genial. De ce altceva ar suporta Cosimo astfel de scene? Doar l-ai auzit!

- Şi vrei să zici că Fra Giovanni e un sfînt?

- Păi, da... Ai văzut ce fiinţă tulburată e Fra Filippo? Mi-a plăcut acest lucru...

Tatăl meu îşi ridică sprîncenele. în următoarea noastră călătorie la Florenţa, care a fost de altfel şi ultima, m-a dus să văd picturile lui Fra Filippo. Am fost uimit să văd că nu uitase interesul meu pentru acest om. Am mers din casă în casă pentru a admira cele mai frumoase opere, apoi am vizitat chiar atelierul lui Filippo. Acolo se afla o pictură pentru altarul unei biserici florentine, comandată de Francesco Maringhi; pictura *încoronarea Fecioarei* era aproape terminată, iar eu am amuţit de uimire cînd am văzut-o, atît de mult mi-a plăcut.

Nu puteam să-mi iau ochii de la ea. Oftam şi plîngeam.

Nu mai văzusem niciodată ceva atît de frumos, ca acea adunare de chipuri atente şi nemişcate, o adevărată colecţie de

sfinţi şi îngeri, de femei mlădioase, pline de graţie, şi de bărbaţi cu trăsături nepâmîntene. M-am îndrăgostit pe loc de această pictură.

Tatâl meu m-a dus sâ mai văd încă vreo două lucrări ale lui, ambele înfâţişînd Buna-Vestire. V-am spus deja câ, pe cînd eram copil, jucasem rolul îngerului Gavriil care se cobora pentru a-i vesti Fecioarei Maria existenţa Pruncului pe care îl purta în pîntece; după cum obişnuiam noi sâ jucăm piesa, acesta era un înger atrăgător şi viril, iar cînd apărea Iosif, îl descoperea pe acest bărbat chipeş alături de soţia sa cea purâ, Binecuvîntata Fecioară Maria.

Eram nişte tineri petrecăreţi şi ne plăcea sâ condimentăm puţin piesa. Mai înfloream lucrurile ici şi colo. Nu cred câ e scris nicăieri în Biblie câ Sfîntul Iosif ar fi fost implicat într-o întîlnire romantică de acest fel.

Şi totuşi acesta a fost rolul meu preferat şi de aceea îmi plăceau în mod special picturile ce înfăţişau Buna-Vestire. Iar tabloul pe care l-am văzut înainte de a părăsi Florenţa, pictat de Filippo prin anii 1440, depăşea puterea mea de imaginaţie.

îngerul avea o înfăţişare cu adevărat eterică, dar aspectul său fizic era fârâ cusur. Aripile erau din pene de păun.

Eram copleşit de evlavie şi de dorinţă. Aş fi vrut sâ putem cumpăra pictura şi sâ o putem duce acasă. Nu era posibil. Lucrările lui Filippo nu erau pe piaţă în vremea aceea. în cele din urmă, tatâl meu m-a smuls de lîngâ tablou şi în cîteva zile ne-am înapoiat acasă.

Abia mai tîrziu mi-am dat seama cu cîtâ atenţie ascultase ceea ce-i spusesem despre Fra Filippo:

— Este delicat, original, dar şi sfidător, dacă ne raportăm la regulile obişnuite. în asta sta sclipirea lui de geniu: sâ ştii cum sâ aduci o schimbare nu prea mare, doar atît cît sâ devii inimitabil,

dar să fii accesibil tuturor. El a reuşit să facă acest lucru, tată! Ascultă-mă ce-ţi spun!

Nimeni nu mă putea opri.

- Acestea sînt gîndurile mele despre el. Senzualitatea lui, pasiunea pentru femei, refuzul lui încăpăţînat de a-şi respecta jurămintele..., modul în care se luptă mereu cu călugărul din el, şi totuşi îşi poartă veşmîntul preoţesc... Din cauza acestui conflict, pe chipurile pe care le pictează se răsfrînge un sentiment teribil de abandon.

Tatăl meu mă asculta.

- Asta este, continuam eu, personajele sale reflectă compromisul pe care îl face mereu cu forţele pe care nu le poate împăca, rămînînd mereu triste, înţelepte, niciodată inocente..., întotdeauna reflectînd un zbucium tăcut şi meditativ.

Pe drumul spre casă, pe cînd călăream prin pădure, de-a lungul unei cărări destul de abrupte, tatăl meu m-a întrebat în treacăt dacă pictorii care decoraseră capela noastră erau priceputi sau nu.

- Tată, cred că glumeşti, erau minunaţi! i-am răspuns.

- N-aveam de unde să ştiu. Eu i-am angajat pe cei mai buni, dar...

A ridicat din umeri, iar eu am zîmbit.

A rîs apoi din toată inima. Eu nu l-am mai întrebat cînd aş mai putea pleca de acasă pentru a mă dedica studiului sau măcar dacă aşa ceva urma să se mai întîmple pe viitor. M-am gîndit că aşa ar fi mai bine.

Cred că ne-am oprit de vreo douăzeci şi cinci de ori pe acel ultim drum înapoi de la Florenţa. Am fost ospătaţi la toate castelele pe care le-am întîlnit, am vizitat moşii noi, luxoase şi pline de strălucire, ne-am bucurat de grădinile lor bogate. Nu m-am ataşat de nimic în mod special, căci aşa credeam că va fi toată viaţa mea, cu umbrare acoperite de glicina purpurie, cu vii

ce se întindeau de-a lungul unor dealuri înverzite şi cu fete frumoase care mă invitau în logiile îmbietoare.

Florenţa era, de fapt, sfişiată de război pe vremea cînd noi făceam acea călătorie. Se aliase cu puternicul şi faimosul Francesco Sforza pentru a cuceri oraşul Milano, alături de acesta luptînd Napoli şi Veneţia. A fost un război groaznic, dar care pe noi nu ne-a afectat defel. Se lupta în locuri îndepărtate, cu mercenari plătiţi, iar suferinţa cauzată de acest război îşi făcea auzite ecourile doar pe străzile oraşelor, nu şi în munţii noştri.

îmi amintesc însă două personaje remarcabile care au fost implicate în acest conflict. Primul era ducele de Milano, Filippo Maria Visconti, un bărbat care era duşmanul nostru fie că doream, fie că nu, fiind duşmanul Florenţei.

Dar să vă povestesc cîte ceva despre acest om: se spunea că era îngrozitor de gras şi că avea o natură spurcată, iar uneori obişnuia să-şi scoată toate hainele şi să se rostogolească prin noroiul din grădină. îl înspăimînta vederea unei săbii şi urla de spaimă dacă vedea o spadă scoasă din teacă; de asemenea, îl îngrozea ideea de a i se picta portretul, pentru că era mult prea urit. Dar asta nu e tot. Picioarele lui prea slabe nu îl puteau susţine, astfel că pajii trebuiau să îl care peste tot. Dar avea simţul umorului. Pentru a speria oamenii, îi plăcea uneori să scoată cîte un şarpe din mînecă! Încîntător, nu-i aşa?

Şi lotuşi a condus ducatul Milano timp de treizeci şi cinci de ani, iar mercenarul său, Francesco Sforza, a fost cel care l-a trădat în acest război. Pe acesta din urmă vreau să-l descriu pe scurt, pentru că era un personaj pitoresc din alt punct de vedere. Era fiul chipeş şi puternic al unui ţăran care, răpit pe cînd era copil, reuşise să ajungă conducătorul bandei de răpitori; Francesco a ajuns la rîndul lui conducătorul bandei atunci cînd

tatâl său s-a înecat eroic într-un pîrîu pe cînd încerca sâ salveze viaţa unui paj. Cît curaj! Ce inimă purâ! Ce talent irosit!

Nu l-am văzut pe Francesco Sforza decît după ce am murit pentru cei din jur, râmînînd doar un vampir în căutare de pradă; el era întru totul aşa cum l-am descris, un bărbat impunător şi eroic. Poate câ n-o sâ vâ vinâ sâ credeţi, dar acestui ţăran bastard, născut pentru a fi soldat, a preferat nebunul duce de Milano sâ i-o dea pe fiica lui de soţie; trebuie sâ vâ mai spun câ fiica nu-i fusese dăruită ducelui de soţia sa, care zăcea închisă în temniţă, ci de amanta lui.

De fapt, această căsătorie constituie pricina războiului. La început Francesco lupta plin de vitejie pentru ducele Filippo Maria, apoi ducele, cu natura sa ciudată şi imprevizibilă, a murit pe neaşteptate; ginerele său, chipeşul Francesco, care-i fermecase pe toţi italienii, începînd cu Papa şi pînâ la Cosimo, a vrut sâ devină ducele oraşului Milano!

Toate acestea sînt adevărate. Nu-i aşa că e interesant? Dacă nu mâ credeţi, n-aveţi decît sâ vâ informaţi chiar voi. Am uitat sâ vâ spun câ ducele Filippo Maria era atît de speriat de tunete, încît se zice câ şi-ar fi construit o cameră izolată fonic în palat.

Dar încă nu v-am povestit tot. Sforza a trebuit să salveze oraşul Milano de alţii care doreau sâ îl cucerească, iar Cosimo a trebuit să îl susţină, altfel Franţa şi-ar fi îndreptat atacurile împotriva noastră.

Situaţia mi s-a părut mai degrabă amuzantă, câci, după cum v-am spus deja, eu eram pregătit de la o vîrstâ fragedă sâ mâ arunc în luptâ sau să mâ prezint la curte dacâ mi s-ar fi cerut. Aceste două personaje existau pentru mine doar în cadrul discuţiilor de la cină, iar, ori de cîte ori cineva povestea despre ducele cel nebun din Milano şi despre şmecheriile sale cu şarpele din mînecâ, tatâl meu îmi făcea cu ochiul şi îmi şoptea: „Nu-i nimic mai de preţ decît un prinţ cu sînge albastru, băiete".

Apoi rîdea.

în ceea ce-l priveşte pe romanticul şi curajosul Francesco Sforza, tatâl meu nu avusese nimic de zis despre el cit timp acesta luptase pentru duşmanul nostru, ducele, dar o datâ ce toţi am întors armele împotriva oraşului Milano, atunci tata l-a elogiat şi pe Francesco, cel care se realizase prin propriile puteri, şi pe tatâl acestuia, ţăranul cel curajos.

A mai existat un mare excentric care bîntuia prin Italia în acele vremuri, un pirat ticălos pe nume Sir John Hawkwood, care îşi conducea mercenarii în luptâ împotriva oricui, inclusiv împotriva florentinilor.

în cele din urmă, el a rămas loial Florenţei, ba chiar a devenit cetăţean al oraşului, iar cînd a murit i s-a construit un monument superb în catedrală. Ce vremuri!

Era o perioadă potrivita pentru a fi soldat, câci puteai să-ţi alegi ce luptâ doreai sâ porţi şi cît de mult doreai sâ te implici. Pe de altâ parte, erau nişte timpuri minunate pentru a citi poezie, pentru a admira tablouri şi pentru a trăi în confort şi în siguranţă apărat de ziduri străvechi sau rătăcind pe străzile oraşelor în floare. Dacă aveai un dram de educaţie, puteai alege ce doreai sâ faci în viaţâ.

Era, de asemenea, o epocă în care trebuia sâ fii cu mare grijă. Seniori de măsura tatălui meu au fost aduşi la ruină în astfel de războaie. Regiunile montane care fuseseră libere şi neîngrădite puteau cu uşurinţa sâ fie invadate şi distruse. Din cînd în cînd, cineva care nu prea se amestecase în treburile cetăţii se ridica împotriva Florenţei, şi atunci interveneau mercenarii cei floroşi şi bine înarmaţi pentru a soluţiona problema.

Sforza a cîştigat războiul împotriva ducatului Milano, iar, parţial, acesta a fost motivul pentru care Cosimo i-a împrumutat banii pe care acesta i-a cerut. Ce s-a întîmplat după aceea a fost iadul pe pâmînt.

Aş putea sâ continuu sâ vâ descriu această ţară de basm a Toscanei şi n-aş mai termina niciodată. Mâ umple de fiori şi de întristare efortul de a-mi imagina ce s-ar fi întîmplat cu noi dacă râul nu s-ar fi abătut asupra noastră. Nu îl voi vedea pe tatăl meu îmbătrînind, nici pe mine nu mâ pot imagina ca pe un om în vîrstâ; n-am sâ o văd niciodată pe sora mea câsâtorindu-se cu un aristocrat din oraş, aşa cum speram eu, iar nu cu un baron provincial.

Mâ îngrozeşte şi mâ bucură deopotrivă faptul câ încă mai sînt sate şi cătune prin aceşti munţi care dăinuie încă de pe vremea aceea, supravieţuind celor mai nâpraznice războaie moderne, cu străduţele lor înguste şi pietruite şi cu ghivecele de muşcate roşii la ferestre. Sînt pretutindeni castele care au rezistat, sporindu-şi forţele cu fiecare nouă generaţie.

Aici nu a mai rămas decît întunericul.

Nu mai există decît Vittorio, care scrie la lumina stelelor.

Capela de dedesubt este năpădită de rugi de mure şi de mărăcini; picturile nu se mai văd, iar relicvele sacrului altar de piatră zac îngropate sub munţi de praf.

Aceşti spini protejează ruinele căminului meu. Eu i-am lăsat sâ crească în voie. Am lăsat drumurile sâ se piardă printre copacii pădurii sau le-am distrus chiar eu. Trebuie să-mi râmînâ o fârîmâ din ceea ce a fost odinioară! Nu se poate altfel.

Mă scuz mereu pentru divagaţii fără sfîrşit şi totuşi nu mâ pot abţine.

Acest capitol trebuie sâ se încheie.

Aveam nevoie de recuzita ca în piesele pe care obişnuiam sâ le jucâm în casa unchiului meu sau, cele pe care le-am văzut în faţa domului lui Cosimo din Florenţa. Trebuia sâ dispun de paravane pictate, de coloane elegante, de cabluri pregătite pentru ca actorii sâ poată zbura şi, bineînţeles, de costume, pentru

ca eu să îmi pun personajele la treabă şi să vă pot istorisi povestea transformării mele.

Nu am de ales. Am să închei acest eseu despre măreţia anilor 1400 spunîndu-vă exact ce a zis marele alchimist Ficino ceva mai tîrziu: „A fost o epocă de aur".

Acum vă voi vorbi despre tragicul eveniment.

3

în care nenorocirea se pogoară asupra noastră

Sfîrşitul s-a abătut asupra noastră în primăvara următoare. Eu îmi sărbătorisem cei şaisprezece ani chiar în marţea dinainte de începerea postului, cînd toţi sătenii participau la carnaval. Sărbătoarea căzuse la o dată destul de timpurie anul acela şi era destul de frig, dar atmosfera era veselă.

în noaptea dinainte de Miercurea cenuşii,[1] am avut acel coşmar îngrozitor în care m-am văzut ţinînd în braţe capetele retezate ale fratelui şi surorii mele. M-am trezit transpirat, îngrozit de acest vis. Mi-am notat detaliile în cartea mea de vise, apoi am uitat de el. Era ceva obişnuit pentru mine, doar că era totuşi cel mai oribil coşmar pe care-l avusesem vreodată. însă ori de cîte ori le povesteam mamei sau tatălui meu despre coşmarurile mele, ei îmi răspundeau la fel: „Vittorio, este doar vina ta, pentru că citeşti acele cărţi îngrozitoare. Tu singur îţi provoci aceste vise".

Dar să revin. Aşadar, uitasem de acel coşmar. Pe la Paşti, ţinutul era înflorit, iar primele semne ale nenorocirii ce urma să vină, deşi eu nu ştiam acest lucru pe atunci, s-au vădit în părăsirea bruscă a satelor aflate mai spre poalele muntelui nostru.

[1] Miercurea cenuşii este ziua in care începe postul Paştelui la catolici, (n. red.)

împreună cu tatăl meu şi doi vînători, un paznic şi un soldat, am călărit în josul muntelui şi am văzut cu ochii noştri că sătenii plecaseră, luîndu-şi şi animalele cu ei.

Imaginea satelor pustii, atît de mici şi neînsemnate, era foarte stranie.

Ne-am întors pe munte chiar cînd întunericul se lăsa în jurul nostru, dar, în satele prin care treceam, casele aveau ferestrele şi porţile baricadate, abia dacă se zărea un licăr de lumină printre storuri sau un fir timid de fum ce se ridica din vreun horn.

Bineînţeles că vechiul administrator al tatălui meu s-a înfuriat grozav, spunînd că vasalii trebuie să fie găsiţi, bătuţi şi obligaţi să muncească pământul.

Tatăl meu, mai îngăduitor şi mai calm, stătea la biroul său, sprijinindu-se într-un cot la lumina luminării, explicînd că aceştia erau toţi nişte oameni liberi; nu erau legaţi de el în nici un fel dacă nu mai doreau să locuiască pe acest munte. Aşa mergeau lucrurile în lumea modernă; atîta doar că şi-ar fi dorit să ştie care era motivul plecării lor.

Apoi m-a observat stînd şi urmărindu-l, m-a privit ca şi cum nu m-ar fi văzut pînă atunci şi a întrerupt întrunirea, renunţînd la întreaga discuţie.

Apoi, nu m-am mai gîndit la toate astea.

Dar de-a lungul zilelor ce-au urmat, unii dintre sătenii din cătunele de mai jos au venit să locuiască pe pămînturile moşiei, în cabinetul tatălui meu se ţineau mereu întruniri, auzeam discuţiile aprinse din spatele uşilor închise.

într-o seară, la cină, se lăsase o linişte sumbră peste toţi meseniii cînd, în cele din urmă, tata s-a ridicat din jilţul lui masiv pe care şedea ca un adevărat senior la masa lui, şi a declarat, ca şi cum ar fi fost acuzat în tăcere de cineva:

- Nu voi persecuta nişte bătrîne pentru că au înfipt ace în păpuşi de ceară sau pentru că au ars tămîie şi au spus incantaţii

prosteşti care n-au nici o semnificaţie. Vrăjitoarele astea bătrîne au trăit dintotdeauna pe muntele nostru.

Mama părea foarte îngrijorată, şi, după ce ne-a adunat pe toţi - eu eram cel mai neascultător -, ne-a luat deoparte pe mine, pe Bartola şi pe Matteo şi ne-a pus să mergem devreme la culcare.

- Să nu stai să citeşti pînă tîrziu, Vittorio! mi-a zis ea.

- Dar ce-a vrut tata să spună? a întrebat Bartola.

- E vorba de vrăjitoarele bătrîne din sat, i-am explicat eu, folosind cuvîntul italian *strega.* Din cînd în cînd, una dintre ele merge prea departe cu farmecele şi se iscă certuri, dar, de obicei, nu e vorba decît de nişte descîntece care vindecă febra sau alte nimicuri dintr-astea.

Mă aşteptam ca mama să-mi spună să tac, dar ea stătea pe scara îngustă de piatră a turnului uitîndu-se cu o expresie de uşurare la mine şi apoi mi-a spus:

- Da, Vittorio, ai dreptate. în Florenţa oamenii rîd de femeile acestea. Doar o cunoşti şi tu pe Gaetana. N-a făcut niciodată altceva decît să vîndă leacuri de dragoste fetelor.

- Doar n-o s-o ducem la tribunal pentru asta! am adăugat eu foarte încîntat că mama îmi dăduse atenţie.

Bartola şi Matteo erau prinşi de conversaţie.

- Nu pe Gaetana. Cu siguranţă că nu. Gaetana a dispărut, a fugit.

- Gaetana? am întrebat eu în timp ce mama se întorcea, refuzînd, pe cît se pare, să mai adauge vreun cuvînt şi făcîndu-mi semn să îi însoţesc pe fratele şi pe sora mea în dormitor. Abia atunci am înţeles gravitatea situaţiei.

Gaetana era cea mai temută, dar şi cea mai amuzantă dintre bătrînele vrăjitoare. Dacă ea fugise, dacă pînă şi ei i se făcuse frică, era clar că se întîmpla ceva important, căci de obicei ea era cea de care fugeau toţi.

Zilele următoare au fost plăcute şi netulburate pentru mine, Matteo şi Bartola, dar, cînd mi-am amintit mai tîrziu de ele, mi-am dat seama cît de tare mă înşelaseră aparenţele.

într-o seară, am urcat la cea mai înaltă fereastră din vechiul tum, unde un străjer căruia i se spunea Tori stătea să aţipească, şi am cuprins cu privirea întreg ţinutul nostru.

- Degeaba te uiţi, nu mai ai ce să vezi, m-a prevenit el.

- Cum aşa?

- Nu se mai ridică fum din nici un horn. Nu mai e nimeni în sat.

A căscat şi s-a rezemat de zid, îngreunat de vesta lui învechită de piele şi de sabie.

- Nu-i nimic, a continuat el câscînd din nou. Dacă le place viaţa la oraş sau dacă vor să lupte alături de Francesco Sforza pentru ducatul de Milano, n-au decît. Habar n-au ei ce viaţă bună au dus pînă acum.

Mi-am întors privirea de la el şi m-am uitat din nou spre păduri, dincolo de văi, cît de departe puteam zări, pînă la cerul albastru înnegurat de ceţuri. Adevărul era că timpul părea să fi îngheţat în satele de jos, dar cine putea şti cu adevărat? Era destul de înnorat. Şi în plus, în căminul nostru toate mergeau bine.

Tatăl meu obţinea ulei de măsline, legume, lapte, unt şi multe alte bunuri de la locuitorii acestor sate, dar nu avea nevoie de toate acestea. Dacă trebuia să renunţe la ele, o făcea foarte simplu.

Totuşi, două seri mai tîrziu, la cina, care s-a desfăşurat în tăcere deplină, mi-a fost clar că toată lumea era foarte tulburată; mama era cuprinsă de o agitaţie stranie şi nu se mai implica în veşnicele ei sporovăieli mondene. Conversaţia nu era imposibilă, dar ceva se schimbase.

Pe lîngă cei bătrîni, care erau profund îngrijoraţi din motive neştiute, mai erau şi alţii care nu aveau habar de aceste

probleme, iar pajii se mişcau veseli în jurul nostru servindu-ne mîncarea, în timp ce un mic grup de muzicieni care venise cu o zi înainte cînta o serie de melodii plăcute la vioară şi lăută. Totuşi, nimeni n-a putut-o convinge pe mama sâ ne delecteze cu unul dintre dansurile ei, aşa cum fâcea alteori.

Era foarte tîrziu cînd a fost anunţat un vizitator neaşteptat. Nimeni nu părăsise încă salonul, în afară de Bartola şi Matteo, care fuseseră duşi mai devreme la culcare de bâtrîna noastră doică, Simonetta.

Căpitanul gărzii tatălui meu a intrat în sală, a bătut din pinteni şi s-a înclinat în faţa lui, spunîndu-i:

- Stâpîne, se pare câ un domn de rang înalt a sosit la castel, şi nu doreşte sâ vi se înfăţişeze în lumină sau cel puţin aşa pretinde. De aceea, vâ cere sâ mergeţi Domnia voastră la el.

Toţi cei de la masă s-au alarmat imediat, iar mama a pălit de supărare şi din cauza gîndurilor negre. Nimeni nu îi „cerea" niciodată nimic tatei.

De asemenea, căpitanul nostru, un ofiţer încercat care văzuse multe bătălii la viaţa lui, se arăta din cale-afarâ de precaut şi destul de impresionat de ceea ce văzuse.

Tata s-a ridicat în picioare. N-a vorbit şi nici nu s-a mişcat din loc.

- Stâpîne, vrei sâ îl întîmpini sau sâ îi spun sâ plece acestui domn? l-a întrebat căpitanul.

- Spune-i că e bine venit în casa mea ca musafir şi câ în numele lui Iisus Hristos îl primim cu toatâ ospitalitatea de care putem da dovada.

Vocea lui a părut sâ aibă un efect calmant asupra tuturor celor de la masâ, cu excepţia mamei, care nu ştia ce să facă. Bâtrînul căpitan s-a uitat cu subînţeles la tata, ca şi cum ar fi vrut sâ-i spună câ acest mesaj n-avea sâ fie de ajuns, dar s-a îndepărtat pentru a lansa invitaţia.

Tata nu s-a aşezat la loc. Stătea în picioare uitîndu-se în gol, apoi a ridicat capul, ca şi cum ar fi ascultat ceva. S-a răsucit şi a pocnit din degete, atrăgind atenţia celor două gărzi care moţăiau la capătul coridorului.

- Răscoliţi castelul, îngrijiţi-vâ de toate! Cred că aud nişte păsări care au pătruns în casă. E cald şi se poate sâ fi uitat ferestrele deschise.

Cei doi au plecat şi alţii s-au prezentat imediat în locul lor. Acest lucru era neobişnuit, câci însemna că erau mai mulţi oameni de pază. Căpitanul s-a întors şi s-a mai înclinat o dată.

- Stâpîne, nu vrea sâ vi se înfăţişeze în lumină, dar zice câ Domnia voastră trebuie să ieşiţi şi câ n-are timp sâ vâ aştepte.

A fost pentru prima datâ cînd l-am văzut pe tatâl meu cu adevărat mînios. Chiar şi atunci cînd mâ bâtea pe mine sau pe vreun băiat de ţăran, nu punea suflet. Acum ridurile altădată fine îi schimonosiseră chipul din cauza furiei.

- Cum îndrăzneşte? a murmurat el.

Şi totuşi a ocolit masa şi s-a îndepărtat alături de căpitanul gărzii, care a grăbit pasul în urma lui. Eu m-am ridicat imediat de pe scaun pentru a-l urma. Am auzit-o apoi pe mama strigînd cu blîndeţe:

- Vittorio, întoarce-te!

Dar eu mă repezisem deja pe scări după tata şi ajunsesem în curte cînd s-a oprit, s-a întors şi şi-a proptit mîna în pieptul meu.

- Râmîi aici, fiule. Mâ voi ocupa eu de problema aceasta, mi-a spus cu blîndeţea lui obişnuită.

Aveam o poziţie avantajoasă, chiar la uşa turnului, de unde puteam supraveghea curtea, pînâ la porţile care erau luminate de torţele aprinse. Astfel l-am văzut pe acest domn ciudat care refuza să vină la lumină, deşi lumina artificială de afarâ nu pârea sâ-l deranjeze.

Porţile imense ale intrării boltite erau ferecate noaptea. Doar mica poartă cît statul unui om era deschisă. în cadrul acestei porţi se afla omul, cu cîte o torţă incandescentă de fiecare parte, strălucind în veşmîntul minunat de catifea roşie ca sîngele.

Era îmbrăcat în această culoare din cap pînă-n picioare. Hainele sale nu erau deloc la modă, dar începînd de la pieptarul bătut cu giuvaieruri şi pînă la mînecile de satin cu dungi de catifea, toate aveau aceeaşi tentă, ca şi cum ar fi fost vopsite în cele mai de seamă ateliere din Florenţa.

Chiar şi nestematele ţesute pe gulerul lui sau cele ce-i atîrnau la gît pe un lanţ greu de aur erau de un roşu-sîngeriu - cu siguranţa erau rubine sau chiar safire.

Părul lui des şi negru îi atîrna liber pe umeri, dar nu îi puteam desluşi chipul, care îi era umbrit de catifeaua în care era înveşmîntat. Tot ce am putut zări a fost pielea nefiresc de albă de pe maxilarele şi de pe gîtul său, câci nimic altceva nu era vizibil. Purta un paloş imens şi un pumnal antic, iar pe un umăr avea o mantie din aceeaşi catifea roşie împodobită cu simboluri aurite.

M-am străduit sâ desluşesc aceste semne şi mi s-a părut câ întrezăresc o stea şi o lună aflată în ultimul pătrar, dar eram prea departe pentru a fi sigur.

Bărbatul avea o înălţime impunătoare.

Tatăl meu s-a oprit la o distanţă considerabilă de el, dar a vorbit cu o voce scăzută şi n-am putut auzi ce i-a spus. Omul cel misterios, care nu îşi arăta defel chipul, lâsînd la vedere doar o gură zîmbitoare şi nişte dinţi albi, a rostit ceva pe un ton dulce, care părea deopotrivă arogant şi fermecător.

- Piei din casa mea, în numele lui Dumnezeu şi al Mîntuitorului nostru! i-a strigat tatăl meu dintr-o dată.

Cu un gest rapid, a păşit înainte şi l-a împins pe acest personaj neobişnuit afarâ pe poartă.

Am rămas uimit.

Dar din hăul întunecos din spatele zidului s-a auzit un rîs ca de mătase, un rîs batjocoritor, care părea sâ aibă nenumărate ecouri, şi am auzit zgomotul copleşitor al copitelor, ca şi cum mai mulţi călăreţi ar fi pornit în galop în acelaşi timp.

Tatăl meu a trîntit chiar el poarta în urma lor. Apoi şi-a făcut semnul crucii şi şi-a împreunat mîinile ca pentru rugăciune.

- Dumnezeule, cum de îndrăznesc una ca asta? a strigat el privind către cer.

Abia cînd s-a întors în grabă spre mine şi spre turn, l-am observat pe căpitanul gărzilor, care rămăsese paralizat de groază.

Privirea tatălui meu s-a întretăiat cu a mea atunci cînd a ajuns în lumina scărilor. Eu am făcut un gest nedumerit spre căpitan şi tata s-a întors spre el.

- Răscoliţi casa! a poruncit apoi. Căutaţi peste tot, chemaţi soldaţii şi aprindeţi mii de torţe! Aţi înţeles? Sâ fie oameni în toate turnurile şi pe ziduri! Porniţi îndată! Vreau ca oamenii mei sâ aibă linişte!

Nu ajunseserăm încă înapoi în sala de mese, cînd un preot bâtrîn care locuia cu noi, un erudit călugăr dominican pe nume Fra Diamonte, a coborît la noi cu părul său alb răvăşit, cu sutana pe jumătate descheiata şi cu o carte de rugăciuni în mînâ.

- Ce s-a întîmplat, stâpîne? Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întîmplat?

- Părinte, încredinţează-te în mîinile lui Dumnezeu şi vino sâ te rogi cu mine în capelă! i-a spus tata.

Apoi s-a adresat unei gărzi care se apropia rapid de noi:

- Aprinde luminile şi luminările în capelă, pentru câ vreau sâ mâ rog. Cheamâ-i şi pe învăţăcei sâ-mi cînte muzică religioasă.

Apoi ne-a prins pe mine şi pe preot de mînâ.

- Nu e nimic grav, trebuie sâ înţelegeţi acest lucru. Nu sînt decît prostii şi superstiţii, dar orice motiv care îl întoarce pe un profan ca mine spre Dumnezeu e un motiv bun. Haide, Vittorio,

sâ ne rugăm alături de Fra Diamonte, dar te rog sâ pari mai vesel, de dragul mamei tale.

Eu eram cu mult mai calm deja, dar perspectiva de a sta treaz toatâ noaptea în capelă era în egalâ măsură tentantă şi îngrijorătoare. M-am dus sâ îmi caut cărţile de rugăciune, făcute din pergament subţire, imprimate cu litere aurite şi cu ilustraţii minunate, toate aduse din Florenţa.

Tocmai ieşeam din camera mea cînd l-am văzut pe tata spunîndu-i mamei:

- Sâ nu laşi copiii singuri nici o clipă! Nu voi tolera ca tu sâ treci prin astfel de primejdie, mai cu seamă câ te afli în starea asta.

Atunci ea şi-a atins uşor burta.

Mi-am dat seama câ era din nou însărcinată şi câ tatâl meu era foarte îngrijorat de ceva. Ce putea sâ însemne faptul câ nu trebuia sâ lase copiii singuri nici o clipă?

Capela era destul de confortabilă. Tata instalase de multâ vreme nişte scăunele de rugăciuni comode, capitonate cu catifea, deşi în zilele de sărbătoare toatâ lumea trebuia sâ stea în picioare. Pe vremea aceea nu existau strane.

Noaptea aceea mi-a arătat grota de sub biserică, la care se ajungea printr-o trapă încastrată în podea. Chiar şi minerul ei se îngropa perfect în ceea ce părea sâ fie doar unul dintre nenumăratele ornamente în marmură ale podelei. Ştiam de existenţa acestor cripte, dar primisem nişte bâtâi zdravene pentru câ mă furişasem acolo pe cînd eram copil; fusese prima dată cînd tatâl meu îmi spusese cît de tare îl dezamăgisem pentru câ nu fusesem în stare sâ păstrez un secret de familie.

Admonestarea aceea mâ duruse mult mai mult decît bătaia şi nu l-am mai rugat niciodată sâ mâ ia cu el cînd cobora, deşi ştiam că mai intră acolo din cînd în cînd. Eu crezusem câ acolo se aflau comori şi alte secrete pâgîne.

Acum am băgat de seamă că nu era o cavernă înaltă sub pământ, cu zidurile pietruite şi plină de diverse comori. Se aflau acolo doar cufere vechi şi teancuri de cărţi antice. Am mai văzut şi două uşi ferecate.

- Aceste uşi duc spre vechiul cavou al familiei în care nu trebuie să intri niciodată, dar trebuie să cunoşti locul acesta şi să ţii minte despre existenţa lui.

Apoi am urcat înapoi în capelă, el a închis trapa, a împins minerul în locaşul său, a pus la loc bucata de marmura, şi caverna a redevenit invizibila. Fra Diamonte s-a prefăcut că n-a observat nimic. Mama dormea alături de copii.

Am adormit şi noi înainte de răsărit în capelă. Tata a ieşit în curte cînd s-a ivit soarele cam pe vremea cînd toţi cocoşii din satele înconjurătoare începuseră să cînte, s-a întins, s-a uitat spre cer şi apoi a ridicat din umeri.

Doi dintre unchii mei au alergat la el, întrebîndu-l cine era străinul care îndrăznise să ne ameninţe cu asediul şi cînd urma să se poarte lupta.

- A fost doar o neînţelegere, le-a spus tata. Mergeţi înapoi să vă odihniţi.

Abia rostise aceste cuvinte, că un urlet înfricoşător ne-a strîns pe toţi la un loc; printre porţile deschise a intrat una dintre fetele din sat, care era apropiată de familia noastră şi la care ţineam tare mult. Ea striga cît putea de tare:

- A dispărut copilul! Mi-au luat copilul!

Restul zilei n-a fost decît o căutare neîncetată a copilului pierdut, pe care totuşi nu l-a putut găsi nimeni. In curînd am descoperit că mai dispăruse fără urmă încă un băiat. Era vorba de una dintre acele fiinţe sărace cu duhul pe care le iubea toată lumea, căci aveau o fire tare blîndă. Spiritul său era atît de afectat, încît abia putea merge, astfel că tuturor le era ruşine să

recunoască faptul că nu bâgaserâ de seamă de cît timp lipsea bietul copil.

Pe la apus, aveam senzaţia că îmi voi pierde minţile dacâ nu reuşesc sâ stau de vorbă între patru ochi cu tatăl meu. Trebuia doar să mă strecor în camerele încuiate unde se certa cu unchii mei şi cu preoţii. în cele din urmă, am bătut atît de tare în uşă, încît m-a lăsat sâ intru. întrunirea era pe sfîrşite, iar tata s-a aplecat spre mine cu o privire mînioasâ şi mi-a spus:

- Ai văzut ce au făcut? Au luat chiar tributul pe care mi-l ceruseră mie. L-au luat! Eu m-am opus, iar ei l-au luat oricum!

- Ce tribut? Te referi la copii?

Ochii săi străluceau de furie. Şi-a frecat bărbia nerasă, apoi a lovit cu pumnul în birou, dînd pe jos toate instrumentele pentru scris.

- Cine se cred de îndrăznesc sâ vină noaptea sâ-mi ceară sâ le încredinţez lor aceşti copii nefericiţi pe care nu îi doreşte nimeni?

- Tată, despre ce este vorba? Trebuie să îmi spui.

- Vittorio, mîine dimineaţă cînd se crapă de ziuă vei pleca la Florenţa cu scrisorile pe care le voi scrie în seara aceasta. Am nevoie de mai mult decît de nişte preoţi de ţară pentru a mă lupta cu aceste fiinţe. Pregâteşte-te de călătorie.

Apoi şi-a ridicat brusc privirea. Întîi a părut sâ asculte, apoi s-a uitat în jur. M-am uitat pe fereastră şi am văzut câ lumina zilei se stinsese. Noi înşine nu mai eram decît nişte siluete întunecate, iar el aruncase pe jos sfeşnicul. L-am ridicat.

L-am urmărit pieziş în timp ce am luat o luminare şi am aprins-o de la torţa de lîngâ uşâ, aducînd-o apoi în cameră şi aprinzînd cu ea şi celelalte luminări. El încâ mai asculta, nemişcat şi atent, apoi, fără sâ scoatâ un sunet, s-a ridicat în picioare, izbind biroul cu pumnii, fârâ a mai ţine seama de lumina pe care o aruncau luminările asupra chipului său înspâimîntat şi obosit.

— Ce auzi, seniore? l-am întrebat eu, fără să-mi dau seama că folosisem o formulă de adresare atît de oficială.

— Creaturile râului..., mi-a răspuns în şoaptă. Nişte fiinţe ticăloase cărora Dumnezeu le îngăduie să existe numai din cauza păcatelor noastre. Inarmează-te bine! Trebuie să-i duci pe mama, fratele şi pe sora ta în capelă! Grăbeşte-te! Soldaţii îşi cunosc deja ordinele.

— Să poruncesc să li se aducă acolo şi o cină frugală? Poate nişte pîine şi ceva bere?

Tatăl meu a dat absent din cap, avînd griji mai importante în acel moment. în mai puţin de o oră, toată familia era adunată în capelă, inclusiv cei cinci unchi şi cele patru mătuşi; alături de noi mai erau două doici şi Fra Diamonte.

Micul altar era împodobit ca pentru liturghie, cu postavul cel mai frumos brodat şi cu cele mai mari sfeşnice de aur, în care ardeau luminările.

Imaginea lui Iisus Hristos crucificat strălucea în lumină. Era o sculptură veche în lemn şi atîrna pe perete de pe vremea Sfîntului Francisc, care se spune că ar fi făcut un popas la castelul nostru cu două secole mai înainte.

Era un Iisus neacoperit, o reprezentare obişnuita pe vremea aceea, un simbol al sacrificiului şi al suferinţei, nici pe departe atît de robust sau de senzual cum sînt crucifixurile care se fac în zilele noastre; ieşea puternic în evidenţă, contrastînd cu suita de sfinţi abia pictaţi pe pereţi şi podoabele lor bogate, roşii şi aurii.

Stăteam pe băncile maronii, simple, care fuseseră aduse special pentru noi şi nimeni nu scotea o vorbă, fiindcă Fra Diamonte ţinuse liturghia în acea dimineaţă şi depusese în amvon Corpul şi Sîngele Domnului nostru sub forma anafurei, iar capela era acum plină de duhul lui Dumnezeu.

Am mîncat pîinea şi am băut puţină bere în faţă, aproape de ieşire, dar am păstrat tăcerea.

Singurul care ieşea mai tot timpul din capelă era tatâl meu, păşind plin de curaj în curtea luminată de torţe şi strigîndu-şi oştenii din turnuri şi de pe ziduri; din cînd în cînd urca chiar el pentru a verifica dacâ toate zidurile erau bine apărate.

Toţi unchii mei erau înarmaţi. Mâtuşile spuneau rugăciuni arzătoare. Fra Diamonte părea confuz, iar mama era palidă şi îi era râu, poate din cauza copilului pe care îl purta în pîntece; îi ţinea strîns de mînâ pe fratele şi pe sora mea, care erau deja foarte speriaţi.

Părea câ vom petrece o noapte fârâ incidente.

Cred câ mai erau vreo două ceasuri pînâ la răsărit, cînd am fost trezit din picoteală de un urlet îngrozitor. Tatâl meu a ţîşnit în picioare, ca şi unchii mei, care şi-au scos cît au putut de repede săbiile, cu mîinile lor bătrîne.

Strigătele au umplut liniştea nopţii, iar soldaţii au dat alarma. Clopotele vechi din fiecare turn făceau o hărmălaie îngrozitoare.

Tatâl meu m-a înşfăcat de braţ.

- Vino, Vittorio!

A tras imediat de minerul trapei, a deschis-o şi apoi mi-a împins în mînâ o luminare mare luată de pe altar.

- Ia-i pe mama, mâtuşile, sora şi pe fratele tău şi du-i pe toţi jos chiar în acest moment şi sâ nu care cumva sâ ieşi, orice ai auzi! Să nu ieşi de-acolo orice ar fi. încuie trapa şi să rămîi acolo! Fâ imediat cum ţi-am zis!

Am făcut întocmai, i-am înşfăcat pe Matteo şi pe Bartola şi i-am împins pe treptele de piatră din faţa mea.

Unchii mei se îmbulziseră afară în curte pe porţile capelei, scoţînd vechile lor strigăte de luptâ, în timp ce mâtuşile mele se împiedicau şi leşinau, agâţîndu-se de altar şi refuzînd sâ se mişte de lîngâ el, iar mama se ţinea strîns de tatâl meu.

Tata era în pragul nebuniei. M-am întins spre cea mai bătrînă dintre mătuşi, dar ea leşinase lîngă altar. Tata a ţipat la mine, obligîndu-mă să cobor în criptă, şi apoi a închis trapa.

Nu aveam altceva de făcut decît să o încui cu zăvorul, aşa cum îmi arătase, şi să mă întorc cu luminarea care pîlpîia în mîna mea spre Matteo şi spre Bartola, care erau de-a dreptul îngroziţi, şi să le spun:

- Coborîţi pînă ajungeţi la capăt!

Se împiedicau la fiecare pas în timp ce mergeau cu spatele pe scara îngustă, care nu era prea uşor de coborît dacă stăteau cu chipurile întoarse spre mine.

- Ce s-a întîmplat, Vittorio, de ce vor să ne facă rău? m-a întrebat Bartola.

- Vreau să mă lupt cu ei! a sărit Matteo. Vittorio, dă-mi pumnalul tău! Tu ai şi sabie. Nu e corect.

- Şşt! Staţi liniştiţi, aşa cum v-a învăţat tata! Credeţi că eu n-aş vrea să merg afară, cu ceilalţi bărbaţi? Linişte!

Mi-am reţinut lacrimile. Mama era acolo sus, împreună cu mătuşile mele!

Aerul era rece şi umed, dar nu era neplăcut. Am început să transpir, iar braţul mă durea din cauza sfeşnicului de aur care era prea greu. în cele din urmă ne-am aşezat grămadă în capătul încăperii şi atingerea pietrei reci a avut un efect liniştitor asupra mea.

în tăcerea deplină, puteam auzi prin tavanul gros urletele de deasupra, strigăte îngrozitoare de frică şi de panică, apoi zgomotul unor paşi care goneau şi nechezatul cailor, care îmi dădea fiori. Părea că o mulţime de cai intraseră în capelă, deasupra noastră, ceea ce nu era deloc imposibil.

M-am ridicat şi m-am grăbit spre celelalte două uşi ale criptei, care duceau spre camerele mortuare sau ce-or fi fost ele! Nu-mi mai păsa de nimic. Am tras zăvorul uneia dintre uşi, dar

nu se zărea decît un culoar mic, nu destul de înalt şi nici destul de lat cît să încap prin el.

M-am întors ţinînd în continuare luminarea şi i-am văzut pe copii, care încremeniseră de spaimă şi stăteau cu privirile fixate în tavan, în timp ce strigătele înfiorătoare continuau.

- Simt miros de foc, Vittorio, a şoptit dintr-o dată Bartola. îl simţi şi tu, Vittorio? Eu aud focul arzînd.

Auzeam şi eu focul arzînd şi simţeam mirosul înecâcios.

- Să ne închinăm şi să ne rugăm! le-am spus. Aveţi încredere în mine! O să scăpăm de aici.

Dar sunetul luptei a continuat, urletele nu au încetat, iar apoi, dintr-o dată, s-a aşternut liniştea. Atît de brusc s-a întîmplat totul, încît tăcerea aceasta m-a îngrozit şi mai tare decît tot zgomotul de pînă atunci. Nu era o linişte care să prevestească victoria.

Bartola şi Matteo se ţineau strîns de mine. Apoi am auzit un huruit deasupra noastră. Cineva trîntise uşile capelei, apoi a deschis brusc trapa din podea, iar în lumina torţelor am reuşit să văd o siluetă întunecată şi mlădioasă, cu părul lung.

Luminarea mea s-a stins din cauza curentului. în afara scînteii înfiorătoare care se zărea deasupra, eram condamnaţi fără scăpare la un întuneric infernal. Am zărit iar această siluetă înaltă de femeie, cu cosiţe lungi şi cu o talie atît de subţire, încît aş fi putut-o cuprinde cu mîinile, care părea să plutească pe scâri spre mine, fără să scoată un sunet. Pentru numele lui Dumnezeu, cum putea această femeie să existe cu adevărat?

înainte să îmi dau seama ce se întîmplă şi înainte să îmi treacă prin cap că aş putea scoate sabia împotriva unei femei, i-am simţit sînii moi care se frecau de pieptul meu, în timp ce braţele ei păreau să se stringă în jurul meu. A existat un moment inexplicabil şi senzual de confuzie cînd parfumul pletelor şi al

rochiei ei mi s-a întipărit în nări şi mi s-a părut că îi văd ochii strălucind în timp ce se apropia de mine.

Am auzit-o pe Bartola strigînd, apoi l-am auzit şi pe Matteo. Am fost aruncat la pământ. Focul se înteţea deasupra noastră. Silueta îi prinsese cu un braţ de o aparenţă foarte fragilă pe amîndoi copiii care se zbăteau şi urlau; apoi ea s-a oprit, pentru a se uita la mine, cu o sabie în mîna pe care o ţinea ridicată, şi în cele din urmă a pornit-o în sus pe trepte, spre vîlvătaia îngrozitoare.

Mi-am tras sabia cu ambele mîini şi m-am repezit în sus pe urmele ei, pînă cînd am ajuns în capelă şi am observat că, prin cine ştie ce forţă necurată, ajunsese deja la uşă, purtîndu-i pe copiii care mă strigau pe nume:

-Vittorio! Vittorio!

Toate ferestrele de sus ale capelei erau luminate de incendiu, la fel ca şi rozeta de deasupra crucifixului. Nu îmi venea să cred că această femeie îi răpea de lîngă mine pe sora şi pe fratele meu.

- Opreşte-te, pentru numele lui Dumnezeu! Laşo! Hoaţă ce eşti!

Am fugit pe urmele ei, dar, spre uimirea mea, s-a oprit şi s-a întors ca să se mai uite o dată spre mine şi am văzut-o în deplinătatea frumuseţii ei rafinate. Chipul era de un oval perfect, cu ochi blînzi şi fumurii, iar pielea ei avea culoarea celui mai fin porţelan chinezesc. Avea buzele roşii, atît de perfecte, încît nici un pictor nu ar fi reuşit să le deseneze astfel, iar pletele ei lungi de un blond cenuşiu căpătau aceeaşi culoare ca şi ochii în strălucirea focului, făcînd-o să arate ca un nor plutitor. Veşmîntul, deşi pătat cu ceva ce părea să fie sînge, era de aceeaşi culoare închisă a vinului pe care o mai văzusem la musafirul nepoftit din cealaltă seară.

Mi-a aruncat o privire mai întîi curioasă, apoi pătrunzătoare. Mîna ei dreaptă ţinea sabia ridicata, dar nu s-a mişcat deloc,

apoi le-a dat drumul din strinsoare fratelui şi surorii mele. Amîndoi s-au rostogolit suspinînd pe podea.

- Demon! *Strega!* am strigat către ea.

Am sărit sâ-i apăr, apoi m-am îndreptat spre ea, fluturînd sabia. S-a ferit atît de repede, încît nici n-am observat-o. Nu-mi venea sâ cred câ era atît de aproape de mine, cu sabia plecată, uitîndu-se la mine şi la copiii care încă mai plîngeau.

Apoi şi-a întors brusc capul. S-a auzit un şuierat, apoi încă unul şi încâ unul. Prin uşa capelei, din chiar flăcările iadului, a apărut o altă siluetă înveşmîntatâ în catifea roşie şi încălţată cu cizme brodate cu aur; în timp ce încercam sâ îl atac cu sabia, el m-a aruncat într-o parte şi i-a retezat într-o clipită capul Bartolei şi apoi pe-al lui Matteo, care urla din răsputeri.

Eu am simţit cum mâ cuprinde nebunia şi am început sâ răcnesc. Silueta s-a întors spre mine, dar femeia s-a împotrivit cu hotârire.

- Lasâ-l în pace, a strigat ea cu o voce care era pe cît de dulce, pe atît de limpede.

Atunci criminalul a dispărut, râmînînd doar ecoul acestei fantasme obscure în cizmele lui aurite, care striga:

- Haide, Ursula! Ţi-ai pierdut minţile? Uitâ-te la cer! Vino odată!

Ea nici nu s-a clintit. Se uita la mine la fel ca mai înainte. Eu plîngeam în hohote şi blestemam, apoi, apucîndu-mi sabia, m-am repezit iar spre ea şi am văzut cu ochii mei cum i-am tăiat braţul drept, chiar deasupra colului. Membrul ei alb, care părea la fel de fragil ca întreaga ei fiinţa, a căzut pe podeaua pardosită împreună cu sabia ei. Sîngele a început sâ ţîşnească din ranâ, dar n-a fâcut decît sâ-i arunce o privire. Apoi m-a privit din nou, cu aceeaşi expresie amară şi disperată. Mi-am ridicai din nou sabia.

- *Strega!* am strigat scrîşnind din dinţi, încercînd să mâ uit la ea printre lacrimi.

Dar cu o putere demonică, s-a dat înapoi, îndepârtîndu-se de mine, ca şi cum ar fi fost trasâ de o forţă invizibilă, ţinîndu-şi cu stînga mîna dreaptă, care încâ mai era încleştată pe sabie, de parcă nu fusese retezata. Femeia a înlocuit braţul pe care i-l tăiasem, iar eu am văzut totul. Am urmârit-o cum şi-a pus braţul la loc, râsucindu-l şi potrivindu-l pînâ a ajuns în poziţia lui firească, iar rana de pe pielea ei albă s-a cicatrizat imediat chiar sub privirile mele uluite. Mîneca largă împodobită cu clopoţei a rochiei ei de catifea a alunecat apoi peste braţ, acoperindu-l pînâ la încheietură.

Apoi, cît ai clipi, a ieşit din capelă. Nu mai era decît o siluetă care se profila pe fundalul focurilor îndepărtate ce ardeau în turnuri. Am auzit-o şoptind:

-Vittorio...

Apoi a dispărut. Ştiam câ e inutil sâ o urmăresc. Şi totuşi am alergat în urma ei şi mi-am rotit sabia cu putere, urlînd de furie şi de disperare felurite ameninţări la adresa întregului univers, cu ochii plini de lacrimi şi cu gîtul înecat de suspine.

Nimic nu se mai mişca. Toţi erau morţi. Ucişi. O ştiam prea bine. Curtea era presărată cu nenumărate cadavre. M-am înapoiat în capelă şi am luat în braţe capul lui Matteo şi pe cel al Bartolei. M-am aşezat şi le-am ţinut în poală, plîngînd amarnic.

Cele două capete retezate păreau sâ fie încâ în viaţă; ochii lor încâ mai străluceau, iar buzele se mişcau într-o încercare disperată de a vorbi. Doamne Dumnezeule! Era peste puterea omenească de îndurare. Nu făceam decît sâ plîng în hohote.

Le-am aşezat unul lîngâ celalalt şi le-am mîngîiat pe pâr şi pe obraji, şoptindu-le cuvinte de încurajare. Le-am spus câ Dumnezeu este aproape, câ El ne este alături şi că va avea grija de noi pentru totdeauna, ducîndu-ne în rai. M-am rugat din

răsputeri ca ei sâ nu mai simtă nimic, iar trupurile lor sâ fie complet neînsufleţite. Nu aş fi putut suporta gîndul câ suferâ. Te rog, Doamne!

Dimineaţă, cînd soarele a început sâ se arate plin de trufie prin uşa capelei, cînd păsările au început să cînte de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat, capul inocent al lui Matteo şi cel al Bartolei erau nemişcate şi lipsite de viaţâ, iar sufletele lor nemuritoare le părăsiseră cu siguranţă trupurile, dacâ nu cumva acestea dispăruseră chiar din momentul cînd sabia le curmase brusc viaţa.

Am găsit-o pe mama ucisă în curte. Tatâl meu, acoperit de răni pe palme şi pe braţe, ca şi cum ar fi apucat în mînâ sabia care îl ataca, zăcea fără viaţâ pe treptele ce duceau la turn.

Totul se petrecuse neobişnuit de repede. Erau gîturi tăiate peste tot şi numai rareori se zăreau urme de rezistenţă, ca în cazul tatălui meu, care purtase o luptă aprigă.

Nu fusese furat nimic. Dintre mâtuşile mele, două erau moarte într-un colţ al capelei, iar celelalte două erau în curte, dar toate aveau încâ inelele, colierele şi diademele lor. Nici un nasture nu lipsea de la locul lui. Lucrurile stăteau la fel cu toţi cei ucişi.

Caii dispăruseră, vitele fugiseră în pădure, iar pâsârile din curte zburaserâ. Am deschis colivia în care se aflau şoimii mei de vînâtoare, le-am îndepărtat glugile cu care îi ţineam acoperiţi şi le-am dat drumul sâ zboare în copaci. Nu mai rămăsese nimeni care sâ mă poată ajuta să îngrop morţii-

Pînâ la amiază, îi tîrîsem pe toţi membrii familiei mele în criptă, unul cîte unul, împingîndu-i fârâ nici o ceremonie pe scări, apoi îi aşezasem cît de bine putusem, unul lîngâ celalalt.

Fusese o muncă sfîşietoare. Eram aproape leşinat cînd am încercat să readuc la locul lor membrele fiecăruia, lâsîndu-1 ultimul pe tatâl meu.

Ştiam că nu voi reuşi să fac asta pentru nimeni altcineva din cetate. Era imposibil. In plus, nenorocirea care se abătuse asupra noastră în noaptea trecută putea să revină, deoarece un demon cu chipul acoperit fusese martor la cruţarea mea, un asasin ticălos care ucisese fără milă doi copii nevinovaţi.

Nu ştiam care ar fi putut fi natura acestui înger al morţii, această rafinată Ursula cu obrajii albi ca zăpada, cu gîtul prelung şi cu umerii mlădioşi. Poate că urma să se întoarcă chiar ea, pentru a răzbuna insulta ce i-o adusesem.

Trebuia să părăsesc muntele. Simţeam instinctiv că ei nu erau nicăieri prin apropiere în acel moment. Nu numai inima îmi spunea asta, ci şi lumina blîndă a soarelui. Doar fusesem martor la fuga lor, auzisem şuierăturile pe care şi le adresau unii altora şi cuvintele de râu augur pe care le rostise bărbatul către Ursula, îndemnînd-o să se grăbească. Erau cu siguranţă creaturi ale nopţii.

Trebuia să mă urc în turn pentru a arunca o privire asupra drumului de ţară. Aşa am şi făcut. Bănuiala mea se vădea adevărată: nu mai era nimeni care să fi putut vedea fumul de la incendiu. Cel mai apropiat castel era o ruină, după cum v-am mai spus, iar cătunele de mai jos erau de mult părăsite.

Cel mai apropiat sat era la distanţă de o zi de mers pe jos şi trebuia să plec chiar atunci dacă voiam să ajung la o ascunzătoare înainte de căderea nopţii. Mii de gînduri mă chinuiau. Ştiam prea multe lucruri. Eram prea tînăr! Nu puteam trece drept un bărbat! Aveam o avere în băncile florentine, dar era o săptămînă de mers pînă acolo. Mă confruntam cu nişte demoni care reuşiseră să intre într-o biserica. Fra Diamonte fusese omorît pe loc.

Un singur gînd mă chinuia fără încetare. Răzbunarea! Trebuia să le iau urma. Dacă ei nu puteau ieşi la lumina zilei, aceasta era calea pe care trebuia s-o urmez ca să le vin de hac!

Eram hotârît sâ mâ râzbun. Pentru Bartola, pentru Matteo, pentru mama şi pentru tata, pentru cel mai umil dintre copiii care fuseseră furaţi de pe muntele nostru. Câci, într-adevâr, râpiserâ mai mulţi copii. M-am convins de acest lucru chiar înainte sâ plec, fiindcă grijile mâ făceau sâ gîndesc mai lent. Nu era nici un cadavru de copil în jur. Doar băieţii de vîrsta mea fuseseră ucişi, dar cei mai tineri fuseseră luaţi.

Nu-mi puteam imagina pentru ce fel de orori îi râpiserâ! Simţeam câ îmi pierd minţile. Aş fi rămas acolo, în turn, cu pumnii strînşi, jurînd răzbunare, dacâ o privelişte bine venită nu mi-ar fi atras atenţia. în josul celei mai apropiate văi am văzut trei dintre caii mei care rătăceau fără ţintă, aşteptînd parcă sâ fie rechemaţi acasă.

în sfîrşit, puteam sâ călăresc unul dintre cei mai buni cai pe care îi aveam, dar trebuia să pornesc la drum. Cu ajutorul unui cal, puteam ajunge într-un oraş înainte de căderea nopţii. Nu cunoşteam ţinuturile din nord. Era o regiune montană, dar auzisem că exista un oraş destul de mare în apropiere. Trebuia să mâ refugiez acolo pentru a găsi un preot învăţat care sâ cunoascâ mai multe despre demoni.

Ultima mea îndatorire a fost revoltătoare şi neplăcută, dar trebuia sâ o fac. Am strîns toate bogăţiile pe care le puteam lua cu mine.

M-am dus mai întîi în camera mea şi m-am îmbrăcat ca şi cum ar fi fost o zi ca oricare alta, în cel mai bun costum de vînâtoare din catifea verde şi din mătase, mi-am pus cizmele cele mai înalte şi mi-am luat mânuşile; apoi am coborît în criptă cu desagii de piele pe care îi puteam atîrna de şaua calului şi am luat cele mai de preţ inele, coliere, broşe şi catarame de aur şi argint ale rudelor mele, toate aduse din Ţara Sfîntâ. Dumnezeu sâ mă ierte!

Mi-am umplut geanta cu ducaţi şi florini de aur pe care i-am luat din cuferele tatălui meu, de parcă aş fi fost un hoţ care profana morminte; ridicînd apoi povara cea grea, am mers sâ îmi iau calul, l-am înşeuat, i-am pus căpăstrul şi am pornit la drum, ca un om de rang înalt, înarmat, înveşmîntat cu capa mea tivită cu blană de nurcă şi cu o pălărie florentină de catifea verde. Astfel m-am avîntat în pădure.

u

în care descopăr noi mistere,
sînt sedus şi îmi umplu sufletul de un amarnic curaj

Eram atît de înverşunat, încît nu gîndeam limpede, după cum v-am spus deja, dar mă veţi înţelege cu siguranţă. Nu a fost inteligent din partea mea să pornesc călare singur şi în haine atît de rafinate prin pădurile Toscanei, bîntuite de bandiţi.

Pe de altă parte, nu mi se părea o alegere bună să mă prefac a fi un învăţăcel sărac. Nu pot pretinde că am făcut cu adevărat o alegere. Singurul sentiment care mă mîna era dorinţa de a mă răzbuna pe demonii care îmi uciseseră familia.

Aşadar, pe la amiază, călăream într-un ritm constant, străduindu-mă să merg numai pe drumurile din vale, pînă am pierdut din vedere turnurile castelului nostru, şi încercînd să nu mai plîng ca un copil. Drumurile de munte mă atrăgeau mereu spre ele. Capul mi se învîrtea, iar peisajul nu-mi lăsa timp să gîndesc.

Nu văzusem vreodată o privelişte mai dezolantă. Imediat după ce am pornit la drum, am întîlnit două castele mari în ruină; mi-am dat seama că aceste rămăşiţe pierdute în hăţişurile verzi ale pădurii erau nişte urme ale vechilor seniori care fuseseră atît de nesăbuiţi încît să opună rezistenţă puterii oraşului Milano sau Florenţei. Gîndurile acestea erau de-ajuns pentru a începe să mă îndoiesc de sănătatea mea mintală şi să mă întreb

dacă nu fusese totul o plăsmuire a minţii mele, iar asaltul nimicitor fusese totuşi opera unor inamici umani.

Era deprimantă imaginea parapeţilor în ruină care se proiectau pe fundalul cerului de un albastru vesel şi strălucitor, ca şi imaginea satelor părăsite, cu şoproanele căzute şi cu altarele de la răscruci uitate, unde Fecioare sau sfinţi de piatră, cufundaţi în umbră, erau acoperiţi cu pînze de păianjen.

Cînd am zărit în sfirşit un oraş fortificat în depărtare, mi-am dat seama că era vorba despre Milano, iar eu n-aveam nici o intenţie de a merge acolo. Eram pierdut!

Cît despre bandiţi, m-am întîlnit doar cu o ceată de zdrenţăroşi pe care i-am păcălit imediat cu vorbăria mea. Cel puţin, datorită lor m-am mai destins puţin. Sîngele îmi curgea prin vine la fel de repede pe cît îmi mişcăm buzele:

- In spatele meu vin o sută de oameni. Sîntem în căutarea unei bande de neisprăviţi care pretind că luptă pentru Sforza, dar nu sînt decît nişte violatori şi nişte hoţi. I-aţi văzut cumva? Vă dau fiecăruia cîte un florin dacă îmi spuneţi ceva. îi vom omorî pe loc. Sînt obosit şi m-am săturat de urmărirea asta.

Le-am aruncat nişte monede, iar ei s-au îndepărtat imediat, nu înainte de a-mi spune că oraşul florentin cel mai apropiat era Santa Maddalana, care se afla la două ore de mers, dar noaptea îşi închidea porţile şi nimeni nu putea intra fără un motiv serios.

M-am prefăcut că ştiu şi eu aceste lucruri şi i-am lăsat să creadă că mă îndreptam spre o mănăstire faimoasă despre care ştiam că se află în nord, unde n-aveam oricum vreme să ajung; le-am mai aruncat nişte bani peste umăr pe măsură ce mă îndepărtam, spunîndu-le să meargă mai departe pentru a se întîlni cu ceata care mă urma şi avea să-i plătească pentru serviciile lor.

Ştiu sigur că se gîndeau dacă nu cumva ar fi mai bine să mă omoare şi să îmi ia tot ce aveam. Totul ţinea de priviri, de cît de bine reuşeam să-mi joc rolul şi de cît de repede vorbeam; în

definitiv, erau nişte nelegiuiţi, dar am reuşit, pînâ la urmâ, să scap de ei.

Am pomii mai departe cît de repede am putut, părăsind drumul principal şi apucînd-o pe povîmişurile de unde puteam să văd în depărtare contururile vagi ale oraşului Santa Maddalana. Era un oraş mare. Se vedeau patru turnuri masive, toate situate în apropierea porţilor uriaşe, iar alături de ele se întrezăreau şi mai multe turle de biserică.

Sperasem sâ mai fie ceva înainte de Santa Maddalana, un oraş mai mic şi cu mai puţine fortificaţii. Dar nu-mi aminteam nici un fel de denumiri sau poate eram prea confuz pentru a mai căuta în continuare.

Lumina soarelui de amiază era puternică, dar începea sâ scadă. Trebuia sâ mă îndrept spre Santa Maddalana.

Cînd am ajuns la muntele pe care era construit oraşul, am cotit-o brusc pe cărările înguste folosite de păstori. Lumina pălea cu rapiditate. Pădurea era prea deasă pentru a mă simţi în siguranţă în apropierea unui oraş cu ziduri atît de groase. I-am blestemat pentru câ nu se gîndiserâ sâ defrişeze muntele, dar, pe de altă parte, pădurea mâ apăra de privirile nedorite.

Au fost momente cînd mi s-a părut imposibil să mai ajung în vîrful muntelui, în timp ce întunericul se adîncea în jurul meu. Stelele luminau cerul de culoarea safirului, ceea ce fâcea ca vechiul oraş sâ pară şi mai inaccesibil în toatâ măreţia sa.

în cele din urmâ, noaptea s-a lăsat nepâsâtoare peste trunchiurile arborilor, iar eu am ajuns sâ îmi aleg drumul bazîndu-mâ pe instinctele calului, şi nu pe vederea mea, care nu mâ mai ajuta prea mult. Secera palida a lunii părea sâ se simtâ mai bine în nori în seara aceea. Nici cerul nu îl vedeam prea bine din cauza frunzişului des de deasupra capului.

M-am trezit rugîndu-mă la tatâl meu, ca şi cum el s-ar fi aflat undeva deasupra mea, alături de îngerii mei păzitori; ba

chiar am senzaţia că am crezut cu mai multă putere în el decît am crezut vreodată într-un înger. M-am rugat astfel: „Te rog, tată, ajută-mă să ajung acolo! Ajută-mă să ajung în siguranţa, pentru ca demonii să nu îmi împiedice răzbunarea!"

Am strîns cu putere sabia. Mi-am adus aminte de pumnalele pe care le aveam ascunse în cizme, în mînecă, în haină şi la curea. Mă chinuiam să văd în lumina palidă, dar a trebuit să mă încred în calul meu care îşi alegea singur drumul printre trunchiurile groase ale copacilor.

Au fost momente cînd mă opream şi rămîneam nemişcat. Nu se auzea nimic neobişnuit. Cine altcineva ar fi fost destul de nebun, încît să iasă noaptea în aceste păduri? La un moment dat, foarte aproape de sfîrşitul călătoriei, am descoperit drumul principal, iar pădurea a început să se rărească, dînd la iveală cîmpii şi pajişti line. De-aici încolo am mers numai în galop.

în cele din urmă, oraşul s-a ivit brusc în faţa mea, ca atunci cînd ajungi la capăt de drum după o ultimă cotitură şi ţi se pare că ai fost aruncat la porţile unei cetăţi magice; am tras aer adînc în piept şi am mulţumit în gînd, chiar dacă porţile gigantice erau ferecate, de parcă o armată de duşmani ar fi fost în apropiere.

Aici se afla salvarea mea. Bineînţeles că străjerul, un soldat somnoros care striga de undeva de sus, dorea să ştie cine sînt.

încă o dată, efortul de a născoci o poveste credibilă mi-a abătut gîndul de la imaginea îngrozitoare a demonului Ursula, pe care nu mi-o puteam alunga din minte, alături de imaginea braţului ei retezat şi a trupurilor decapitate ale fratelui şi surorii mele, căzute pe podeaua capelei.

Am strigat pe un ton umil, dar folosind un vocabular pretenţios, că eram un învăţăcel angajat de Cosimo de Medici, venit în Santa Maddalana în căutarea unor cărţi, mai cu seama a unor cărţi vechi de rugăciune, care aparţinuseră sfinţilor, şi că eram interesat de apariţiile Sfintei Fecioare în această regiune.

Ce prostii!

I-am mai spus că venisem să vizitez bisericile, şcolile şi pe bătrînii profesori din oraş şi că intenţionam să îi duc maestrului meu din Florenţa orice puteam achiziţiona în cetatea lor contra banilor mei florentini.

- Dar spune-mi numele tău! a insistat soldatul, crâpînd puţin poarta cea mica şi îndreptînd lanterna spre mine pentru a mă cerceta mai bine.

Ştiam că am făcut o impresie bună pe cal.

- De Bardi. Antonio De Bardi, din neamul lui Cosimo, i-am răspuns eu cu o îndrăzneală nemaivăzută.

Am pronunţat numele soţiei lui Cosimo pentru că a fost singurul care mi-a venit în cap în acel moment.

- Te rog să primeşti acest tribut din partea mea, să cinezi pe săturate alături de soţia ta, ca invitaţi ai mei. Ia-i, te rog, şi lasă-mă să intru, căci sînt tare obosit!

Poarta s-a deschis. A trebuit să descalec şi să-mi îndemn calul să intre cu capul plecat prin poarta joasă. Am pătruns împreună în piaţeta pietruită din interiorul cetăţii, unde ecoul paşilor noştri răsuna în liniştea deplină.

- Pentru numele lui Dumnezeu, ce căutai singur în pădure la ora asta? Nu ştii cît e de periculos? Şi eşti atît de tînăr... Ce s-a întîmplat cu familia Bardi de îşi lasă învăţăceii să umble neînsoţiţi prin ţinuturile astea?

Străjerul a băgat banii în buzunar.

- Uită-te la tine! Nu eşti decît un copil! Oricine te-ar fi putut omorî ca să-ţi fure banii! Nu-ţi dai seama?

Era o piaţetă imensă, din care porneau mai multe străzi. Ce noroc pe mine! Dar dacă şi demonii erau aici? Habar n-aveam unde obişnuiau să stea ascunse asemenea creaturi! Dar am continuat să vorbesc:

- E vina mea. M-am rătăcit. Dacă vei spune tuturor povestea mea, mă vei băga în bucluc. Du-mâ la han! Sînt atît de obosit! Uite, ia banii aceştia!

I-am dat şi mai mulţi bani.

- M-am rătăcit pentru că n-am urmat instrucţiunile primite. Sînt la capătul puterilor. Am nevoie de un pahar de vin, de o masă bună şi de odihnă. Om bun, te rog să mai iei şi banii aceştia! Insist! Familia Bardi nici n-ar vrea să audă că i-ai refuzat.

Nu mai avea unde să înghesuie banii primiţi, dar i-a îndesat cum a putut mai bine în cămaşă şi apoi m-a condus către han la lumina torţei sale. A bătut şi în poartă s-a ivit o bâtrînă cu un chip blînd, care m-a condus într-o cameră, recunoscătoare pentru monedele pe care i le-am dăruit imediat.

- Aş vrea o cameră situată cît mai sus, din care să văd toată valea, dacă se poate, şi ceva de mîncare. Nu-mi pasă dacă mîncarea e rece.

- N-o să găseşti nici un fel de cărţi în oraşul acesta, m-a avertizat slrâjerul, care mâ urmărea în timp ce urcam treptele în urma femeii.

- Toţi tinerii fug de-aici. E un loc paşnic, plin de negustori fericiţi. Tinerii se duc să studieze la universitate. Dar e un loc minunat în care să-ţi petreci viaţa.

- Cîte biserici aveţi aici? am întrebat-o pe femeie cînd am ajuns în cameră.

I-am spus că trebuie să ţin luminarea aprinsă toată noaptea.

- Două biserici dominicane şi una carmelită, a răspuns strâjerul, gîrbovindu-se în pragul uşii prea joase.

- Mai e şi o frumoasă biserică franciscană, unde merg eu. Aici nu se întîmplă niciodată nimic râu.

Bâtrîna a dat din cap şi i-a zis să-şi ţină gura. A lăsat jos luminarea şi mi-a dat de înţeles prin gestul ei că o puteam păstra. StTâjerul a continuat să pălăvrăgească, dar eu stăteam pe pat fârâ

a scoate un cuvînt, pînă cînd femeia mi-a adus o bucată de friptură rece de miel, pîine şi o carafă cu vin.

- Şcolile noastre sînt foarte severe, a continuat bărbatul.

Bătrîna l-a îndemnat din nou să tacă.

- Nimeni nu îndrăzneşte să facă necazuri pe-aici, a mai adăugat el, apoi au plecat amîndoi.

M-am repezit ca un animal flămînd asupra farfuriei cu mîncare. Nu doream decît să-mi recapăt puterile. Nu mă puteam gîndi la alte plăceri din cauza suferinţei mele. M-am uitat pentru un timp la un petic de cer presărat cu stele, rugîndu-mă cu disperare fiecărui înger sau sfînt pe care îl ştiam, apoi am ferecat bine fereastra şi am încuiat uşa.

Asigurîndu-mă că luminarea era bine adăpostită în colţul ei şi că era destul de mare încît să îmi ajungă pînă dimineaţa, m-am aşezat pe patul mic şi plin de cocoloaşe, prea obosit pentru a-mi mai scoate cizmele, sabia, pumnalele sau hainele. Credeam că voi cădea într-un somn adînc, dar stăteam ţeapăn, plin de ură şi cu inima frîntă de suferinţă, uitîndu-mă ţintă în întuneric, avînd gustul amar al morţii, pe care îl simţisem din plin.

Auzeam din depărtare cum cineva îmi conducea calul în grajd şi zgomotul unor paşi singuratici pe stradă. Eram în siguranţă sau, cel puţin, aşa mi se părea.

în cele din urmă, am adormit. A fost un somn adînc şi dulce; toţi acei nervi care mă menţinuseră în mişcare şi care îmi întreţinuseră supărarea s-au relaxat, iar eu am alunecat într-o beznă fără vise. Am trecut mai întîi prin momentul în care nimic nu mai contează, decît să dormi pentru a te întrema, fără teamă de vise, apoi n-am mai simţit nimic.

Un zgomot m-a făcut apoi să tresar. M-am trezit imediat. Luminarea se stinsese. Am dus mîna la sabie chiar înainte să deschid ochii. Stăteam pe patul îngust, cu spatele la perete, cu

faţa spre camera, în atmosferă plutind o lumină ce aparent nu venea de nicăieri. Nu desluşeam decît uşa încuiată, iar fereastra de deasupra mea nu o puteam vedea decît dacă îmi răsuceam capul; fârâ sâ mâ uit, eram convins câ fereastra, pe care o ferecasem chiar eu, era acum deschisă. Lumina firavă din încăpere venea de afară, prelingîndu-se de-a lungul zidului şi dînd camerei aspectul unei temniţe.

Simţeam adierea rece a aerului pe gît şi pe obraji. Am strîns minerul săbiei, ascultînd şi aşteptînd. Se auzea un scîrţîit uşor şi am simţit salteaua patului mişcîndu-se ca şi cum cineva s-ar fi aşezat pe ea.

Nu puteam sâ desluşesc nimic în jur. întunericul îmi ascundea totul, dar dintr-o datâ, în faţa mea s-a ridicat o siluetă care s-a aplecat spre mine. Era o femeie care mă fixa cu privirea în timp ce pârul ei îmi mîngîia obrajii.

Era Ursula. Chipul ei era la cîţiva centimetri de al meu. Mîna ei, foarte rece şi netedă, a acoperit-o pe a mea, care se afla pe mînerul săbiei, cu o forţă impresionantă; genele ei mi-au atins tandru obrazul, apoi m-a sărutat pe frunte.

Blîndeţea ei mâ învăluise, oricît de mare ar fi fost împotrivirea mea. O senzaţie arzătoare mi-a invadat măruntaiele.

- *Strega!* am blestemat-o eu.

- Nu i-am ucis eu, Vittorio! părea sâ mă implore, dar cu demnitate şi plină de o forţă nebânuitâ, deşi avea o voce subţire, a unei persoane foarte tinere, şi cu un timbru feminin.

- Voiai sâ-i răpeşti!

Am încercat printr-o mişcare violentă sâ mâ eliberez, dar mîna ei m-a oprit, fermă; cînd am încercat sâ îmi eliberez mîna stîngâ, ea m-a prins de încheietură, împiedicîndu-mâ sâ mâ mişc, apoi m-a sărutat.

Am simţit parfumul acela minunat pe care îl râspîndea şi pe care îl mai simţisem şi mai înainte, iar atingerea pârului ei pe faţă şi pe gît mi-a transmis fiorii păcatului prin tot corpul.

Am încercat să întorc capul, dar ea m-a sărutat uşor, aproape cu respect, pe obraz. Am simţit apăsarea corpului ei, cu sînii bine conturaţi prin materialul scump. Coapsa ei era lipită de a mea, iar cu limba îmi atingea, voluptuos, buzele. Eram imobilizat de fiorii care mă cutremurau, umilindu-mă şi aprinzînd focul pasiunii.

-Pleacă, vrâjitoareo! am şoptit.

Plin de mînie, nu mi-am mai putut opri înflăcărarea. Nu puteam stăpîni fiorii extatici care îmi străbăteau şira spinării, ajungînd pînă la picioare.

Ochii ei străluceau deasupra mea, iar pleoapele i se mişcau fin, ca o părere; m-a sărutat iar pe gură, gustîndu-mi cu voluptate buzele şi întârîtîndu-mă, apoi s-a retras brusc, lăsîndu-şi obrazul peste obrazul meu.

Pielea ei, care îmi păruse a fi de porţelan, era mai mătăsoasă decît o pană; întreaga ei fiinţă era ca o păpuşă, făurită dintr-un material seducător şi magic, iar farmecul ei mergea dincolo de corpul ei; ţinea mai degrabă de focul ce părea să o străbată, căci emana o căldură ce mă tulbura într-un zbucium ritmic, deşi degetele ce mă mîngîiau pe încheieturi erau reci; apoi am simţit iar arsura limbii ei pe buze, împotriva voinţei mele, dar nu m-am putut apăra în nici un fel de puterea ei delicioasă şi vehementă totodată.

în mintea mea a prins contur ideea că ea se folosise de dorinţa mea aprinsă pentru a mă lăsa fără apărare, iar delirul carnal făcuse din mine un corp construit din fibre care nu făceau decît să conducă mai departe focul pe care ea îl vărsa în gura mea.

Şi-a retras limba şi m-a sărutat din nou. Chipul îmi era cuprins de furnicături. Mîinile mele încercau să o respingă, dar pe de altă parte tînjeau să o mîngîie; mă luptam să-i rezist, dar o îmbrăţişam totodată. Ea putea să simtă sub corpul său dovada

clară a dorinţei mele de nestâpînit. Nu aveam cum sâ o ascund. O uram.

- De ce?! De ce?! am strigat eu, desprinzîndu-mi buzele din sărutul ei.

Pletele i s-au revărsat, încadrîndu-i chipul, cînd şi-a ridicat capul. Abia mai puteam respira din cauza plăcerii nepâmînteşti pe care o simţeam.

- Lasâ-mâ în pace şi întoarce-te în iadul tău! De ce mi-ai arătat milă? De ce mâ chinui acum în acest fel?

- Nu ştiu! Poate câ nu vreau sâ mori, mi-a răspuns cu vocea ei dulce, tremurîndâ.

îi simţeam răsuflarea pe piept, iar vorbele îi erau agitate, ca şi pulsul ei înfierbîntat.

- Vreau sâ pleci. Mergi în sud, la Florenţa, şi uită tot ce s-a întîmplat, spune-ţi că totul a fost un coşmar sau o vrajă rea. Pleacă din acest oraş!

- Nu-mi mai spune minciunile tale josnice! am strigat înainte sâ mâ pot abţine. Crezi câ mâ poţi alunga? Mi-aţi ucis familia, tu şi semenii tăi, creaturi blestemate!

Şi-a aplecat capul spre mine, iar pletele ei m-au prins în mrejele lor. M-am luptat în zadar să mă eliberez. Era imposibil. Nu puteam sâ mâ desprind din strînsoarea ei.

în jurul nostru domnea întunericul, dar lotul era de o dulceaţă nesfîrşitâ. Am simţit apoi o durere uşoară în zona gîtului, ca o înţepătură, iar mintea mi s-a umplut de cea mai liniştită fericire.

Aveam senzaţia câ mâ aflam pe o pajişte plină de flori, departe de hanul acela şi de orice nenorociri, iar ea era întinsă alături de mine, peste corole strivite şi petale de irişi. Ursula, cu cosiţele ei cenuşii, îmi zîmbea cu ochi fermecători şi plini de dorinţa, de parcă între noi se născuse o pasiune spirituala, dincolo de atracţia trupească ce ne lega. Ea s-a urcat peste trupul

meu, privindu-mâ cu buzele strînse într-un zîmbet delicat, şi şi-a desfăcut încet picioarele pentru ca eu sâ o pot pătrunde. Locaşul umed dintre picioarele ei era un amestec necunoscut de elemente, care mâ aduseseră într-un delir al simţurilor, împreună cu elocvenţa privirii ei tăcute care mâ învăluia cu tandreţe.

Brusc, totul s-a oprit. Eram ameţit. în cîteva clipe i-am simţit buzele pe gît.

M-am străduit din răsputeri sâ o dau la o parte de pe mine.

- Te voi distruge! Jur! Chiar de va fi sâ te urmez pe porţile iadului! i-am şoptit.

M-am zbătut atît de tare sâ scap din strînsoarea ei, încît aveam senzaţia câ trupul îmi lua foc, dar nu mi-a dat drumul. Am încercat sâ îmi limpezesc mintea, sâ alung visele de fericire.

- Lasâ-mâ în pace, vrâjitoareo!

- Şşt! Taci..., mi-a spus întristată. Eşti atît de tînâr, atît de îndărătnic şi de curajos... Am fost şi eu ca tine. Un model de fermitate şi de perfecţiune...

- Nu-mi adresa mie vorbele tale murdare!

- Taci! Vei trezi toatâ casa! La ce îţi va folosi?

Vocea ei era atît de îndurerată, de atrăgătoare şi de onestă... Ar fi putut sâ mâ seducă cu această voce fârâ sâ o fi văzut vreodată.

- în curînd nu vei mai fi în siguranţă orice aş face eu. Pleacă, Vittorio!

S-a retras, astfel câ i-am putut vedea mai bine ochii larg deschişi şi sinceri. Era desâvîrşitâ. O astfel de frumuseţe, replica perfectă a duhului pe care îl văzusem oglindit în luminările din capelă, nu avea nevoie de vrăji sau de poţiuni pentru a mâ convinge. Era minunată şi fârâ cusur.

- Te găsesc atît de frumos, încît mi se fringe inima, mi-a mărturisit ea. E nedrept... Cum voi putea suporta acest chin, alături de toate celelalte?

M-am împotrivit. Nu doream să-i răspund şi sâ hrănesc această flacără infernală şi misterioasă.

- Vittorio, trebuie sâ pleci de aici! Ai cîteva nopţi, poate nici atît. Dacâ mai vin sâ te vâd, îi pot conduce la tine. Vittorio, sâ nu povesteşti lucrurile acestea nimănui în Florenţa. Vor rîde de tine, a adăugat ea coborîndu-şi vocea, vorbind pe un ton mai delicat, dar mai ameninţător.

Apoi a dispărut.

Patul scîrţîia şi se legăna. Eram întins pe spate, iar încheieturile mâ dureau de la strînsoarea mîinilor ei; deasupra mea, fereastra se deschidea spre lumina palidă de afară, iar zidul de lîngâ han se ridica spre cerul pe care nu îl puteam vedea prea bine din cauza poziţiei dezavantajoase pe care o aveam.

Eram singur în camerâ. Ea dispăruse fără urmâ.

Dintr-o datâ, am reuşit să îmi mişc membrele, dar, înainte sâ mâ ridic, ea a reapărut în cadrul ferestrei, vizibilă de la talie în sus, uitîndu-se la mine. Şi-a rupt cu mîna corsetul brodat al rochiei şi şi-a dezgolit sînii albi în faţa mea - sînii ei mici, rotunzi şi plini, cu sfîrcurile întunecate. Cu mîna dreaptă s-a zgîriat pe sînul stîng, chiar deasupra sfîrcului, pînâ a început să sîngereze.

- Vrâjitoareo! am urlat la ea.

M-am ridicat şi am încercat sâ o prind şi sâ o ucid, dar am simţit mîna ei care mi-a cuprins capul, împingîndu-mi sînul zgîriat în gură. Era atît de fragil, şi totuşi atît de ferm! încă o datâ, tot ce era real în jurul meu s-a topit şi am fost purtat departe, ca fumul ce se ridică dintr-o flacără; eram din nou împreună pe pajiştea care ne aparţinea doar nouă, singuri într-o îmbrăţişare pasională şi fără sflrşit. Am sorbit laptele pe care mi l-a oferit, ca şi cum ar fi fost şi fecioară, şi mamă, şi neprihănită, şi păcătoasă, iar eu am pătruns-o încâ o datâ, distrugînd floarea feminităţii ei.

M-a lăsat apoi să cad. Lipsit de ajutor, incapabil sâ ridic mîna, ca sâ o împiedic să zboare, am câzut slab şi inutil pe pat, cu faţa leoarcă de sudoare şi cu membrele tremurînd. Nu mâ puteam ridica, nu puteam sâ fac nici măcar un gest. Vedeam imagini fugitive ale pajiştii noastre cu irişi albi şi roşii, cele mai frumoase flori ale Toscanei, irişii sălbatici ai ţinuturilor noastre, care se mlâdiau în iarba verde, apoi am vâzut-o pe ea îndepârtîndu-se de mine. Toate aceste imagini erau transparente, colorate doar pe jumătate, iar camera asemănătoare unei celule nu dispărea nici o clipă din faţa ochilor mei aşa cum se întîmplase mai înainte; era în permanenţă prezentă, ca un văl aflat peste chipul meu, cu singurul scop de a mâ chinui cu atingerea sa mătăsoasă şi imaterială.

- Vrăji! Doamne, dacâ mi-ai hărăzit vreodată îngeri păzitori, trimite-i acum, sâ mâ învăluie în aripile lor! Am nevoie de ei!

In cele din urmâ, tremurînd şi cu vederea înceţoşată, m-am ridicat. Mi-am frecat gîtul. Fiorii mi-au străbătut iar şira spinării, pînâ în vîrful degetelor. Corpul meu era încâ plin de dorinţă. Mi-am închis ochii, refuzînd să mâ gîndesc la ea, încercînd sâ mâ agăţ de orice alt gînd care sâ stimuleze şi sâ potolească această nevoie îngrozitoare.

M-am întins din nou şi am rămas nemişcat pînâ cînd această nebunie carnală m-a părăsit. Redevenisem bărbat, câci, mai devreme, în prezenţa ei, voinţa mâ părăsise.

M-am ridicat, cu lacrimi în ochi, şi am pornit cu luminarea în mînâ spre încăperea principală a hanului, străduindu-mâ sâ nu fac nici un zgomot pe scările şerpuitoare de piatră. Am aprins luminarea de la o alta aflată în coridor, suspendata într-un cîrlig, şi am urcat înapoi, călăuzit de această lumină firavă care îmi dădea încredere, apârînd flacăra cu căuşul palmei. încă mâ mai rugam cînd am aşezat luminarea pe masă şi m-am străduit sâ scrutez cu privirea, prin întuneric, priveliştea de la fereastra camerei.

Nu se zărea nimic, absolut nimic, în afara zidului neted pe care nici o fecioară adevărată, în came şi oase, nu s-ar fi putut urca; deasupra se vedea cerul nemişcat şi tăcut, pe care cele cîteva stele fuseseră acoperite de nori pufoşi, care parcă doreau să-mi spună că nimeni nu dădea atenţie rugilor sau suferinţei mele.

Eram aproape sigur că urma sâ mor în curînd, pradă acelor demoni. Ea avusese dreptate. Cum aş fi putut eu sâ împlinesc răzbunarea împotriva lor? Cum aş fi putut sâ o fac? Şi totuşi hotârîrea luată era de nestrămutat. Credeam în răzbunare la fel de mult cum credeam în ea, în această vrăjitoare pe care o atinsesem chiar eu, care îndrăznise sâ semene un conflict sfîşietor în sufletul meu şi care se ivise în miezul nopţii pentru a-mi măcelări familia.

Nu puteam sâ îndepărtez din mintea mea imaginile nopţii trecute, cînd o văzusem stînd în uşa capelei. Nu puteam îndepărta gustul ei de pe buze. Nu trebuia decît sâ mâ gîndesc la sînii ei, iar corpul meu îşi pierdea toatâ târia, de parcă ea mâ hrănise cu o dorinţă de nestins.

Mâ rugam ca acest chin să înceteze. „Nu poţi fugi, îmi spuneam eu în gînd. Nu poţi fugi la Florenţa, nu poţi trâi pe vecie cu amintirea măcelului inimaginabil la care ai fost martor! E imposibil!" M-au podidit lacrimile cînd mi-am dat seamă câ, dacâ n-ar fi fost ea, n-aş mai fi fost în viaţâ în acel moment. Tocmai acea fată cu pârul bălai pe care o blestemam din adîncul sufletului îl împiedicase pe însoţitorul ei sâ mâ ucidă. Atunci demonii ar fi avut parte de o victorie completa!

Linişţea m-a cuprins dintr-o dată. Dacâ tot era sâ mor, dacâ nu aveam de ales, măcar sâ ştiu câ eu voi ajunge primul la ei ca să mâ răzbun. Ştiam câ voi reuşi într-un fel sau altul.

Imediat ce a răsărit soarele, m-am trezit şi eu şi am pornit sâ mâ plimb prin oraş, cu desâgile pe umâr, ca şi cum n-aş

fi purtat o avere în ele. Am văzut o mare parte din Santa Maddalana, cu străzile sale înguste şi pietruite, fârâ nici un fel de copaci, construite cu secole în urmâ; unele dintre clădiri, cu dalele lor de piatră nefînisatâ, datau poate chiar de pe vremea romanilor. Era un oraş foarte liniştit şi prosper.

Atelierele îşi începuseră deja lucrul, la fel şi artizanii şi meşterii care făceau şeile de cal; erau cîţiva cizmari care lucrau în egală măsură pantofi eleganţi şi cizme de lucru, precum şi o droaie de bijutieri şi oameni specializaţi în lucrul cu felurite metale preţioase, armurieri şi făuritori de chei, alături de pielari şi blânari.

Am trecut pe lîngâ prea multe magazine de lux pentru a le mai putea ţine socoteala. Puteai sâ cumperi ţesături preţioase, aduse, după cum bănuiam, direct din Florenţa, dantele din nord şi din sud sau mirodenii orientale. Măcelarii aveau de muncă datorită abundenţei de carne proaspătă. Erau, de asemenea, multe vinârii, cîţiva notari ocupaţi, scribi şi alţii ca ei, medici sau poate mai de grabă farmacişti.

Trăsurile se plimbau încoace şi-ncolo pe porţile principale, ba din cînd în cînd puteai vedea chiar şi un mic accident, înainte ca soarele sâ aibă vreme sâ se ridice deasupra acoperişurilor de ţiglă şi sâ bată cu putere pe pietrele golaşe pe care eu mâ tîram cu greu la deal.

Clopotele bisericilor sunau chemînd oamenii la liturghie. Mulţi copii de şcoală treceau în goană pe lîngâ mine; toţi păreau destul de curaţi şi de bine îmbrăcaţi, apoi am observat două mici grupuri pe care călugării le îndemnau sâ intre în cele două biserici; ambele erau lipsite de ornamente şi păreau destul de vechi. Nu am reuşit sâ zăresc decît cîteva statui ascunse bine în nişe, chipurile unor sfinţi care îşi pierduseră demult orice trăsătură, în rest nu desluşeam decît pietrele mari ale

faţadelor, care trecuseră cu siguranţă prin numeroasele cutremure specifice regiunii.

în oraş existau două librării obişnuite, în care nu prea găseai mare lucru în afara obişnuitelor cărţi de rugăciuni, iar acestea aveau nişte preţuri exorbitante. Doi negustori vindeau vase fine aduse din Orient. în afară de aceştia, mai erau şi vînzătorii de covoare, care ofereau o varietate impresionantă de mărfuri făcute chiar în ţinutul nostru sau aduse din Bizanţ, care mai de care cu modele mai complicate.

Banii treceau rapid de la un stăpîn la altul. Oamenii bine îmbrăcaţi îşi etalau hainele rafinate. Părea a fi un loc în care oamenii aveau tot ce le trebuia, deşi am observat totuşi şi nişte călători care coborau dealul, iar potcoavele cailor îşi reverberau ecoul printre zidurile goale ale caselor. Am reuşit sâ depistez şi o mănăstire cam neîngrijită, cu fortificaţii puternice.

Am mai trecut pe lîngâ vreo două hanuri şi, tot plimbîndu-mâ pe aleile înguste ale oraşului, am constatat câ erau trei străzi principale, paralele, care te purtau în susul şi în josul dealului.

La capătul îndepărtat se aflau porţile prin care pâtrunsesem în cetate, iar în piaţeta aceea se deschisese acum un tîrg al fermierilor. în capătul de sus al cetăţii se afla castelul ruinat unde locuise cîndva seniorul oraşului, din care nu mai rămăsese decît o masă de pietre vechi, dintre care doar o parte erau vizibile din stradă, iar în partea de jos a oraşului se aflau cancelariile guvernatorilor.

Oraşul era împînzit de piaţete şi fintîni vechi, aproape dârîmate, dar din care continua sâ ţîşneascâ apâ. Bâtrînele treceau pe stradă ocupate cu coşurile lor de cumpărături, înfăşurate în şaluri în ciuda căldurii de afară. Mai multe fete m-au măsurat din priviri, toate însâ erau foarte tinere.

Nu doream sâ fac parte din această comunitate. Imediat ce s-a terminat liturghia şi a început şcoala, m-am îndreptat spre biserica dominicană, cea mai mare şi mai impresionantă dintre cele trei pe care le văzusem, şi am cerut la casa parohială sâ vâd un preot, pentru câ doream sâ mâ confesez.

A apărut un preot foarte tînâr, chipeş şi bine făcut, cu un aspect sănătos şi evlavios, înveşmîntat în roba sa neagră cu alb ce părea foarte curată. S-a uitat la ţinuta mea, la sabie, şi m-a măsurat din priviri cu respect, dar curios, presupunînd în mod evident câ eram o persoanâ importantă, şi m-a invitat în confesionalul micuţ.

Era mai degrabă amabil decît servil. Vîrful capului său era acoperit de un pâr blond tuns foarte scurt şi avea ochii mari, aproape timizi.

S-a aşezat, iar eu am îngenuncheat lîngâ el pe podeaua goală şi i-am istorisit sumbra mea poveste. Cu capul plecat, am continuat sâ vorbesc, trecînd de la un lucru la altul, de la primele întîmplâri ticăloase care îmi stîrniserâ curiozitatea şi îngrijorarea, pînâ la cuvintele lapidare şi misterioase ale tatălui meu şi, în cele din urmă, la atacul în sine şi la uciderea fârâ milă a întregii mele familii. Pînâ cînd am ajuns sâ-i povestesc despre moartea surorii şi a fratelui meu, gesticulam ca un nebun şi îi arătam forma capetelor celor doi cu mîinile, gîfîind, incapabil sâ îmi trag suflarea.

Doar cînd am terminat tot ce aveam de zis mi-am ridicat privirea şi mi-am dat seama câ tînârul preot se uita la mine uimit şi totodată îngrozit. Nu ştiam ce sâ înţeleg. Puteai sâ vezi ceva similar pe chipul unui om care s-a speriat de o insectă sau de un batalion de ucigaşi sîngeroşi. Pentru numele lui Dumnezeu, oare la ce mâ aşteptasem?

- Uite ce e, părinte, nu trebuie decît sâ trimiţi pe cineva pe munte şi te vei convinge. Asta-i tot. Trimite pe cineva sâ cerceteze!

Nu a fost furat nimic, părinte, în afară de ce am luat eu cu mine. Nimic nu a fost deranjat de la locul său, în afară de stricăciunile făcute de corbii sau de uliii care ajung pînă acolo.

Nu mi-a răspuns nimic. Sîngele îi pulsa în obrajii lui tineri, rămâsese cu gura căscată, iar în ochi avea o licărire tristă şi rătăcită.

Era minunat! Un preot tînăr, probabil abia ieşit din seminar, obişnuit să le asculte pe călugăriţe vorbind despre gînduri rele, şi pe bărbaţi discutînd - o dată pe an - plini de nemulţumire despre patimile trupeşti, ca şi cum soţiile lor i-ar fi obligat să îşi îndeplinească datoria. M-am mîniat.

— Te afli sub jurâmîntul confesiunii, i-am spus eu, strâduindu-mă să nu-mi pierd răbdarea cu el şi să nu îl supâr prea tare pe Dumnezeu, căci era foarte simplu să mînii un preot dacă nu eram atent.

Mă înfuriau atît de tare cînd erau săraci cu duhul.

— îţi dau pemiisiunea, deşi te afli sub jurâmînt, să trimiţi un mesager pe munte pentru a verifica cele ce ţi-am spus...

— Fiule, nu înţelegi? Este posibil ca însăşi familia Medici să fi trimis această bandă de răufăcători, mi-a răspuns el cu o voce surprinzător de fermă şi de hotârîtâ.

— Nu, părinte, mi-am pledat eu cauza. Am văzut mîna ei căzînd. I-am tăiat mîna, crede-mă. Am vâzut-o cu ochii mei cum a pus-o la loc. Erau demoni. Este vorba de vrăjitoare venite din iad şi sînt prea multe creaturi pentru a mă putea lupta singur cu ele. Am nevoie de ajutor. Nu mai e vreme să te îndoieşti. Nu mai e timp pentru rezerve raţionale. Am nevoie de dominicani!

A scuturat din cap. Nici măcar nu a ezitat.

— Iţi pierzi minţile, fiule. Ţi s-a întîmplat ceva îngrozitor, nu mă îndoiesc de acest lucru, şi tu chiar crezi în toate aceste poveşti, dar ele nu s-au întîmplat cu adevărat. Ţi le-ai imaginat... Uite, sînt pe aici multe femei bătrîne care susţin că fac vrăji...

- Ştiu asta. Pot sâ deosebesc un alchimist obişnuit de o vrăjitoare, dar aici nu era vorba nici despre magie şi nici despre blesteme. Demonii aceştia i-au măcelărit pe toţi locuitorii castelului şi ai satului din apropiere. Nu înţelegi?

Am început sâ intru iar în detalii îngrozitoare. I-am povestit cum a venit demonul la fereastra camerei mele, dar cînd am ajuns cam la jumătatea întîmplării mi-am dat seama câ înrăutăţeam situaţia spunîndu-i despre Ursula.

Bărbatul acesta avea sâ creadă câ avusesem un vis erotic, câ imaginaţia mea era de vină. Era inutil. Inima îmi bătea sâ-mi spargă pieptul. Transpiram abundent. Totul fusese o pierdere de vreme.

- Dezleagă-mâ de păcate, atunci!

- Vreau sâ te întreb ceva.

Preotul mi-a atins mîna şi atunci am simţit că tremura. Părea a fi şi mai uimit, şi mai năucit decît pînâ acum. Probabil câ îl îngrijora sănătatea mea mintală.

- Despre ce este vorba? l-am întrebat eu pe un ton rece.

Nu-mi doream decît sâ plec de acolo. Trebuia sâ găsesc o mănăstire! Sau măcar un alchimist. Trebuia sâ existe alchimişti in acest oraş. Dacâ aş fi găsit pe cineva care sâ fi citit vechile lucrări, pe cele ale lui Hermes Trismegistul sau pe ale lui Lactantius şi pe ale Sfîntului Augustin. Cineva care să ştie cîte ceva despre demoni.

- Ai citit scrierile Sfîntului Toma d'Aquino? l-am întrebat eu alegîndu-1 pe cel mai notoriu demonolog pe care îl ştiam. El vorbeşte despre demoni. Crezi câ eu mi-aş fi imaginat aşa ceva acum un an? Credeam câ vrăjitoria este doar şarlatanie. Dar demonii există cu adevărat!

Nimic nu mâ putea opri din avîntul meu.

- Părinte, în *Summa Theologiae,* în prima carte, Sfîntul Toma vorbeşte despre îngerii căzuţi; el spune câ unora dintre ei

li se permite sâ râminâ totuşi pe Pâmint, fârâ sâ fie scoşi cu totul din lumea noastrâ. Ei se afla printre noi; li se permite sâ îşi facă meşteşugul lor nevolnic, sâ tenteze oamenii şi sâ poarte focul iadului cu ei! Aşa spune Sfintul Toma. Se spune câ au corpuri a căror structură noi nu o putem înţelege. Aşa scrie în *Summa.* Aşa este şi femeia despre care ţi-am vorbit.

M-am străduit sâ-mi aduc aminte de la ce pornisem.

— Fiinţa aceasta este un corp limitat şi ea, dar nu o pot înţelege. Şi totuşi a fost aievea lîngâ mine, ştiu asta şi îmi aduc aminte foarte clar acţiunile ei.

Mi-a făcut semn cu mîna sâ mâ opresc.

- Fiule, te rog! Dă-mi voie sâ încredinţez cele ce mi-ai spus pastorului. înţelegi doar câ şi el va respecta acelaşi jurâmînt al confesiunii pe care trebuie sâ îl respect şi eu. Dâ-mi voie sâ îl chem şi sâ-i povestesc toate acestea, apoi îl voi ruga sâ stea de vorbă cu tine. Nu pot face nimic din toate acestea fârâ permisiunea ta.

— Ştiu asta, dar la ce bun? Am sâ accept totuşi sâ mâ întîlnesc cu acest pastor.

Ii vorbeam deja pe un ton prea semeţ şi plin de trufie, dar eram epuizat. Aplicam vechiul truc de a trata un preot de ţară ca pe un personaj inferior. Acesta era un om al lui Dumnezeu, iar eu trebuia sâ îmi revin. Poate câ pastorul citise mai mult şi ştia mai multe. Cine ar putea sâ înţeleagă totuşi aşa ceva fără să fi vâzut grozăvia?

Chipul înspâimîntat al tatălui meu din noaptea înaintea atacului mi-a revenit clar în minte. Durerea era mult prea mare.

- îmi pare râu, pârinte!

Am încercat sâ alung aceste amintiri, această deznădejde îngrozitoare! M-am întrebat de ce oare mai trăiam noi, oamenii...

Atunci mi-au revenit în minte cuvintele călăului meu, vocea ei sugrumata de acum o noapte, cînd îmi spusese câ şi

ea fusese cîndva tînără. Oare la ce se referise cînd vorbise cu atîta amar?

Operele lui d'Aquino mi-au revenit în minte. Tot el spunea că demonii ne urăsc cu toată fiinţa. Că sînt mîndri de păcatul săvîrşit. Creatura minunată care mă vizitase pe mine nu era aşa. Dar tot ce se întîmplase era o adevărată nebunie. Eu începusem chiar să o compătimesc, ceea ce mă făcu să cred că mă adusese unde dorea ea. Nu aveam la dispoziţie decît cîteva ore de lumină pentru a plănui şi desăvîrşi distrugerea ei.

- Bine, părinte, procedează cum doreşti, dar, înainte de toate, binecuvîntează-mă!

Aceste cuvinte l-au trezit din meditaţia sa tulburată. S-a uitat la mine de parcă l-aş fi speriat. M-a binecuvîntat imediat şi m-a dezlegat de păcate.

- Poţi face ce doreşti cu pastorul. Cheamă-l şi întreabă-l dacă mă primeşte. Uite o contribuţie pentru biserică.

I-am dat cîţiva ducaţi. Bărbatul s-a uitat la bani, dar nu i-a luat. Se uita fix spre aurul strîns ca şi cum ar fi fost cărbuni fierbinţi.

- Ia-i, părinte! Este vorba despre o mică avere! Ia-i!

- Aşteaptă aici sau, şi mai bine, vino în grădină!

Grădina era încîntătoare, o micâ grotă din care se putea vedea oraşul care se întindea pe partea dreaptă pînă sus, la castel, iar peste zidurile cetăţii puteai desluşi munţii din depărtare. Acolo se aflau o statuie antică a Sfîntului Dominic, o fîntînă şi o bancă, iar cineva dăltuise în piatră cîteva cuvinte referitoare la un miracol de demult.

M-am aşezat pe bancă. Mi-am ridicat privirile spre cerul albastru şi spre norii de un alb imaculat care mi-au tăiat răsuflarea. Oare eram nebun? Ce ridicol!

Pastorul m-a speriat. A apărut brusc pe sub arcada joasă a uşii; era un om în vîrstă, aproape chel, cu un nas mic şi borcânat

şi cu ochi ameninţători. Preotul cel tînăr alerga pentru a ţine pasul cu el.

- Pleacă de-aici, mi-a şoptit pastorul. Părăseşte imediat oraşul! Pleacă şi sâ nu mai spui nimănui poveştile tale, ai auzit?

- Ce fel de alinare e aceasta?

Preotul era din cale-afarâ de minios.

- Te-am prevenit!

- Despre ce?

Nici nu m-am deranjat sâ mâ ridic de pe bancă. Preotul se uita cu asprime la mine.

- Eşti sub jurâmîntul confesiunii. Ce îmi vei face dacâ nu plec?

- Nu e nevoie sâ fac eu nimic! Pleacă şi ia-ţi poveştile nefericite cu tine!

S-a oprit încurcat, poate puţin jenat, de parcă ar fi zis ceva regretabil. A scrîşnit din dinţi, şi-a întors privirea, apoi s-a uitat din nou spre mine.

- E spre binele tău sâ pleci. Pleacă şi lasâ-mâ sâ vorbesc cu el! i-a spus celuilalt preot.

Pastorul cel tînăr era atît de speriat, încît a dispărut imediat. Mi-am ridicat privirea.

-Pleacă! mi-a spus pe un ton scăzut şi răutăcios.

Buza de jos îi tremura, lâsîndu-i la iveală dinţii.

- Pleacă din Santa Maddalana! Pleacă din oraşul nostru!

M-am uitat la el cu un dispreţ rece.

- îi cunoşti foarte bine, nu-i aşa? l-am întrebat încet.

- Eşti nebun de legat! Dacâ vorbeşti oamenilor de aici despre demoni, vei fi ars pe rug. Toţi vor crede câ eşti vrăjitor. Ce, crezi câ nu se poate întîmpla aşa ceva?

în ochii lui se citea o ură neruşinată.

- Biet preot damnat. Te-ai înhăitat cu Diavolul.

- Ieşi!

M-am ridicat în picioare şi m-am uitat în ochii lui bulbucaţi. Gîfîia atît de tare, încît abia îşi mai trăgea respiraţia prin gura întredeschisa.

- Nici prin cap sâ nu-ţi treacă sâ încâlci sanctitatea confesiunii! Dacâ o vei face, te omor!

A râmas ca trăsnit, privindu-mâ.

I-am zîmbit rece şi m-am îndreptat spre prezbiteriu, apoi am ieşit din mănăstire. El alerga în urma mea, şuierînd ca un ceainic care dă în clocot.

- Nu ai înţeles nimic! Eşti nebun, ai halucinaţii! încerc sâ te salvez de la persecutare şi umilire.

La poarta bisericii, m-am răsucit şi l-am privit în tăcere apoi i-am spus:

- Ţi-ai pătat mîinile. Eşti nemilos. Ţine minte ce ţi-am zis. Dacâ încâlci jurâmîntul, te omor!

Era acum la fel de speriat ca şi preotul cel tînăr. Am rămas uitîndu-mâ la altar pentru multă vreme, uitînd de el, imaginîndu-mi câ gîndesc, câ uneltesc un plan, cînd de fapt tot ce mai puteam face era sâ sufâr. Apoi m-am închinat şi am plecat.

Eram disperat. M-am învîrtit un timp prin oraş. Era cu adevărat cel mai plăcut oraş pe care îl văzusem vreodată. Toţi munceau fericiţi, străzile pietruite erau curate, iar la ferestre se înşiruiau ghivece cu flori. Oamenii bine îmbrăcaţi îşi vedeau de treburile lor.

Era cel mai curat loc pe care îl văzusem pînâ acum, iar locuitorii săi erau cei mai mulţumiţi dintre oameni. Erau toţi nerăbdători să-mi vîndă mărfurile lor, dar nu erau nicidecum insistenţi. într-un fel, era teribil de plicticos oraşul. Nu întîlneai deloc tineri de vîrsta mea. Nici copii nu prea erau.

Ce sâ fac? Unde sâ merg? Ce aşteptam?

Nu ştiam sâ răspund propriilor întrebări, dar eram atent la orice dovadă referitoare la legătura dintre acest oraş şi demoni.

Aveam convingerea secreta că nu Ursula mâ găsise pe mine, ci eu pe ea.

Amintirea ei m-a copleşit cu o dorinţă nestâpînitâ. I-am revăzut sinii, i-am simţit gustul, am văzut ca prin vis pajiştea înflorită! Nu! Mai bine sâ nu-mi mai amintesc! Sâ născocesc un plan. In ceea ce priveşte oraşul, orice ar fi ascuns preotul acela, oamenii erau prea paşnici pentru a adăposti demoni.

5

Preţul liniştii şi preţui răzbunării

Atunci cînd căldura a început sâ se înteţească, m-am refugiat la han pentru a lua masa de prînz şi m-am aşezat singur sub glicinele care înfloriseră în toatâ splendoarea lor peste zăbrele. Acest loc era de aceeaşi parte a oraşului ca şi biserica dominicană şi îmi oferea, de asemenea, o privelişte minunată a munţilor.

Am închis ochii, mi-am pus coatele pe masă, mi-am împreunat mîinile şi am început sâ mâ rog:

- Doamne, spune-mi, Te rog, ce sâ fac! Arată-mi ce trebuie sâ fac.

Apoi spiritul meu a rămas tăcut, aşteptînd.

Ce aveam de ales?

Sâ merg cu poveştile mele la Florenţa? Cine m-ar fi crezut? Sâ merg chiar la Cosimo pentru a-i povesti totul? Oricît i-aş fi admirat pe cei din familia Medici şi oricîtâ încredere aş fi avut în ei, trebuia sâ fiu conştient de un lucru. Nimeni din familia mea nu mai trăia. Mai rămăsesem doar eu. Doar eu mai puteam cere bogăţiile noastre de la banca Medici. Era puţin probabil ca el sâ nu-mi recunoască semnătura sau chipul. Cu siguranţă mi-ar fi dat ceea ce mi se cuvenea, fie câ-i eram rudă, fie câ nu. Dar o poveste cu demoni era mai greu de crezut... Aş fi putut sfîrşi închis într-un spital de nebuni din Florenţa!

Ca sâ nu mai vorbim despre posibilitatea de a fi ars pe rug. Nu era probabil, dar era posibil. Se putea întîmpla brusc şi spontan într-un oraş de acest gen; nu era nevoie decît să se adune mulţimea, sâ mâ denunţe preotul, iar oamenii sâ începe sâ strige şi sâ se înghesuie sâ vadă. Lucruri din acestea se mai întîmplau din cînd în cînd.

De data aceasta, masa mea era pregătită; era o masă bogată, cu multe fructe proaspete, cu miel bine gătit, garnisit cu sos. Pe cînd începusem sâ înmoi pîinea în sos ca sâ mănînc, au apărut doi oameni care mi-au cerut voie să se aşeze lîngâ mine şi sâ îmi ofere un pahar cu vin.

Mi-am dat seama câ unul din ei era călugăr franciscan, cu un aspect foarte blînd, mai sărac decît dominicanii, ceea ce bănuiesc că era şi logic, iar cel mai în vîrstâ avea ochii sclipitori şi nişte sprîncene lungi şi stufoase care păreau a fi false şi aplicate cu lipici. Parcă era un spiriduş vesel costumat anume pentru a amuza copiii.

- Te-am văzut intrînd la dominicani, mi-a spus pe un ton scăzut şi politicos călugărul franciscan. Nu păreai prea fericit cînd ai plecat. De ce nu încerci sâ vorbeşti şi cu noi, m-a întrebat fâcîndu-mi cu ochiul.

Apoi a rîs din toatâ inima. Totuşi era ceva mai mult decît o glumă bună, iar eu ştiam acest lucru; cunoşteam foarte bine rivalitatea dintre cele douâ ordine.

- Eşti un tînâr prezentabil. Vii din Florenţa?

- Da, părinte. Călătoresc, deşi nu ştiu exact încotro sâ mâ îndrept. Aşezaţi-vâ.

Vorbeam cu gura plină, dar mi-era prea foame. M-am ridicat de pe scaun în semn de invitaţie, dar ei s-au aşezat imediat.

Am mai cerut o carafă de vin pentru masa noastră.

- N-ai fi putut alege un loc mai bun. De-aceea sînt fericit câ Dumnezeu mi l-a trimis pe fiul meu aici, ca sâ slujească în biserica noastră şi sâ-şi ducă zilele alături de familie, mi-a spus bâtrînul, care părea a fi foarte atent la cei din jur.

- Deci sînteţi tată şi fiu.

- Da. Niciodată n-am crezut că voi trăi atît de mult, încît să ajung să văd cît de prosper a ajuns acest oraş, spuse tatâl. E un miracol.

- într-adevăr. E binecuvîntat de Dumnezeu. O adevărată minune, a adăugat cu inocenţă şi sinceritate preotul.

- Serios? Mai povestiţi-mi despre asta, le-am cerut eu şi am împins farfuria cu fructe înspre ei.

Dar amîndoi spuseră că deja mîncaserâ.

- Pe vremea mea aveam mulţi duşmani, sau cel puţin aşa mi se părea mie, zise tatâl. Dar acum toatâ lumea e fericită. Aici nu se întîmplâ niciodată nimic.

- Aşa e, interveni preotul. îmi aduc aminte de leproşii care trăiau în afara zidurilor oraşului pe vremuri. Acum au dispărut toţi. Mai erau şi tinerii care făceau fel şi fel de necazuri, pungaşi de cea mai joasă speţă. Sînt cîţiva în fiecare oraş. Dar acum? Nu mai găseşti nici picior de om râu în Santa Maddalana şi nici în satele din jur. E ca şi cum oamenii s-ar fi întors către Dumnezeu din toatâ inima.

- Da, l-a aprobat bâtrînul, care părea un spiriduş, dînd din cap. Dumnezeu a fost milostiv cu noi din multe puncte de vedere.

Am simţit iar cum mâ trec fiorii de-a lungul şirei spinării, ca atunci cînd eram cu Ursula, dar de data aceasta nu erau fiori de plăcere.

- Din ce puncte de vedere? l-am întrebat.

- Păi, uitâ-te înjur. Ai văzut vreun olog pe străzile noastre? Ai văzut vreun nebun? Cîndva erau cîţiva nefericiţi care se năşteau cu malformaţii sau care erau înapoiaţi mintal şi trebuia să ai grijâ de ei. Ţin minte că într-o vreme porţile oraşului erau asaltate de cerşetori. N-au mai existat cerşetori pe-aici de ani de zile.

- Uimitor! am exclamat.

- Adevărat, confirmă preotul, gînditor. Toatâ lumea e sănătoasă. De aceea călugăriţele au plecat de atîta timp. Ai văzut

vechiul spital care s-a închis? Mănăstirea din oraş e de mult abandonată. Cred că acum trăiesc oi înăuntru. Fermierii folosesc încăperile vechi.

- Nu se îmbolnăveşte nimeni niciodată?

- Ba da, mi-a răspuns preotul sorbind încet din vin. Dar nimeni nu suferă. Nu mai e ca pe vremuri. Dacă se îmbolnăveşte cineva grav, atunci moare repede.

- Aşa e, mulţumită lui Dumnezeu, adăugă bătrînul.

- Iar femeile au mare noroc la naştere aici. Nu trebuie să poarte povara prea multor copii. Sînt mulţi pe care Dumnezeu îi cheamă la el în primele cîteva săptămîni - ştii cum e, e blestemul mamelor. Dar, din fericire, familiile noastre sînt, în general, mici. Biata mea mamă a avut douăzeci de copii. Nu se mai întîmplă lucruri de felul acesta acum.

Bătrînul s-a lovit cu palma în piept şi a zîmbit plin de mîndrie.

- Da, douăzeci de copii. Mulţi au luat-o pe drumurile lor, nici nu ştiu ce s-a mai întîmplat cu ei. Dar asta nu mai are importanţă. Acum familiile sînt foarte restrînse.

Preotul părea a fi uşor încurcat.

- Fraţii mei, poate că Dumnezeu mă va ajuta să aflu cîndva cîte ceva despre ei.

- Nu prea mai are importanţă, adăugât bătrînul.

- Erau cumva mai neastîmpăraţi? am întrebat eu încet, uitîndu-mă fix la ei şi încercînd să par cît mai natural.

- Erau tare răi. Asta-i binecuvîntarea noastră. Oamenii răi ne părăsesc.

- Chiar aşa?

Bătrînelul se scărpină în creştetul capului. Părul lui alb era lung şi rar şi crescuse în toate direcţiile, ca şi sprîncenele.

- Ştii, încercam să-mi amintesc ce s-a întîmplat cu băieţii aceia invalizi, îi mai ţii minte'? Erau doi fraţi pe care nu-i ajutau deloc picioarele. Aşa se născuseră.

- Da, Tomasso şi Felix, a răspuns preotul.

- Exact.

- I-au dus la Bologna pentru tratament. Ca şi băiatul Bettinei, cel care s-a născut fără mîini. îl mai ţii minte pe bietul copil?

- Sigur că da. Avem mai mulţi doctori aici.

- Da? Păi mă întreb ei ce mai au de făcut..., am murmurat eu. Dar un consiliu al oraşului aveţi? Aveţi un *gonfalonier?*

Gonfalonier era denumirea pentru guvernator în Florenţa, iar guvernatorul era cel care conducea oraşul, cel puţin cu numele.

- Avem un *borsellino,* zise preotul. Alegem şase sau opt nume noi din cînd în cînd, dar aici nu prea se întîmplă nimic. Nimeni n-are nimic de împărţit. Negustorii îşi plătesc taxele. Toate lucrurile se desfăşoară în linişte.

Bâtrînelul a izbucnit în rîs.

- Dar n-avem taxe!

Fiul său, preotul, se uită la bâtrin de parcă acesta ar fi divulgat un secret, apoi a abordat o mină surprinsă.

- Nu este adevărat, tată. Pur şi simplu sînt foarte mici taxele.

Părea să fie uluit.

- în cazul acesta, sînteţi binecuvîntaţi cu adevărat, le-am spus eu pe un ton amabil, încercînd să fac lumină în această situaţie ce nu părea deloc verosimilă.

- îl mai ţii minte pe bărbatul acela îngrozitor, Oviso? se adresă preotul tatălui său, apoi îmi explică şi mie: Era cu-adevârat un om bolnav. Aproape că şi-a omorit fiul. îşi ieşise din minţi şi urla ca un animal înjunghiat. A trecut pe-aici un medic care ne-a spus că aceste cazuri se vindecă în Padova. Sau poate în Assisi?

- Mă bucur că nu s-a mai întors, afirmă bâtrînul. Ne înnebunea pe toţi.

I-am studiat pe amîndoi. Oare vorbeau serios? Sau vorbeau cu subînţeles, special pentru mine? Nu îmi păreau a fi prea vicleni, dar preotul era cuprins de melancolie.

- Necunoscute sînt căile Domnului! Poate că nu e cel mai potrivit proverb, dar...

- Nu-l mînia pe Atotputernicul! adâugâ tatâl său, golindu-şi paharul.

Le-am mai turnat repede vin.

- Şi băiatul acela mut, se auzi o voce.

Mi-am ridicat privirile şi l-am văzut pe hangiu, cu mîinile în şolduri; şorţul stâtea să pocnească, întins peste burdihanul lui, iar el câra o tavâ în mînâ.

- L-au luat călugăriţele cu ele, nu-i aşa?

- S-au întors după el, aşa cred.

Preotul părea preocupat de-a binelea, ba era chiar cam necăjit.

Hangiul mi-a luat farfuria goală.

- Cea mai mare sperietură a fost cu ciuma. Acum s-a dus, credeţi-mă, altfel nici n-aş îndrăzni să pronunţ cuvîntul. Nu există ceva care să golească un oraş mai abitir ca această molimă.

- Toate familiile au dispărut cît ai bate din palme, spuse bâtrînul. Noroc cu călugării noştri şi cu cei aflaţi în vizită. Toţi au fost duşi la spitalul din Florenţa.

- Bolnavii de ciumă? Ziceţi că au fost duşi la Florenţa ? Mâ întreb cine pâzea porţile oraşului şi pe care poartă au fost lăsaţi să intre..., am întrebat eu neîncrezător.

Călugărul franciscan m-a privit intens pentru o clipă, ca şi cum ceva l-ar fi deranjat profund. Hangiul l-a bătut amical pe umăr.

- Trăim în vremuri bune, zise el. îmi e dor de procesiunile de la mănăstire, care nu se mai ţin, dar adevărul e că nu ne-a mers niciodată mai bine ca acum.

Mi-am mutat privirile de la hangiu la preot şi mi-am dat seama că acesta din urmâ mâ privea drept în ochi. Colţul buzelor îi tremura. Era prost bărbierit şi râmâsese cu gura întredeschisă. Chipul lui ridat avea dintr-o datâ un aspect deprimat.

Bâtrînul povestea cum, nu demult, o întreagă familie se îmbolnăvise de ciumă, dar fuseseră toţi duşi la Lucca.

- Datorită generozităţi lui... cum îl chema, fiule, că nu mai ţin minte....

- Ce importanţă mai are? răspunse repede hangiul. Domnule, daţi-mi voie să vă mai servesc cu vin.

- Serveşte-i pe oaspeţii mei. Eu trebuie să plec. N-o să am pace pînă cînd nu văd ce cărţi sînt de vînzare.

- Ţi-ai găsit un loc bun în care să poposeşti, spuse pe un ton convingător preotul, cu o voce moale. E un loc foarte potrivit pentru tine. Am mai avea nevoie de un om învăţat. Dar...

Continua să mă privească insistent, cu sprîncenele încruntate.

- Da, dar eu sînt destul de tînăr. M-am pregătit să mă ridic. Chiar nu sînt tineri de vîrsta mea în oraş?

- Pleacă toţi. Sînt cîţiva, dar toţi sînt ocupaţi să se îngrijească de afacerile părinţilor. Nemernicii nu rămîn mult pe-aici. Nu, tinere, dintr-âştia n-ai să găseşti la noi!

Preotul mă studia de parcă nici nu auzea vocea tatălui său.

- Tu eşti un tînăr învăţat. Se vede. După voce îmi dau seama că eşti inteligent şi citit. Să înţeleg că vei pleca în curînd, nu-i aşa? m-a întrebat el, evident tulburat.

- Crezi că ar trebui să plec? Sau ar fi mai bine să rămîn? am întrebat eu pe un ton blînd.

El mi-a răspuns cu un zîmbet stingher:

- Nu ştiu. Mergi cu Dumnezeu.

Apoi îşi reluă aspectul mohorît, aproape tragic.

M-am aplecat spre el. Hangiul, văzînd că mă feresc de el, s-a îndepărtat şi şi-a făcut de lucru în altă parte. Bâtrînul cu aspect de spiriduş mormăia singur spre pahar.

- Ce e, părinte? l-am întrebat în şoaptă. Lucrurile merg prea bine în oraşul acesta, nu-i aşa?

- Vezi-ţi de dramul tău, fiule. Aş vjrea sâ pot veni şi eu cu tine. Dar eu sînt legat de jurâmîntul meu de supunere şi de faptul că tatâl meu trăieşte aici. Toţi ceilalţi s-au împrăştiat în lume. Vocea îi deveni brusc asprâ. Sau, cel puţin, aşa se pare. Dacâ aş fi în locul tău, n-aş zăbovi aici prea mult timp.

Am dat aprobator din cap.

- Arăţi ciudat, fiule, mi-a şoptit el cu capul aproape lipit de al meu. Ieşi prea mult în evidenţă. Eşti arătos şi îmbrăcat în catifea... şi mai e şi vîrsta ta. Nu eşti tocmai un copil.

- Am înţeles. In oraşul acesta nu prea sînt tineri. Tinerii sînt prea curioşi. Au rămas doar bâtrînii care se complac în această situaţie şi care nu văd pădurea de copaci.

Nu mi-a răspuns la această răbufnire retorică şi atunci am regretat cuvintele rostite. Poate că suferinţa şi mînia mea mă făceau sâ vorbesc aiurea. Dezgustător! Eram supărat pe mine însumi. Preotul şi-a muşcat buza, nerăbdător.

- De ce ai venit aici? De unde vii? Se zice câ ai venit noaptea. Sâ nu pleci tot noaptea.

Vorbea atît de încet, încît abia îl mai puteam auzi.

- Nu-ţi face griji pentru mine, părinte. Roagâ-te pentru mine. Atîta tot.

II cuprinsese o frică la fel de puternică ca şi pe tînârul preot de mai devreme, dar era chiar şi mai inocentă, în ciuda vîrstei pe care şi-o arăta prin riduri şi în ciuda vinului băut. Pârea sâ fie epuizat de aceste lucruri pe care nu le înţelegea.

Tocmai cînd mâ ridicam de la locul meu, m-a apucat de mînâ. Mi-am aplecat urechea spre el.

- Fiule... sâ ştii câ e ceva acolo...

- Ştiu, părinte.

- Ba nu ştii. Cînd pleci, ia-o spre sud, chiar dacă nu e în drumul tâu. Nu merge în nord. N-o apuca pe poteca îngustă înspre nord.

- De ce?

Dar părintele îşi întorsese capul.

- Din cauza bandiţilor. Ei controlează drumul. Te vor pune să plăteşti dacă vrei să treci. Ia-o spre sud.

S-a întors apoi brusc spre tatăl său căruia a început să-i adreseze nişte mustrări blînde, ca şi cum eu aş fi plecat deja.

Am părăsit hanul şi am descoperit cu uimire o stradă goală.

„Bandiţi?", m-am mirat în gînd.

Majoritatea magazinelor erau închise, căci aşa era obiceiul după masa de prînz, dar mai rămăseseră cîteva deschise. Sabia îmi cîntărea greu la şold. Vinul băut îmi dădea frisoane, iar dezvăluirile acestor oameni mă ameţiseră de-a binelea.

Cu obrajii arzînd, am început să meditez asupra celor aflate. Aşadar, eram într-un oraş unde nu existau tineri, ologi, nebuni sau copii nedoriţi. Iar drumul spre nord era păzit de bandiţi periculoşi.

Am pornit în josul dealului, mergînd din ce în ce mai repede, şi am ieşit direct în cîmp pe cele două porţi mari ce stăteau larg deschise. Am simţit dintr-o dată briza plăcută şi binevenită.

De jur împrejurul meu se întindeau cîmpii bogate şi bine îngrijite, livezi şi ferme - toate erau fertile şi pline de roade, o privelişte pe care nu o văzusem cînd sosisem aici pe întuneric. Iar în ceea ce priveşte drumul spre nord, nu puteam să văd nimic, din cauza imensităţii oraşului, care avea cele mai înalte fortificaţii pe latura nordică.

Puteam să desluşesc, ceva mai jos, pe coama unui deal, ruinele mănăstirii de maici şi, mult mai departe, la vest, mănăstirea de călugări. Nu mi-a trebuit decît o oră să merg pînă la două dintre ferme şi să beau apă rece alături de fermieri. Şi ei spuneau aceleaşi poveşti feerice, rupte din paradis. Aici nu exista oroarea execuţiilor, era cel mai liniştit loc de pe pământ, iar copiii erau toţi bine crescuţi.

Trecuseră mulţi ani de cînd bandiţii îndrăzniseră să se arate prin pădurile lor. Bineînţeles, nu puteai niciodată să ştii cine trecea prin împrejurimi, dar oraşul lor era puternic şi liniştit.

- Nici măcar pe drumul spre nord nu sînt bandiţi?

Nici unul dintre fermieri nu ştia nimic despre drumul spre nord. Cînd i-am întrebat despre bolnavi, despre ologi, despre cei răniţi, răspunsul a fost acelaşi. Vreun doctor, ori vreun preot, sau cine ştie ce ordin de călugăriţe sau de călugări îi dusese pe cei mai puţin norocoşi undeva la oraş sau la o universitate, unde puteau fi lecuiţi. Nici unul dintre ei nu îşi amintea de cazuri dintre acestea prea bine.

M-am întors în oraş cu mult înainte de amurg. Am pomit-o din prăvălie în prăvălie, cercetîndu-i cu atenţie pe toţi cei pe care îi întîlneam, străduindu-mă totuşi să nu atrag prea multe priviri.

Bineînţeles că nu aveam nici o şansă să cercetez tot oraşul, dar eram hotărît să aflu cît mai multe. în librării, am răsfoit *Ars Grammatica* şi *Ars Minor,* precum şi Bibliile frumoase care erau de vînzare, pe care le puteam privi doar cerîndu-i vînzătorului să mi le scoată din dulapurile în care stăteau încuiate.

- Pe unde trebuie să o iau spre nord de aici? l-am întrebat pe un bărbat plictisit care stătea cu capul sprijinit în palmă şi mă privea adormit.

- La nord? Nimeni nu merge la nord, mi-a răspuns el căscînd.

Purta haine de bună calitate, cu ţesătură fină, şi pantofi din piele aleasă.

- Uite, am cărţi mult mai de preţ decît acelea.

M-am prefăcut interesat, apoi i-am explicat politicos că le aveam pe toate, dar că-i mulţumeam pentru efort. Nu mă mai simţisem niciodată atît de singur ca în clipele acelea cînd mă plimbam prin acel oraş şi îi ascultam pe toţi vorbind la nesfîrşit despre acest oraş binecuvîntat şi liniştit.

Numai cînd mâ gîndeam la căderea nopţii îmi îngheţa sîngele în vine. Şi apoi, ce era tot misterul acesta care învăluia drumul spre nord? Nimeni în afară de preot nu îndrăznea sâ discute despre acest lucru. Cam la vreo oră după căderea întunericului, s-a întîmplat sâ mâ aflu într-un magazin unde proprietâreasa, care vindea mătăsuri şi dantele aduse din Florenţa şi Veneţia, nu era cu mine la fel de răbdătoare precum ceilalţi, deşi era evident câ aveam mulţi bani.

- De ce pui atîtea întrebări? m-a întrebat ea.

Părea a fi obosită şi epuizată.

- Crezi câ e uşor sâ ai grijă de un copil bolnav? Ia uitâ-te aici!

M-am uitat la ea de parcă ar fi fost nebunâ. Dar, curînd, cuvintele ei m-au luminat şi mi-au îngheţat sufletul. Mi-am dat seama exact ce voia sâ spună. Mi-am băgat capul printr-o uşă ascunsă de o draperie grea şi am văzut un copil bolnav şi doborit de febră care moţăia într-un pat îngust şi murdar.

- Crezi câ e uşor? An după an, starea ei s-a înrăutăţit.

- îmi pare rău. Şi ce râmîne de fâcut?

Femeia a lăsat ţesătura la o parte şi a pus jos acul. îşi pierduse orice răbdare cu mine.

- Ce râmîne de făcut?! Vrei sâ zici câ nu ştii? Un bărbat învăţat ca tine!

îşi muşcă buza.

- De fiecare datâ, bărbatul meu zice câ încă nu-i momentul. Şi aşa ne chinuim mereu.

S-a întors apoi la lucrul ei, mormâind pentru sine, iar eu, oripilat, dar strâduindu-mâ să nu-mi arăt sentimentele, am plecat mai departe. Am mai intrat în cîteva prăvălii. N-am găsit nimic deosebit. Apoi, în cea de-a treia, am găsit un bâtrîn nebun pe care cele douâ fete ale sale se străduiau sâ-l convingă sâ nu-şi rupâ hainele de pe el.

- Daţi-mi voie sâ vâ ajut! m-am oferit imediat.

L-am aşezat înapoi pe scaunul lui, l-am îmbrăcat la loc şi, în cele din urmâ, a încetat sâ mai scoată zgomotele acelea incoerente. S-a potolit brusc şi a râmas tâcut, salivînd abundent.

- Slavă Domnului câ nu va mai dura mult chinul acesta. Va fi o adevărată binecuvîntare, a spus una din fete, ridicînd din sprîncene.

- De ce nu va mai dura?

S-a uitat la mine şi atunci a înţeles.

- Sînteţi străin de oraşul nostru, *signore!* Vâ rog sâ mâ iertaţi! Şi sînteţi atît de tînâr... Nu m-am uitat cu atenţie la domnia voastră. Vreau sâ spun câ Dumnezeu va fi milostiv cu el. E foarte bâtrîn.

-Mda, văd...

S-a uitat la mine cu o privire vicleană şi de nepătruns.

Am făcut o plecăciune şi am ieşit. Bâtrînul începuse din nou sâ-şi scoată cămaşa, iar cealaltă soră, care tăcuse mîlc pînâ acum, l-a lovit cu putere. Am tresărit, dar am plecat mai departe. Voiam să ies şi sâ văd cît mai multe.

Trecînd pe lîngâ nişte croitorii micuţe, am ajuns în cele din urmâ pe strada negustorilor de porţelanuri, unde doi oameni se certau pentru o tavă frumos meşteşugită. Aceste tăvi erau folosite odinioară pentru a primi copilul cînd ieşea din pîntecele mamei, dar în vremea mea deveniseră un cadou pretenţios, care se oferea dupâ naşterea pruncului. Erau nişte talere întinse, împodobite cu imagini domestice foarte plăcute, iar această prăvălie oferea nenumărate modele.

Am auzit zarva înainte sâ mâ poată vedea cineva.

Unul din bărbaţi era de părere câ ar trebui sâ cumpere tava, iar celălalt credea că pruncul nu va trăi, şi darul era inutil; cel de-al treilea susţinea câ femeia se va bucura oricum de tava aceasta atît de minunată.

Cei trei au amuţit cînd am intrat eu pentru a mă uita la vasele importate, dar cînd m-am întors cu spatele, unul dintre cei trei a şoptit:

- Dacâ are vreun pic de minte, o s-o facâ!

Aceste cuvinte m-au marcat atît de tare, încît m-am repezit şi am luat o tavâ de pe un raft şi m-am prefăcut a fi foarte impresionat de lucrătura acesteia.

- E atît de frumoasă! am spus eu ca şi cum nu i-aş fi auzit vorbind.

Negustorul s-a ridicat şi a început sâ laude articolele pe care le avea de vînzare. Bărbaţii s-au topit în întunericul de afară. Eu m-am uitat fix la vînzâtor.

- E bolnav copilul? l-am întrebat eu pe cel mai nevinovat şi mai copilăros ton pe care îl puteam adopta.

- Nu, nu cred, dar ştii cum e... E cam micuţ.

- Adică slab?

- Da, slab, a confirmat el cu stîngâcie.

Zîmbetul sâu era cam artificial, dar el avea impresia că face faţă foarte bine situaţiei.

Amîndoi ne-am apucat sâ discutăm despre vase. Am cumpărat o ceaşcă micuţă de porţelan, foarte frumos pictată, pe care susţinea câ a cumpârat-o de la un veneţian.

Ştiam prea bine că ar fi trebuit sâ plec fără sâ mai rostesc un cuvînt, dar nu m-am putut abţine sâ nu-i pun o întrebare în timp ce plăteam:

- Crezi că va trăi bietul copil?

Negustorul a rîs răguşit în timp ce numâra banii.

- N u !

Apoi s-a uitat la mine ca şi cum ar fi avut o revelaţie.

- Nu vâ mai faceţi griji, *signore!* Aţi venit sâ locuiţi aici?

- Nu. Sînt în trecere spre nord.

- Spre nord? a întrebat el speriat şi ironic totodată.

A trîntit capacul seifului şi a răsucit cheia. Scuturînd din cap, a pus cutia cu bani într-un dulap şi a închis uşa.

- Spre nord, zici? Atunci îţi urez să ai noroc, băiete! E un drum vechi. Ai face bine să călătoreşti cît mai repede şi să porneşti imediat după răsăritul soarelui.

- Mulţumesc pentru sfat, domnule.

Noaptea se apropia.

M-am grăbit să ies într-o alee şi m-am rezemat de un perete, străduindu-mă să îmi trag sufletul, de parcă m-ar fi fugărit cineva. Am lăsat ceaşca să-mi cadă din mînă şi aceasta s-a spart cu zgomot. Ecoul cioburilor s-a râsfrint în zidurile clădirilor înalte.

Aproape că îmi ieşisem din minţi.

Apoi, pe deplin conştient de situaţia în care mă aflam şi de ororile pe care le descoperisem, am luat o decizie fermă.

Nu eram în siguranţă la han, aşa că mai avea vreo importanţă? Trebuia să fac exact ce mă tăia capul şi să văd cu ochii mei care era adevărul. Şi chiar aşa am procedat.

Fără a mă întoarce la han, pentru a încheia conturile, am pomit-o în susul dealului, unde umbrele erau atît de grele, încît mă înghiţeau cu totul, şi am urcat pe străzile înguste către castelul în ruină.

Toată ziua admirasem privelişte impunătoare a zidurilor dărîmate şi puteam vedea că erau distruse complet şi părăsite. Poate doar păsările cerului se mai aventurau înăuntru. Şi totuşi castelul mai avea două turnuri râmase în picioare, unul cu faţa spre oraş, iar celălalt, mult mai dărîmat, se afla mai departe, pe marginea stîncii, după cum văzusem şi eu mai devreme din cîmpiile de jos.

M-am îndreptat spre tumul care dădea spre oraş.

Toate clădirile oficiale erau închise, iar soldaţii care dădeau stingerea aveau să adoarmă în curînd; singurele zgomote care

se mai auzeau proveneau de la nişte taverne râmase deschise în ciuda legii.

Piaţa din faţa castelului era pustie şi, din cauză că străzile oraşului erau atît de întortocheate, nu puteam să desluşesc nimic în afară de vreo cîteva torţe aprinse.

Cerul era totuşi senin şi luminos, acoperit doar de cîţiva nori micuţi şi rotunzi, pe fundalul nopţii de un albastru închis, iar stelele erau din cale-afară de multe.

Am găsit nişte scări vechi, şerpuite şi foarte înguste, care se încolăceau în jurul vechii citadele, ducînd sus, la prima platformă de piatră, chiar înaintea intrării în turn.

Bineînţeles că această arhitectură nu îmi era deloc străină. Pietrele aveau o consistenţă mai dură decît cele din care fusese construit vechiul meu castel şi erau mai închise la culoare, dar tumul era încăpător şi foarte bine clădit.

Ştiam că locul era destul de vechi încît să găsesc nişte trepte de piatră care să mă poarte pînă sus şi chiar aşa a fost. Am ajuns într-o încăpere înaltă, care îmi oferea o privelişte asupra întregului oraş întins la picioarele mele.

Camerele erau înalte, dar în secolele trecute se ajungea aici prin intermediul unor scări de lemn care puteau fi retrase pentru a împiedica duşmanii să urce. Puteam să aud pâsârile ciripind, evident deranjate de prezenţa mea. Se mai auzea şi briza care adia uşor.

îmi plăcea că mă aflam la înălţime.

Puteam să privesc prin toate cele patru ferestre ale încăperii, care îmi ofereau o imagine completă a împrejurimilor.

Mai cu seamă, puteam să văd întreg oraşul. Avea forma unui ochi ciclopic - un oval cu capetele ascuţite —, cu torţe aprinse ici şi colo, cu cîte o fereastră abia luminată, iar pe una dintre străzi se zărea cineva avînd în mînă un felinar.

Abia apucasem să observ luminiţa, că s-a şi stins. Străzile păreau pustii. Ferestrele s-au întunecat şi ele, iar torţele s-au mistuit în noapte.

întunericul avea un efect calmant asupra mea. Cîmpul întins se contopea cu linia albăstrie a orizontului, acolo unde probabil se aflau porţile raiului; împrejur se puteau desluşi pădurile care năpădiseră pămîntul arat, avîntîndu-se din ce în ce mai sus, pe dealurile ce se ridicau unele în spatele celorlalte sau se prăvăleau brusc în văile neguroase.

Paşii mei răsunau adînc în pustietatea din turn. Nu se simţea nici o mişcare, nici măcar păsările nu mai erau prin preajmă. Eram cu desâvîrşire singur. Aş fi putut auzi cel mai mic zgomot pe scările care coborau. Nimeni nu ştia că eu eram acolo. Totul era încremenit.

Eram prea disperat pentru a mai simţi frica. Ca să fiu sincer, eram gata să o înfrunt pe Ursula în acest loc, ba chiar preferam ca întîlnirea noastră să aibă loc aici, şi nu în încăperea strimtă a hanului. Nu aveam teamă de nimic în timp ce îmi rosteam rugăciunile, odihnindu-mi mîna pe minerul săbiei, ca de obicei.

Ce aşteptam să văd în oraşul acesta adormit? *Aş fi vrut să văd tot ce se intimpla pe ascuns.*

Dar oare ce îmi imaginam eu că ar fi de văzut? Oricum n-aş fi putut spune nimănui. Dar, pe măsură ce mă învîrteam prin încăpere şi mă uitam spre cele cîteva lumini împrăştiate mai jos de cetate şi la zidurile greoaie de apărare, care se prăvăleau la vale sub cerul luminos de vară, locul a început să capete un aspect dezgustător, plin de înşelătorie şi de vrăjitorie; un loc închinat Diavolului.

„Credeţi că nu ştiu unde se duc copiii nedoriţi? Credeţi că toţi ciumaţii sînt primiţi cu braţele deschise în oraşele dimprejur?"

Am râmas surprins de ecoul propriei mele voci între pereţii reci.

„Dar ce faceţi cu ei, Ursula? Ce aţi făcut cu fratele şi cu sora mea?"

Gîndurile mele erau probabil doar la un pas de nebunie sau poate că doar păreau astfel. Dar am învăţat un lucru: răzbunarea te face să mai uiţi de durere. Răzbunarea e ademenitoare şi are o mare putere, chiar dacă e fârâ speranţă.

„O lovitură de sabie e de-ajuns să-i retez capul, m-am gîndit eu, şi să-l arunc pe fereastra aceea. Apoi nu va mai fi decît un demon râmas fără puterile sale lumeşti." Din cînd în cînd, îmi scoteam sabia pe jumătate, apoi o împingeam la loc. Am scos pumnalul cel mai lung pe care-l aveam şi i-am încercat uşor tăişul în palma mîinii stîngi. Şi toate acestea fârâ să mă opresc vreo clipâ din mers.

Dintr-o datâ, în miezul uneia dintre cugetările mele plictisitoare, am zârit undeva, pe un munte aflat în depărtare, nu ştiam prea clar în ce direcţie se afla - dar cu siguranţă nu în direcţia de unde venisem eu o lumină puternică ce pîlpîia în întunericul pădurii.

La început m-am gîndit că ar putea fi un foc, atît era de mare vîlvâtaia, dar, mijindu-mi ochii şi concentrîndu-mâ mai bine, mi-am dat seama că această posibilitate era exclusă.

Acea lumină dezmăţată nu se râsfrîngea asupra norilor şi, oricît de mare mi-ar fi părut mie, pornea parcă dintr-un singur loc, ca şi cum o vastâ congregaţie strînsâ laolaltă ar fi aprins nenumărate luminări. Această orgie luminoasă era imobilă şi totuşi pulsa în întuneric.

Am simţit un fior rece în oase şi m-am uitat mai bine. Era o locuinţă! M-am aplecat peste pervazul ferestrei. Puteam să-i vâd contururile complicate. Ieşea în evidenţa în mijlocul acestor pâmînturi, un castel cu luminâ luxuriantă, singuratic şi

vizibil din orice parte a oraşului: un spectacol în mijlocul pădurii, o sărbătoare ce impunea ca fiecare torţă şi fiecare luminare sâ fie aprinse, iar ferestrele, parapeţii şi crenelurile să fie împodobite cu felinare.

La nord! Acolo se afla castelul! Adică în direcţia în care fusesem prevenit sâ nu merg. Era imposibil ca orăşenii sâ nu cunoască acest loc şi totuşi nimeni nu-mi pomenise de el, în afară de cele cîteva şoapte înspâimîntate ale călugărului franciscan care se ospătase la masa mea.

Dar ce vedeam de fapt? Ce era de văzut? Pădurile erau foarte dese. Castelul era situat undeva sus, dar era ascuns de păduri bogate, iar luminile sale pulsau cînd şi cînd printre copaci, ca o ameninţare implacabilă. Dar ce era de fapt acea mişcare pe care mai mult o bănuiam în întuneric, de-a lungul pantelor care coborau dinspre acel promontoriu misterios?

Ce mişuna în noapte? Se îndreptau dinspre castel spre oraş? Erau nişte siluete fârâ formă, ca nişte imense păsări negre ce urmau linia şerpuitâ a muntelui, fârâ sâ calce totuşi pe pâmînt. Oare se îndreptau spre mine? Poate că eram sub efectul unei vrăji...

Nu, nu era o halucinaţie. Sau era?

Păreau sâ fie zeci de siluete, care se apropiau din ce în ce mai mult!

Nu erau nişte siluete înalte, ci dimpotrivă. îmi păruseră atît de mari pentru că erau împărţite în grupuri şi, pe măsură ce se apropiau, grupurile se spărgeau şi le vedeam agâţîndu-se de ziduri şi urcînd din toate părţile, ca nişte fluturi de noapte gigantici.

M-am răsucit pe câlcîie şi am fugit spre fereastră.

Se pogorîserâ ca un roi de viespi asupra oraşului. îi puteam vedea cum coborau şi se pierdeau în întuneric. Ceva mai jos, în piaţetă, se vedeau două forme întunecate, doi bărbaţi în pelerine unduitoare, care alergau sau mai degrabă făceau nişte salturi uriaşe şi se pierdeau pe străzi, lâsînd sâ li se prelingă de

pe buze un rîs zgomotos şi plin de îndrăzneală. Noaptea s-a umplut de plînsete şi de suspine.

Apoi s-a auzit un geamăt slab şi un vaiet înăbuşit.

Oraşul rămînea cufundat în beznă. Fiinţele acestea malefice au apărut din nou pe meterezele zidurilor, alergînd direct spre margine şi aruncîndu-se în gol.

— Dumnezeule! Dar vâ pot vedea! Fiţi blestemaţi! am şoptit.

Am auzit un zgomot puternic, am simţit atingerea unui material moale, şi apoi silueta unui bărbat s-a ivit chiar lîngâ mine.

— Şi ce dacâ ne vezi, băiete? Eşti prea curios!

Vocea lui era veselă şi energică. Era prea aproape pentru a-mi mai putea scoate sabia. Nu puteam sâ văd decît veşmintele lui bogat ornate.

Punîndu-mi toatâ puterea în braţ, m-am străduit sâ-l înjunghii în vintre. Rîsul lui sonor a răsunat în turn.

— Nu mâ poţi răni, băiete! Dacâ eşti atît de curios, prea bine, atunci te vom lua cu noi, ca sâ vezi ceea ce doreşti sâ vezi.

M-a cuprins în mantia lui, înfâşurîndu-mâ ca pe un prunc şi aproape sufocîndu-mâ, apoi am simţit cum m-a ridicat de pe pâmînt şi am ştiut câ am părăsit turnul!

Capul îmi atîma în jos şi mi se făcuse râu. Pârea sâ zboare cârîndu-mă în spate, iar rîsul lui era atît de puternic, încît vîntul nu-l putea acoperi. îmi era imposibil să-mi eliberez braţele. Simţeam sabia, dar n-aveam cum sâ ajung la minerul ei.

M-am chinuit disperai sâ îmi scot pumnalul, nu cel pe care îl pierdusem probabil cînd mâ surprinsese el, ci celălalt, pe care-l ţineam în cizmâ; după ce l-am gâsit, m-am răsucit spre spatele osos al celui care mâ transporta mîrîind şi zguduind-se şi am înfipt cu sete pumnalul prin material.

A scos un urlet înspâimîntâtor. L-am înjunghiat iar.

Corpul meu a fost apoi proiectat prin aer, departe de el.

- Eşti un mic monstru! Copil nesăbuit!

Am căzut brusc, am simţit cum m-am lovit de pămintul dur acoperit cu iarbă şi m-am rostogolit sfîşiind cu cuţitul materialul sufocant.

- Nenorocitule!

- Eşti rănit, diavol scîrbos? am strigat cît m-au ţinut puterile.

Mâ chinuiam sâ rup materialul, pierzîndu-mâ în el, râsucindu-mâ întruna, pipăind iarba umedă cu mîinile.

în cele din urmă, am văzut stelele, pînza a fost smulsă de pe membrele mele care se zbăteau sâ se elibereze. Căceam la picioarele lui, dar totul n-a durat decît o clipă.

5

Curtea Pocalului de Rubin

Nimic nu mi-ar fi putut smulge pumnalul din mină. L-am înfipt cu putere în piciorul lui, smulgîndu-i altă cascadă de urlete. M-a ridicat şi m-a azvîrlit în aer; am căzut ameţit pe pâmîntul acoperit de rouă.

Aşa am avut ocazia sâ-l văd ceva mai bine, deşi aveam privirea înceţoşată. O lumină de culoarea sîngelui părea sâ-l străbată din cap pînâ-n picioare. Era îmbrăcat ca un cavaler, cu mantie şi glugă, într-o tunică de modă veche cu mîneci din zale lucitoare. Şi-a răsucit trupul. Pletele aurii îi încadrau chipul şi se vedea că rana pe care i-o făcusem în spate îi cauza un rictus de durere; în plus, mai şi şchiopăta din cauza rănii de la picior.

M-am rostogolit de două ori, ţinînd strîns pumnalul, eliberîndu-mâ atît cît sâ pot trage sabia din teacă. Eram deja în picioare înainte ca el să apuce să facă vreo mişcare; mi-am fluturat sabia neîndemînatic, cu o singură mînă, dar cu toatâ forţa, şi am auzit-o intrînd în măruntaiele lui cu un zgomot dezgustător de carne sfîşiatâ. Şuvoiul de sînge care a ţîşnit în lumina strălucitoare a fost o imagine oribilă şi monstruoasă.

Atunci a scos cel mai cutremurător urlet şi a căzut în genunchi.

- Imbecililor, ajutaţi-mâ! E un nebun! a strigat el.

Gluga i-a căzut de pe cap.

Am aruncat o privire spre fortificaţiile înalte care se ridicau pe partea dreaptă, la turnurile crenelate pe care fluturau steaguri în lumina şovăitoare a luminărilor, pe care le observasem de la distanţă, din oraş. Era un castel fantastic, cu turle ascuţite, cu ferestre arcuite şi metereze înalte, populat de siluete întunecate care se foiau urmărind lupta noastră.

Atunci a apărut pe iarba udă silueta Ursulei, înveşmîntatâ într-o rochie roşie, fără glugă de data aceasta, cu pârul împletit în cozi lungi legate cu panglici roşii. Venea în fugâ spre mine.

- Nu-l răniţi, vâ interzic! a urlat ea. Nu-l atingeţi!

Un grup de siluete masculine, toate îmbrăcate după moda veche, în tunici care le ajungeau pînâ la genunchi, cu coifuri ascuţite din oţel, o urmau. Toţi purtau barbă şi aveau pielea de o paloare nepâmîntească.

Adversarul meu s-a întins pe iarbă, scuipînd un şuvoi de sînge.

- Uitaţi-vâ ce mi-a fâcut!

Mi-am înfipt pumnalul în teacă, am înşfăcat sabia cu amîndouă mîinile şi m-am repezit la gîtul lui, lâsînd un urlet să-mi scape printre dinţi şi apoi i-am văzut capul rostogolindu-se în josul dealului.

- Acum eşti mort de-a binelea! Duh necurat, eşti mort! Du-te şi ia-ţi capul dacâ poţi! Sâ te vâd cum îl pui la loc.

Ursula m-a înconjurat cu braţele şi şi-a lipit sînii de spatele meu. Mîna ei m-a apucai cu putere de braţ şi m-a silit sâ plec vîrful săbiei.

- Nu-l atingeţi! Nu vâ apropiaţi, vâ ordon! a strigat ea amenînţător.

Unul dintre ei a adus capul încununat de plete blonde al duşmanului meu şi I-a ridicat în timp ce restul priveau trupul care se zvîrcolea şi se zbătea.

- E prea tîrziu, a spus unul dintre ei.

- Ba nu, puneţi-1 la loc! a strigat altul.

- Dă-mi drumul, Ursula! Lasâ-mâ sâ mor cu onoare! Fâ-mi mâcar binele acesta! spuneam eu zbâtîndu-mâ.

- Nici nu mâ gîndesc! mi-a şoptit cu vocea înfierbîntatâ.

Eram complet neputincios căci mâ strîngea cu putere, oricît ar fi fost de moi sînii ei şi oricît de firave îi păreau a fi degetele reci. Eram complet subjugat de ea.

- Sâ mergem la Godric, s-a auzit vocea unuia dintre bărbaţi.

Alţii doi au ridicat trupul celui decapitat, care încâ se mai zbătea.

- Duceţi-1 la Godric! Doar el poate sâ decidâ ce facem! a adăugat cel care adusese capul.

Ursula scoase un urlet prelung:

-Godric!

Era mai degrabă urletul vîntului sau al unei fiare, atît de ascuţit a fost ţipătul ei care s-a răsfrînt în pereţii castelului.

Undeva sus, în uşa arcuită a citadelei, cu spatele la lumină, se vedea silueta subţire a unui bărbat în vîrstâ, cu membrele încovoiate sub povara bâtrîneţii.

- Aduceţi-i pe amîndoi! a poruncit. Ursula, linişteşte-te, ai să sperii pe toatâ lumea!

Am rugat-o repede sâ mâ elibereze, dar ea m-a strîns şi mai tare. Apoi am simţit înţepătura dinţilor ei pe gît.

-Ursula, lasâ-mâ sâ vâd ce se întîmplă! o imploram eu.

Am simţit norii întunecoşi ridicîndu-se deasupra mea, ca şi cum aerul s-ar fi îngroşat dintr-o datâ, iar puterea ei senzuala mâ învăluia în miresme şi sunete nepâmînteşti.

Da, o iubeam şi o doream, nu puteam sâ neg acest lucru. Mâ vedeam ţinînd-o în braţe, pe pajiştea acoperită de ierburi înalte şi umede. Ea se afla alături de mine, dar acesta nu era decît un vis. Nu eram înconjuraţi de flori roşii, aşa cum mi se

părea mie, ci eram dus undeva, iar ea îmi slăbise spiritul, de parcă mi-ar fi smuls inima din piept cu puterile ei diavoleşti.

Am încercat sâ o blestem, dar vedeam în jurul nostru numai flori şi o auzeam îndemnîndu-mă sâ fug. Nu era decît o fantezie, ca şi buzele ei care mâ sărutau şi mîinile ei care mâ înlânţuiau ca un şarpe.

Un castel franţuzesc. Părea câ fusesem transportat în nord. Am deschis ochii. în jurul meu desluşeam îmbrăcăminte specific franţuzească. Chiar şi muzica difuză pe care o auzeam mâ fâcea sâ mâ gîndesc la melodiile franţuzeşti pe care le cîntam la vremea cinei cînd eram copil.

M-am trezit. Eram prăbuşit pe un covor, cu picioarele încrucişate. Cînd mi-am revenit, mi-am frecat uşor gîtul şi am început să caut cu disperare armele care îmi fuseseră luate. Mi-am pierdut echilibrul şi am căzut pe spate.

Muzica era obsedantă, plictisitoare şi prea zgomotoasă. Părea sâ se ridice de undeva din adîncuri, poate din cauza sunetului înăbuşit al tobelor şi din cauza tînguirii nazale a cornului. Nu distingeam nici o melodie.

Mi-am ridicat privirile. Arcadele ascuţite care dădeau într-un balcon erau tot franţuzeşti, iar undeva dedesubt se auzea zgomotul unei mari petreceri. Tot franţuzeşti erau şi tapiseriile cu femei care purtau pălării înalte, conice, şi unicornii, de un alb imaculat.

Totul avea un iz antic, asemenea ilustraţiilor din vechile cărţi de rugăciuni care înfăţişau poeţi citind audienţei plictisitorul *Roman de la Rose* sau fabulele cu vulpea şi corbul.

Fereastra era drapată în satin albastru şi acoperită cu flori de crin. Un filigran învechit se cojea de pe ancadramentul înalt al uşii şi de pe tocul ferestrei. Dulapurile erau aurite şi pictate în stil franţuzesc; lotul era rigid şi dărăpănat.

M-am răsucit.

Am văzut doi bărbaţi, cu tunici lungi pătate cu singe şi mineri de zale groase şi aspre. îşi scoseseră coifurile ascuţite şi se uitau la mine cu nişte ochi îngheţaţi şi apoşi. Amîndoi aveau barbă, iar lumina fâcea sâ le sclipească pielea de un alb nefiresc.

Apoi am vâzut-o şi pe Ursula, ca o bijuterie desâvîrşitâ de argint, stînd în umbrâ şi uitîndu-se la mine. Purta o rochie cu talia înaltă care se unduia plăcut pe trupul ei, la fel de demodată ca şi veşmintele celorlalţi, de parcâ ar fi sosit tocmai din regatul Franţei de odinioară, cu sînii ei albi ca laptele dezgoliţi aproape pînâ la sfîrcuri şi cu trupul înfăşurat într-o catifea bogată, roşie cu auriu.

La o masă, pe un scaun în forma de X, stătea Bâtrînul; îi ghicisem destul de bine vîrsta mai devreme, cînd îi zărisem silueta pe fundalul luminilor din palat. Era şi el la fel de palid ca şi ceilalţi, avea acelaşi ten care îmi amintea de paloarea morţii şi aceeaşi înfăţişare dualâ de o frumuseţe monstruoasă.

Camera era luminată de candelabre turceşti atîmate de lanţuri din tavan, care străluceau cu putere, împrăştiind o lumină ce-mi rănea ochii. Se simţea o mireasmă de trandafiri şi de cîmpii înverzite total străina de atmosfera din jur.

Bâtrînul avea un craniu pleşuv, la fel de urît ca globul unui ochi scos din orbită; chipul îi era luminat de ochii cenuşii, iar buzele subţiri şi lunguieţe se încleştau într-un rictus indiferent.

- Aşadar, ai ucis pe unul dintre noi. înţelegi ce înseamnă asta, nu-i aşa? mi s-a adresat el cu o voce domoalâ, ridicînd din sprîncenele care abia se distingeau ca un rid pe pielea lui strălucitor de albă. Liniile obrajilor lui se adînceau mult în interior.

- Aşa sper.

M-am ridicat în picioare, dar aproape câ mi-am pierdut echilibrul. Ursula s-a întins spre mine, apoi s-a retras, ca şi cum mişcarea ei ar fi stricat decorul din jur. M-am îndreptat din nou,

uitîndu-mâ cu urâ la ea şi apoi la Bâtrînul cel pleşuv, care mâ privea netulburat.

- Vrei sâ vezi ce-ai fâcut?

- De ce m-ar interesa?

Şi totuşi, am văzut. Pe o masă de scîndurâ zăcea hoţul cel blond care îmi răpise corpul şi sufletul pentru a mă aduce aici. îmi plătisem cu vîrf şi îndesat datoria. Zăcea nemişcat şi parcă se micşorase cu mult, ca şi cum membrele i-ar fi fost descărnate. Capul, din care se scursese tot sîngele, avea ochii înceţoşaţi larg deschişi şi era aşezat alături de gîtul lui rupt. Ce privelişte încîntâtoare pentru mine! M-am uitat la mîna scheletică a fiinţei, care atîrna peste masă: era albă şi scofîlcitâ de parcă ar fi fost o creatură a mării părăsită fârâ milâ în lumina soarelui, pe nisipul fierbinte.

- Minunat! Omul acesta, care a îndrăznit să mâ răpească şi sâ mâ aducâ aici cu forţa, e mort! Vâ mulţumesc pentru această desfătare! Onoarea mi-a impus sâ-l omor, ca să nu mai vorbesc de raţiune! Pe cine aţi mai luat din sat? Pe bâtrînul care-şi rupea hainele de pe el? Pe copilul născut prea mic? Pe cei slabi şi infirmi sau pe oricine vâ dau ei? Voi ce le oferiţi în schimb?

- Te rog sâ taci, tinere. Ai mai mult curaj decît onoare sau raţiune, asta e clar, mi-a spus Bâtrînul pe un ton solemn.

- Ba nu! Păcatele pe care le-aţi fâcut împotriva mea mâ obligă să lupt împotriva voastră pînâ la ultima suflare.

M-am răsucit în loc şi m-am uitat la uşa deschisă. Muzica aceea greoaie mâ scîrbea şi aveam senzaţia câ mi se va face râu din cauza numeroaselor lovituri şi căzături pe care le suferisem.

- Ce zgomot se aude din adîncuri? Ce e aici, o curte princiară?

Cei trei bărbaţi au izbucnit cu toţii în rîs.

- Aproape câ ai nimerit-o, spuse unul dintre soldaţii bărboşi, pe un ton grav. Aceasta este Curtea Pocalului de Rubin.

Acesta e numele nostru şi te poftim sâ-l rosteşti cum se cuvine, în franceza sau în latină, aşa ca noi.

- Curtea Pocalului de Rubin! Sînteţi nişte paraziţi, nişte vampiri care se hrănesc cu sînge! Pentru ce e Pocalul de Rubin, dacâ nu pentru sînge?

Mi-am amintit de înţepătura dinţilor ei pe gîtul meu, care îmi împrâştiase o vrajă în trup, dar amintirea cîmpiei înverzite şi a sinilor ei dulci îmi tulbura mintea. M-am scuturat din visare.

- Sînteţi nişte vampiri! Asta faceţi cu toţi cei pe care-i luaţi? Le beţi sîngele?

Bâtrînul se uită insistent spre Ursula.

- Ce îmi ceri, Ursula? Cum îmi poţi cere sâ fac o astfel de alegere?

- Godric, dar este tînăr, puternic şi frumos! Dacâ tu accepţi, nimeni nu se va împotrivi. Nimeni nu va pune la îndoială decizia ta. Te rog, te implor. Cînd ţi-am mai cerut eu...

- Ce sâ ceri? Sâ mâ cruţe? Asta-i ceri? Mai bine spune-i sâ mâ omoare!

Mă uitam cînd la chipul ei îndurerat, cînd la Bâtrin, care îmi cunoştea deja alegerea. Nu trebuia sâ-i mai spun nimic. Nu mai era posibil sâ mi se arate milă, pentru câ eu i-aş fi atacat întruna, încercînd sâ îi ucid rînd pe rînd.

Brusc, de parcă s-ar fi mîniat, pierzîndu-şi răbdarea, Bâtrînul s-a ridicat şi m-a înşfăcat de guler, trăgîndu-mâ dupâ el, într-o viitoare de material sîngeriu, de parcă nu cîntâream mai mult decît un fulg. M-a dus pînâ la marginea balustradei de piatră.

- Priveşte Curtea noastră!

Sala era imensă. Balconul unde ne aflam se întindea de jur-împrejur, iar dedesubt abia dacă se zărea un petic de zid neîmpodobit în draperiile de un roşu bogat aurit. La masa lungă de jos erau aşezaţi domni şi doamne, toţi înveşmîntaţi în haine făcute din acelaşi material sîngeriu. La început crezusem câ era

culoarea vinului de Burgundia, dar mai apoi mi-am dat seama că era culoarea sîngelui. Toţi şedeau la masa goală, fără o farfurie sau un pahar dinainte. Erau veseli şi sporovăiau, privind la cei care dansau, ocupînd spaţiul întins al sălii, pe covoarele groase, plăcîndu-le să simtă moliciunea ţesăturii sub picioare.

Erau o mulţime de siluete care se mişcau în cerc, în ritmul muzicii, descriind în aer arabescuri complicate. Costumele lor erau de o mare varietate, începînd de la stilul franţuzesc, pînă la noua modă florentină. Peste tot se zăreau mătăsuri roşii împodobite cu fel şi fel de flori sau alte desene, care semănau foarte mult cu nişte stele sau cu semicercul lunii în ultimul pătrar, deşi nu puteam distinge totul cu claritate.

Era o imagine sumbră, dar care îţi stîrnea curiozitatea: toate aceste fiinţe, îmbrăcate în culoarea aceea somptuoasă, undeva între nuanţa îngrozitoare a sîngelui şi splendoarea stacojie a rubinelor.

Am remarcat mulţimea de candelabre, torţe şi felinare. Cît de uşor ar fi fost să dai foc sălii împodobite cu atîtea draperii... M-am întrebat dacă ardeau şi ei, ca vrăjitoarele sau ca alţi eretici. Am auzit-o pe Ursula scoţînd un murmur alarmat:

- Vittorio, fii înţelept!

La şoapta ei, bărbatul care stătea la centrul mesei de jos - cel care şedea pe scaunul cu spătarul cel mai înalt, ca semn de distincţie, pe care la noi acasă ar fi şezut tata - s-a uitat la mine. Avea părul la fel de blond ca şi demonul pe care-l ucisesem, dar cozile lungi erau îngrijite şi îi căzeau mătăsoase pe umeri. Avea chipul tînăr. Era mai tînăr decît tatăl meu, dar mai în vîrstă decît mine. Chipul său avea aceeaşi paloare cu a celorlalţi, iar ochii albaştri mă fixau cu intensitate. După ce m-a studiat, s-a întors înapoi să admire dansatorii.

întregul spectacol mi se perinda prin faţa ochilor, tremurind ca fumul pe care îl împrăştiau torţele; ochii au început să-mi

lăcrimeze şi mi-am dat seama că siluetele de pe tapiserii nu erau deloc femeile blînde şi unicornii din camera micuţa prin care trecuserâm, ci nişte diavoli care dansau în iad. într-adevâr, erau nişte arătări hidoase, sculptate în cel mai crud şi mai violent stil, care împînzeau toată veranda de sub noi, ale căror capete împodobeau vîrfurile coloanelor ce susţineau tavanul. Peste tot, erau numai creaturi demonice şi înaripate, cioplite în piatră.

Aceste reprezentări ale râului străjuiau toţi pereţii. Pe o tapiserie de jos, puteam desluşi cercurile infernului lui Dante care păreau să se suprapună unul peste celălalt, înălţîndu-se din ce în ce mai sus. M-am uitat iar la masa goală. Eram ameţit şi simţeam că mi se va face râu, că o să-mi pierd cunoştinţa.

- Vrea să te facem membru al Curţii noastre, mi-a răspuns Bâtrînul, fără să-mi dea drumul şi împingîndu-mă cu putere în balustradă pentru a mă împiedica să mă întorc.

Vocea lui era domoală şi indiferenta.

- Vrea să te răsplătim pentru că l-ai ucis pe unul dintre noi. Aşa gîndeşte ea.

Mi-a aruncat o privire meditativă şi rece. Nu mă ţinea de guler cu brutalitate sau cu duritate.

începusem să proferez o cascadă de injurii şi de cuvinte rostite doar pe jumătate din cauza furiei, cînd, dintr-o dată, am simţit cum mă prăbuşesc.

Încercînd să mă eliberez din strînsoarea Bâtrînului, am căzut peste balustradă şi într-o clipă zăceam întins pe covoarele groase, de unde m-am pomenit smucit şi ridicat, în timp ce dansatorii se dădeau la o parte pentru a ne face loc.

Ne aflam chiar în faţa stâpînului acestor creaturi, cel din jilţul cu spătar înalt, şi am observat că figurinele de lemn sculplate pe tronul lui înfăţişau, bineînţeles, animale şi diavoli.

Jilţul era din lemn negru, atît de bine lustruit încît puteam simţi mirosul de ulei, ce se amesteca dulceag în atmosfera încinsă cu fumul făcliilor aprinse.

Muzicienii se opriseră din cîntat. Nici măcar nu reuşeam să-i văd. Apoi, cînd i-am observat, am văzut grupul aflat într-un mic balcon de la etaj şi mi-am dat seama că şi ei aveau aceeaşi piele albă ca de porţelan şi aceiaşi ochi fatali de felină. Erau toţi bărbaţi, îmbrăcaţi modest, şi păreau a fi destul de speriaţi.

M-am uitat la stâpîn. Nu se mişcase şi nici nu grăise deloc. Era un bărbat chipeş, cu un aspect maiestuos, cu pletele blonde pieptănate peste cap şi împletite cu atenţie, astfel încît să-i cadă pe umeri.

Hainele lui erau tot de modă veche: purta o tunică de catifea, nu din aceea soldăţească, ci una mai lungă, aproape ca o mantie, împodobită cu blană de o culoare închisă, care se asorta cu paloarea obrajilor, iar pe sub aceasta, avea o cămaşă cu mîneci lungi şi frumos lucrate, care îi atîrnau de la umeri pînă la încheieturile subţiri. Avea la gît un lanţ gros cu mai multe medalioane: fiecare verigă de aur lucrat cu mare meşteşug era împodobită cu cîte un rubin la fel de roşu ca şi veşmîntul său.

îşi ţinea o mînă subţire pe masă. Cealaltă nu i-o vedeam. Mă privea cu ochii lui albaştri. Mîna lui avea un aer puritan, fiind rafinată şi curată, ca de savant.

Ursula s-a apropiat în grabă, păşind pe covoarele groase şi ţinîndu-şi fustele cu mîinile ei delicate.

- Florian, te implor pentru acest om! a început ea, făcînd o plecăciune adîncă. Te rog să ţii cont de vitejia şi de caracterul lui şi să-l faci membru al Curţii noastre! Pentru mine, pentru sufletul meu! E atît de simplu!

Deşi vocea îi tremura, părea totuşi sigură pe ea.

- Membru al acestei Curţi? am întrebat eu.

Am simţit cum îmi iau foc obrajii. Am privit de la dreapta la slînga. M-am uitat la buzele şi la obrajii lor palizi şi întunecaţi care păreau să aibă culoarea sîngelui proaspăt. M-am uitat la chipurile lor golite de orice expresie, care mă studiau la

rîndul lor. Oare ochii lor erau plini de focul acela demonic sau era din cauză că nu mai aveau nimic uman în ei?

Mi-am văzut propria mînă cînd mi-am plecat privirea, pumnii încleştaţi, înroşiţi şi umani şi, dintr-odată, mi-am simţit mirosul de transpiraţie amestecată cu praful de pe drum, care formau un iz specific, uman.

- Da, eşti numai bun pentru ospăţul nostru, iar sala asta s-a umplut de mirosul tău, a remarcat el. E prea devreme pentru noi. Obiceiul nostru e să ne ospătăm fără greş după ce sună ora douăsprezece.

Avea o voce frumoasă şi clară, cu accent franţuzesc, atît de înşelător. Se exprima cu o trufie şi o reţinere tipic franţuzeşte. Mi-a zîmbit, iar zîmbetul său a fost blînd, ca şi al Ursulei; deşi lipsit de milă, nu era deloc crud sau sarcastic.

Nu aveam ochi decît pentru el. Ştiam doar că erau mulţi cei aşezaţi de-a dreapta şi de-a stînga lui, că erau bărbaţi şi femei; femeile erau coafate după vechea modă franţuzească şi mi s-a părut că văd cu coada ochiului un bărbat îmbrăcat ca un bufon.

- Ursula, un astfel de pas necesită o meditaţie îndelungată.

- Chiar aşa? Vreţi să mă faceţi membru al Curţii voastre? Nu-i nevoie să vă gîndiţi deloc!

- Haide, băiete! Aici moartea, decăderea sau boala nu ne pot atinge. Tu eşti ca o momeală atîrnată în cîrlig, soarta ţi-e pecetluită şi nici măcar nu-ţi dai seama de asta.

- Stăpîne, eu nu doresc să fac parte din Curtea voastră! Nu-ţi irosi milostenia şi sfaturile pe mine! Nu-mi vorbi mie de ospăţul vostru, i-am spus privind în jur.

Creaturile încremeniseră toate, abordînd o privire îngheţată, ameninţătoare şi nepâmînteană. Am simţit cum mă cuprinde un val de repulsie. Sau poate era panica pe care încercasem să o reprim, oricît de îngrozitoare şi lipsită de speranţă era situaţia în care mă aflam, singur în mijlocul lor.

Chipurile pe care le vedeam la masa ar fi putut fi de porţelan, atît erau de imobile. însăşi această imobilitate perfectă părea să facă parte din natura lor.

- Dacâ aş fi avut un crucifix..., am şoptit eu, fârâ sâ-mi dau seama.

- Asta n-ar însemna nimic pentru noi, mi-a răspuns stâpînul pe un ton calm.

- Ştiu prea bine. Femeia aceasta a pătruns în capela mea şi mi-a răpit fratele şi sora! într-adevăr, crucile nu înseamnă nimic pentru voi! Dar ar fi însemnat ceva pentru mine! Spune-mi, vezi îngeri în jurul meu care mâ apârâ? Voi sînteţi mereu vizibili? Sau din cînd în cînd vâ topiţi în noapte şi dispăreţi? Dacâ acesta e adevărul, poţi sâ-i vezi pe îngerii care mâ apârâ?

Stâpînul a zîmbit. Bâtrînul care mâ ţinuse de guler şi care acum mâ eliberase din strînsoare, gest pentru care-i eram recunoscător, a rîs încet. Dar nimeni altcineva nu m-a mai luat în rîs.

Am privit-o pe Ursula. Părea atît de îndrăgostită şi de disperată, dar se uita plină de curaj cînd la mine, cînd la acest stâpîn pe care îl numise Florian. Şi totuşi nici ea nu era cu nimic mai umană decît ceilalţi. Era umbra străvezie a unei tinere femei, frumoasă şi plină de graţie, dar atinsă de paloarea morţii, asemenea celorlalţi. Pocalul acesta de Rubin era unul cu totul neobişnuit!

- Ascultaţi-i glasul, în ciuda cuvintelor pe care le rosteşte! A trecut atîta timp de cînd nu s-a mai auzit o voce nouâ sub bolţile acestea! O voce care sâ râmînâ alături de noi!

- Da, dar el crede în îngeri păzitori, iar tu îţi imaginezi câ el e foarte inteligent! Tinere Vittorio, dâ-mi voie sâ te asigur câ nu există îngeri păzitori. Iar noi sîntem vizibili mereu, după cum ştii şi tu, pentru câ ne-ai văzut şi în cele mai bune, dar şi în cele mai rele momente ale noastre. Mă rog, poate câ nu in cele mai bune dintre momente, dar...

- Abia aştept să văd una ca asta, stâpîne, pînâ-ntr-atît îmi place de mult seminţia voastră şi felul vostru de a măcelări. Bineînţeles, mai e şi putreziciunea pe care aţi împrăştiat-o in oraş. Aţi reuşit să murdăriţi chiar şi sufletele preoţilor.

- Linişte! O să ţi se facă râu! Mirosul tău îmi umple nările ca o delicatesă! Aş putea să te sfîşii, copile! Să te spintec şi sâ îţi arunc organele pe masa aceasta, pentru a fi devorate cît timp sîngele e fierbinte şi ochii încă mai clipesc.

Cînd l-am auzit rostind aceste cuvinte, am crezut că îmi pierd minţile. M-am gîndit la fratele meu şi la sora mea, care erau acum morţi- M-am gîndit la expresia hidoasă şi dulce tot-odată a capetelor lor retezate. Nu puteam sâ mai suport această imagine. Mi-am strîns pleoapele, căutînd în amintirea mea ceva care sâ alunge aceste orori. M-am gîndit la îngerul Gavriil al lui Fra Filippo Lippi, îngenuncheat în faţa Fecioarei... Da, Doamne, trimite-mi îngeri!

— Te blestem, diavol mieros, pe tine şi Curtea ta! Cum de ai ajuns în ţinutul acesta?

Am deschis ochii, dar nu vedeam decît îngerii lui Fra Filippo revârsîndu-se unii după alţii, fiinţe radiind lumină şi pline de căldura carnală amestecată cu cea izvorînd din rai.

— A ajuns în iad demonul căruia i-am tâiat capul? Arde în focurile iadului?

Dacă tăcerea ar putea fi atît de profundă încît sâ răsune şi sâ fie înghiţită de ea însăşi, atunci aşa s-a întîmplat şi în acea sală; nu se mai auzea nimic în afară de răsuflarea mea greoaie. Şi totuşi stâpînul acestor creaturi a rămas imperturbabil.

- Ursula, ne mai putem gîndi la asta.

— Nu! Niciodată nu mă voi alătura vouă! Nu vreau sâ devin unul dintre voi!

Mîinile Bâtrînului se încleştaseră pe gîtul meu şi mă făceau neputincios. Era inutil sâ mâ zbat. Dacă ar fi strîns mai tare,

m-ar fi omorît pe loc. Poate că aşa ar fi fost mai bine. Dar mai aveam ceva să-i spun:

- Niciodată nu voi accepta aşa ceva. Cum îndrăzneşti să-ţi imaginezi câ sufletul meu e atît de ieftin, încît nu-i nevoie decît sâ-l ceri?

- Sufletul tău? Ce fel de suflet ai tu, dacâ nu vrea sâ petreacă secole sub cerul înstelat şi se mulţumeşte doar cu cîţiva ani? Ce suflet e acela care nu vrea să afle adevărul etern şi se rezumă la o viaţâ comună?

încet, în foşnetul surd al hainelor sale bogate, s-a ridicat în picioare, lâsînd la iveala pentru prima datâ o bogată mantie roşie care s-a rostogolit la picioarele lui, lâsînd o pată sîngerie în urma sa. Şi-a înclinat uşor capul; lămpile îi făceau pârul sâ arate ca de aur, iar privirea cea albastră parcă s-a mai îmblînzit.

- Noi am fost aici înaintea ta şi a semenilor tâi. Am fost aici cu secole înainte sâ veniţi voi pe munte. Sîntem aici de pe vremea cînd munţii erau ai noştri. Voi sînteţi invadatorii.

Vocea lui răsuna puternic, dar tonul lui nu şi-a pierdut nici o clipă eleganţa şi rafinamentul. După o scurtă pauză, şi-a reluat cuvîntarea:

- Voi sînteţi cei care v-aţi tot apropiat, construind ferme, sate, fortăreţe şi castele, sufocîndu-ne, ocupînd pădurile care erau ale noastre, obligîndu-ne să fim vicleni şi rapizi în egală măsura, adică ceea ce Evanghelia înţelege prin „hoţii din noapte".

- De ce mi-ai ucis tatâl şi întreaga familie? l-am întrebat.

Nu mai puteam păstra tăcerea. Nu-mi pâsa de elocvenţa lui ademenitoare, nici de cuvintele lui înşelătoare sau de chipul frumos.

- Tatâl tău şi tatâl lui, precum şi stâpînul dinaintea lor, au început sâ taie copacii care le umbreau castelul. Trebuia aşadar sâ ţin oamenii izolaţi de partea mea de pădure. Din cînd în cînd,

trebuie să reglez conturile pe cale violentă, ceea ce am şi făcut. Tatăl tău ar fi putut să-mi dea tributul cerut şi ar mai fi trăit şi acum. Ar fi putut sâ depună jurâmîntul secret, care nu îl obliga cu nimic.

- Doar nu ţi-ai imaginat că ţi-ar fi încredinţat copiii... Pentru ce, ca să le beţi sîngele sau să-i sacrificaţi Diavolului?!

- Vei vedea în curînd, fiindcă eu cred că şi tu trebuie sâ fii sacrificat, mi-a răspuns.

- Nu, Florian, te implor! a suspinat Ursula.

- Dâ-mi voie sâ îţi adresez o întrebare, stâpîne, din moment ce istoria şi dreptatea au atîta valoare pentru tine. Dacă aceasta este o Curte, una adevărată, de ce nu mâ reprezintă nici un om? De ce nu sînt şi semeni de-ai mei aici? De ce nu e nici un om care sâ mă apere?

întrebările mele au părut sâ-l descumpănească, apoi a grăit:

- Noi sîntem Curtea, fiule, iar tu nu eşti nimic. Ştii foarte bine acest lucru. L-am fi lăsat şi pe tatâl tâu sâ trăiască, tot aşa cum lăsăm cerbul din pădure sâ trăiască, pentru a se împerechea cu ciuta. Este foarte simplu!

- Sînt oameni aici?

- Nici unul care sâ te poată ajuta în vreun fel.

- Nu aveţi gârzi umane pe timpul zilei?

- Nu. Crezi că avem nevoie de aşa ceva? Crezi că mica noastră colivie nu e un loc sigur ziua? De ce am avea nevoie de gărzi umane aici?

- Bineînţeles că aveţi nevoie. Iar tu eşti nebun dacă îţi imaginezi că m-aş alătura vreodată Curţii tale. Fără gârzi, cînd mai jos se întinde un sat întreg care ştie ce sînteţi şi îşi dă seama că sînteţi neputincioşi ziua?

Mi-a zîmbit răbdător.

- Ei nu sînt decît nişte paraziţi. îmi irosesc vremea vorbindu-ţi de nişte fiinţe care au decăzut atît de mult, încît nici măcar dispreţul nu mai e destul.

- Te nedreptăţeşti pe tine însuţi cu această judecată aspră. Cred că, într-un fel sau altul, îi iubeşti, stăpîne!

Bătrînul a izbucnit în rîs.

- Poate sîngele lor îl iubim!

S-a mai auzit un rîs stingher de undeva din sală, care s-a stins imediat. Stăpînul a vorbit iar:

- Ursula, am să mă gîndesc, dar nu cred...

- Nu, pentru că eu nu vreau acest lucru! Chiar dacă ştiu că sînt condamnat, nu mă voi alătura vouă!

- Taci! m-a prevenit calm stăpînul.

- Sînteţi nebuni dacă nu v-aţi gîndit că sătenii va vor ataca ziua şi vor deschide ascunzătoarea voastră, pentru a lăsa lumina să pătrundă.

Un freamăt nedesluşit a cutremurat întreaga sală, dar nu s-a auzit nici un cuvînt, cel puţin nici unul pe care să-l pot distinge eu. Era ca şi cum aceşti monştri cu chipul livid comunicau telepatic sau poate din priviri, scuturîndu-şi frumoasele lor podoabe.

- Sînteţi orbiţi de propria voastră prostie! V-aţi făcut cunoscuţi oamenilor şi credeţi că ei vor suporta pe vecie această Curte a Pocalului de Rubin.

- Mă insulţi, aşadar. îţi cer să ai politeţea de a nu mai rosti nici un cuvînt, mi-a replicai stăpînul, ai cărui obraji se împurpuraseră puţin.

- Te insult? Dă-mi voie mai bine să-ţi dau un sfat! Sînteţi neajutoraţi ziua. Ştiu că aşa este. Nu puteţi ataca decît noaptea, îmi aduc aminte de cetele voastre cînd aţi atacat castelul tatălui meu. îmi aduc aminte de avertisment: „Priviţi spre cer". Stăpîne, ai trăit prea mult în pădurea ta. Ar fi trebuit să urmezi exemplul tatălui meu, să trimiţi cîţiva învăţăcei la filozofii şi preoţii din Florenţa.

- Nu mă batjocori! m-a implorat el cu aceeaşi reţinere cuviincioasă. Vittorio, m-ai mîniat şi nu e bine.

- Timpul care ţi-a mai rămas e scurt, bătrîne demon, aşa că veseleşte-te în castelul tău dârâpânat cît mai poţi!

Ursula m-a avertizat încet, dar nimic nu m-ar fi putut opri.

- Poate că ai cumpărat generaţia de nemernici care conduce acum oraşul, dar Florenţa, Veneţia şi Milano se apropie de voi mult mai repede decît vâ puteţi imagina. Dacă nu aţi înţeles acest lucru, sînteţi nebuni! Nu bărbaţii ca tatâl meu sînt cei care vă vor veni de hac, ci învăţaţii; astrologii şi alchimiştii vâ vor învinge. Este vorba despre era nouâ, despre care nu ştiţi nimic. Vâ vor vîna şi vâ vor omorî, ca pe nişte bestii dintr-o legendă veche. O sâ vâ scoatâ din culcuşul vostru în lumina soarelui şi or să vă taie capetele la toţi!

-Omorîţi-1! s-a auzit vocea unei femei.

-Omorîţi-1 acum! a strigat un bărbat.

- Nu are ce sâ caute în colivie, a urlat un altul.

- Nu merită sâ râmînâ aici! Nici mâcar nu merită sâ fie sacrificat!

S-a dezlănţuit un cor sălbatic de urlete care îmi cereau moartea.

- Nu! Florian, te implor! a strigat Ursula, înconjurîndu-1 cu braţele pe stâpîn.

-Tortură, tortură, tortură! a început sâ scandeze toatâ adunătura.

- Stâpîne, e doar un copil. Sâ-1 ducem în colivie, cu toţi ceilalţi. în cîteva nopţi nici n-o sâ mai ştie cum îl cheamă. O sâ fie la fel de blînd şi de ascultător ca şi ceilalţi, a pledat Bătrînul, dar vocea abia i se auzea.

-Omorîţi-1 acum! Terminaţi cu el! urla mulţimea din ce în ce mai tare.

- Sfişiaţi-1! Smulgeţi-i membrele! Chiar acum!

-Da!

Incantaţiile lor aveau ritmul ameninţător al tobelor ce anunţă lupta.

7

Colivia

Godric, Bâtrînul, le ordonă sâ facâ linişte chiar în momentul în care mai multe mîini reci ca gheaţa mâ înşfâcaserâ cu putere.

Mai demult, în Florenţa, văzusem un om linşat de mulţime. Mâ nimerisem însă mult prea în faţâ şi aproape câ fusesem călcat în picioare de cei care, asemenea mie, doriseră sâ se retragă. Nu mi se părea imposibil să mi se întîmple şi mie acelaşi lucru chiar acum. Mâ resemnasem cu acest gînd, ca de altfel cu orice fel de moarte, crezînd cu toată puterea în dreptatea mea, tot aşa cum credeam şi în moarte.

Godric i-a îndepărtat totuşi pe vampiri şi întreaga grupare de siluete cadaverice s-a retras cu o plecăciune ce părea aproape timidă, dar dezgustătoare pentru ochii mei, cu capetele plecate, de parcă nici nu avuseseră gînduri ucigaşe ceva mai devreme.

M-am uitat fix la stâpînul gloatei, al cărui chip era atît de îmbujorat, încît părea aproape uman. Sîngele îi pulsa în obraji, iar buzele arătau ca o cicatrice pe care se închegase sîngele, în ciuda formei lor plăcute. Pârul lui blond-închis acum pârea aproape cenuşiu, iar ochii albaştri erau plini de gînduri şi de îngrijorare.

- Eu zic sâ-l ducem alături de ceilalţi, a spus Godric cel Bâtrin.

Suspinele Ursulei s-au dezlănţuit dintr-o dată, ca şi cum nu s-ar mai fi putut abţine. M-am uitat la ea: stâtea cu capul plecat

şi încerca să-şi acopere chipul cu mîinile, iar printre degete i se prelingeau picături de sînge în loc de lacrimi.

- Nu plînge, Ursula. Tu ai fâcut tot ce puteai pentru mine. Eu am atras nenorocirea aceasta, i-am spus fârâ sâ mâ gîndesc.

Godric s-a întors spre mine cu o sprinceană ridicată. De data aceasta eram destul de aproape încît sâ văd câ pe capul pleşuv erau totuşi cîteva fire de păr cărunte, iar în sprîncenele rare, fire groase şi urîte, ca nişte aşchii subţiri.

Ursula a scos o batistă de culoarea trandafirilor dintre falduri le rochiei ei bogate, o bucată de material de un roz palid, care avea ţesute pe margini frunze verzi şi flori roz; şi-a şters lacrimile sîngerii şi s-a uitat la mine, cu inima sfârîmatâ de iubire.

- Durerea mea e fărâ sfîrşit. Ai fâcut tot ce puteai pentru a mă salva. Dacâ aş putea, te-aş îmbrăţişa pentru a-ţi uşura durerea, dar monstrul acesta mâ ţine ostatic.

Am auzit murmure şi exclamaţii revoltate din rîndurile privitorilor noştri cu veşminte închise la culoare şi, ca prin vis, am desluşit chipurile osoase şi cadaverice care se aliniau de o parte şi de alta a stâpînului lor; erau doamne cu capetele acoperite dupâ moda franţuzească, cu nişte voaluri roşii care nu lăsau sâ iasă la iveală nici măcar un fir de pâr. Aveau un aspect delicat şi ridicol în egală măsură şi bineînţeles câ erau demoni. Bâtrînul Godric a rîs satisfăcut.

- O întreagă adunătură de demoni..., am remarcat.

- Sâ-l ducem în colivie, stâpîne, a spus Godric, alături de ceilalţi. Apoi dâ-mi voie să-ţi spun douâ cuvinte între patru ochi. Trebuie sâ stăm de vorbâ şi cu Ursula. Durerea ei este nemâsuratâ.

- Aşa este! Te rog, Florian! Nu ţi-am mai cerut niciodată nimic de genul ăsta, ştii bine asta! l-a implorat Ursula.

- Ştiu, frumoasa mea floare! i-a răspuns el cu cea mai calmă şi mai delicata voce. Dar acest băiat este un îndărătnic,

iar familia lui i-a distrus pe toţi fraţii noştri care au avut nenorocul sâ îi cada în mînâ, pe cînd se aflau la vînătoare. Şi au fost destul de mulţi!

- Minunat! Mi-ai făcut un dar minunat povestindu-mi despre vitejia lor! i-am strigat mulţumit.

Stâpînul a rămas uimit şi supărat de ieşirea mea. Ursula a făcut un pas înainte, într-un foşnet de catifele întunecate şi s-a aplecat peste masa lâcuitâ, apropiindu-se de el. Nu-i mai puteam vedea decît pârul împletit în cozi lungi, prinse cu panglici rafinate de catifea roşie, şi braţele delicate, atît de subţiri şi de viguroase în acelaşi timp, care mâ umpleau de încîntare împotriva voinţei mele.

- Trimite-l în colivie, stâpîne! Te rog! Lasâ-mâ sâ-l am măcar cîteva nopţi, pînâ îmi împac sufletul cu gîndul acesta. Lasâ-l sâ fie primit la Slujba de la miezul nopţii.

Eu n-am răspuns defel la aceste rugi, ci doar i-am memorat cuvintele.

Doi bărbaţi din audienţă, proaspăt bărbieriţi şi în haine de curteni, au apărut brusc de-o parte şi de alta, ca şi cum ar fi vrut sâ-l ajute pe Godric sâ mâ ducă undeva. înainte sâ apuc sâ-mi dau seama ce se întîmplâ, mi-au acoperit ochii cu un material moale şi n-am mai vâzut nimic.

- Nu, lâsaţi-mâ să văd! am început sâ strig.

- Fie, atunci îl voi trimite în colivie, am auzit vocea stâpînului şi am simţit cum m-au scos din încăpere, atît de repede de parcă picioarele celor care mâ însoţeau nici nu atingeau pământul.

Muzica a pornit iar într-un crescendo eteric, dar, din fericire, pe mine mâ duceau departe de ea. Doar vocea Ursulei mă însoţea în timp ce eram purtat în sus pe nişte scări. Picioarele mi se loveau cu brutalitate de trepte, iar degetele celor care mâ susţineau mâ strîngeau violent, rânindu-mi trupul.

- Fii liniştit, Vittorio, nu te opune, te rog! Fii curajos şi nu spune nimic.

- De ce, iubito? am întrebat-o. De ce te-ai îndrăgostit tocmai de mine? Mă poţi săruta şi fără muşcătura ta mortală?

- Da, da! mi-a şoptit la ureche.

Cei doi mâ tîrau de-a lungul unui culoar. Se auzea un amestec de voci, o discuţie obişnuită, combinată cu vuietul vîntului de afară şi cu o muzică total diferita.

- Ce se întîmplâ? Unde mâ duceţi?

Am auzit nişte uşi închizîndu-se în spatele meu, apoi legătura mi-a fost smulsa de la ochi.

- Aceasta este colivia, Vittorio. Aici sînt păstrate victimele pînă cînd este nevoie de ele, mi-a răspuns ea şoptit.

Ne aflam pe o platformă înaltă de piatră, cu trepte care duceau către curtea imensă de jos, unde se desfăşurau activităţi atît de bizare, încît nu le-am putut înţelege imediat sensul.

încă ne aflam la adăpostul zidurilor castelului, de acest lucru eram sigur. Curtea era complet închisă pe toate cele patru laturi; privind zidurile, am observat câ acestea erau făcute din marmură albă şi câ erau străpunse peste tot de ferestre înguste şi arcuite, după moda franţuzească. Deasupra, cerul avea o strălucire puternică, dată de nenumăratele torţe care ardeau pe acoperiş şi pe meterezele castelului.

Această privelişte nu îmi spunea altceva decît câ evadarea era imposibilă, deoarece ferestrele cele mai apropiate erau foarte sus, iar marmura era prea netedă pentru a putea fi escaladată. Deasupra, se zăreau multe balcoane micuţe, dar şi acestea erau mult prea îndepărtate. în balcoane se aflau demoni livizi, îmbrăcaţi în roşu, care mâ urmăreau, de parcă ar fi asistat la un spectacol. Mai existau, de asemenea, şi nişte verande întinse, de unde se înfăţişau însă figuri la fel de nemiloase şi pline de o bucurie răutăcioasa.

„Fiţi blestemaţi!", am exclamat în gînd.

Ceea ce m-a şocat şi m-a fascinat a fost amestecai de fiinţe umane şi de locuinţe înghesuite în curtea ce se întindea în faţa ochilor mei. Era şi mai bine luminată decît teribila Curte unde fusesem judecat şi era o mică lume în sine. Era o curte dreptunghiulară, plină de măslini, portocali şi lâmîi, toţi în floare şi toţi împodobiţi cu felinare.

Toţi cei de-acolo păreau a fi beţi şi foarte ameţiţi. Corpurile lor, unele pe jumătate goale, altele îmbrăcate în straie bogate, mergeau împiedicîndu-se sau zăceau întinse, fârâ nici un scop. Toţi erau murdari, răvăşiţi şi dezgustători.

Peste lot fuseseră înălţate nişte cocioabe, precum vechile colibe ţărăneşti făcute din paie, sau barăci de lemn, pe alocuri erau chiar construcţii de piatră şi grădini înconjurate de gratii, prin care şerpuiau nenumărate poteci.

Priveliştea care mi se înfăţişa ochilor pe fundalul nopţii senine era un labirint ameţitor într-o grădina a nebunilor.

Pomii creşteau în pilcuri, dar pe alocuri lăsau la iveală nişte petice de iarbă, pe care oamenii zăceau întinşi uitîndu-se la stele. Păreau sâ fie adormiţi, şi totuşi ochii lor erau larg deschişi.

Nenumărate viţe în floare se încolăceau pe gratiile din jur, neavînd alt scop decît cel de a crea mici spaţii intime. Peste tot se observau cuşti imense în care se zbăteau păsări grase. Locul era presărat cu focuri aprinse şi cu cazane imense care sfîrîiau peste paturi de cărbune. Din ele se ridica o aromă înţepătoare.

Da, aţi înţeles bine. Erau nişte cazane pline de o fiertură stranie.

Am văzut vreo patru demoni care se învîrteau prin curte - puteau fi şi mai mulţi la fel de slabi şi de livizi ca şi stâpînul lor, toţi îmbrăcaţi în veşminte roşii, care de data aceasta erau doar nişte zdrenţe: straie pentru plebe.

Doi dintre demoni se ocupau de fiertura care clocotea, altul făcea curat cu o mătură veche, iar cel de-al patrulea se plimba cărind în braţe cu indiferenţă un prunc uman scîncind, cu capul bâlângânindu-i-se pe gîtul prea firav.

Priveliştea aceasta era cu mult mai grotescâ şi mai înspăimîntătoare decît cea a Curţii de jos, populată de aristocraţii aceia cadaverici şi răutăcioşi.

- Mâ ustură ochii! E de la fumul din cazane! am exclamat.

Era un amestec iute şi delicios de arome. Puteam sâ identific mirosul unora dintre mirodeniile ce fierbeau, precum şi izul cărnii de oaie şi de vacă, dar mai erau şi alte miresme exotice.

Toţi oamenii dimprejur păreau a fi cuprinşi de o vrajă. Copii, femei bâtrîne, ologii care dispăruseră din oraş, cocoşaţi, micuţi cu corpuri chinuite şi nedezvoltate, dar şi bârbaţi înalţi, bărboşi şi oacheşi, băieţi de vîrsta mea sau poate ceva mai mari - toţi se foiau în loc sau zăceau pe jumătate adormiţi, uitîndu-se la noi, clipind şi zăbovind cu privirea asupra noastră, de parcă îşi dădeau seama câ prezenţa noastră avea o semnificaţie anume, dar fârâ a o putea desluşi.

M-am dezechilibrat cînd m-au lăsat jos, iar Ursula m-a prins de braţ. Cînd aburii grei au început sâ-mi pătrundă în nări, mi-am dat seama câ eram hămesit. Era o foame cum nu mai simţisem vreodată pînâ atunci. Era o poftă îngrozitoare pentru fiertura aceea, de parcă nu ar mai fi existat altă mîncare pe lume.

Deodată, cei doi bârbaţi subţirei şi distanţi, care mâ legaseră la ochi şi mâ tîrîserâ pînâ acolo, s-au răsucit şi au pomit-o în jos pe trepte. Cizmele lor răsunau pe dalele de piatră.

Din adunătura aceea neuniformâ s-au ridicat cîteva ţipete nerăbdătoare. Toate capetele s-au întors. Corpurile neputincioase încercau sâ se ridice din toropeala aceea himerică.

Cei doi stâpîni, cu mînecile lor lungi şi cu ţinuta lor ţeapănă, mergeau unul lingă celălalt, ca şi cum ar fi fost îngemănaţi,

apropiindu-se de primul cazan. I-am urmărit pe muritorii beţi cum se înghesuiau, strîngîndu-se în jurul celor doi înveşmîntaţi în roşu care păreau sâ se desfete cu efectul pe care-l aveau asupra celorlalţi.

- Ce fac? Ce vor face?

Mi se făcuse râu. Simţeam câ o sâ cad, dar nu încetasem sâ tînjesc după fiertura aceea cu miros atît de dulce.

- Ursula! am strigat, fârâ sâ ştiu ce doream sâ mai întreb.

- Sînt lîngâ tine, iubire! Uitâ-te în jur! Eşti în colivie, vezi?

Ca prin vis, i-am vâzut pe stâpîni trecînd printre ramurile pline de spini ale portocalilor înfloriţi, în care fructele atîrnau nemişcate, de parcă nici unul dintre amârîţii aceia letargici nu simţise nevoia sâ mânînce o portocală proaspătă şi sănătoasă.

Stăpînii s-au aşezat de-o parte şi de alta a primului cazan şi fiecare din ei, întinzînd mîna dreaptă, şi-a tăiat încheietura cu un cuţit, pe care-l ţineau în mîna stîngâ, şi au lăsat sîngele sâ se scurgă din abundenţă în fiertură.

Un strigăt firav de bucurie s-a ridicat din mijlocul oamenilor care se strînseserâ timoraţi în jurul lor.

- Blestemaţi să fie! Bineînţeles că e sîngele lor! am exclamat. Fiertura e dreasâ cu sîngele lor!

Dacă nu m-ar fi susţinut Ursula, aş fi căzut cu siguranţă.

Unul din stâpîni s-a întors, de parcă aburul şi fumul l-ar fi scîrbit, dar a continuat sâ lase sîngele sâ curgă în fiertură. Apoi, întorcîndu-se rapid, a înşfăcat braţul unui demon slab şi albicios, îmbrăcat în nişte haine zdrenţâroase. L-a apucat strîns şi l-a împins spre cazan. Demonul cel neînsemnat se jeluia şi se ruga sâ fie eliberat, dar încheieturile lui au fost tăiate amîndouâ şi, după ce şi-a întors chipul osos, a fost lâsat sâ sîngereze din plin în fiertură.

- L-aţi întrecut pe Dante cu cercurile infernului! i-am strigat.

Apoi mi-a părut râu câ îi vorbisem pe un astfel de ton, deşi nu mi-a fâcut nici un reproş.

- Nu sînt decît nişte ţărani care visează sâ devină stăpîni; dacâ sînt ascultători, poate câ vor evolua cîndva.

Mi-am reamintit imediat câ demonii soldaţi care mâ aduseseră la castel nu fuseseră decît nişte vînători neciopliţi. Cît de plăcut era sâ mâ simt înconjurat de braţele moi ale iubitei mele şi să-i privesc chipul pătat de lacrimi. Era o adevărată doamnă!

- Vittorio, îmi doresc atît de mult sâ trăieşti!

- într-adevăr, iubito?

Am îmbrăţişat-o. Nu mai puteam rezista fârâ sprijinul ei. Vederea îmi era deja mai slabâ. Cu capul rezemat de umărul ei şi cu privirea întoarsă spre mulţime, am văzut oamenii apropiindu-se de cazane şi umplîndu-şi ceştile cu licoarea amestecată cu sînge; înainte sâ o soarbâ cu lăcomie, se străduiau sâ o răcească suflînd în ea.

Un rîs delicat, dar înfricoşător s-a reverberat între pereţii din jur. Mi-am imaginat câ provenea de la spectatorii aşezaţi la balcoane. însâ chiar atunci, într-un nor roşiatic, asemenea unui steag uriaş, o doamnă s-a pogorît din înălţimi chiar în mijlocul hoardei supuse din colivie.

Toţi s-au plecat în faţa ei şi au salutat-o, îndepârtîndu-i-se din cale şi exclamînd zgomotos cînd ea s-a apropiat de cazan şi, cu un rîs răzvrătit, şi-a crestat încheietura pentru a o lăsa sâ sîngereze în fiertură.

- Dragii mei copii..., murmură ea uitîndu-se la noi.

- Haide, Ursula, vino lîngâ mine. Fie-ţi milă de bieţii oameni înfometaţi. Fii darnică în seara aceasta. Aşadar, nu e noaptea ta generoasă. Nu vrei să-ţi dăruieşti sîngele nici în onoarea noii noastre achiziţii?

Ursula părea sâ se ruşineze şi m-a strîns uşor cu degetele ei lungi. M-am uitat în ochii ei şi i-am spus:

- Mireasma aceasta m-a îmbătat!

- Sîngele meu nu e decît pentru tine! mi-a şoptii.

- Dâ-mi sâ beau atunci, căci tinjesc după el! Sînt atît de slăbit, încît voi muri! Tu m-ai adus în situaţia aceasta! Ba nu, singur m-am năpăstuit!

-Taci, iubitule, scumpul meu! m-a liniştit ea.

Braţul ei s-a încolăcit în jurul taliei mele, apoi i-am simţit buzele moi sărutîndu-mâ chiar sub lobul urechii, pregătind parcă locul, transmiţîndu-i căldura limbii ei, pentru a-l putea străpunge apoi cu dinţii.

Sărutul ei mi-a râvâşit simţurile şi am cuprins-o cu ambele braţe; imaginaţia mâ purta iar alături de ea către pajiştea ce ne aparţinea doar nouă, unde nimeni nu avea voie sâ pătrundă.

- O, iubire pură! Mica mea iubire pură! a exclamat ea în timp ce se înfrupta din sîngele meu.

Am simţit o flacără îngheţată în rana de la gît şi am avut senzaţia câ un parazit delicat cu tentaculele sale lungi s-a cuibărit în adîncul fiinţei mele, râvâşindu-mi măruntaiele. Pajiştea se întindea iarăşi în jurul nostru, răcoroasă şi nesfîrşitâ, împînzitâ de crini ce se legănau în bătaia vîntului. Oare ea era alături de mine? Am avut la un moment dat senzaţia câ eram singur, apoi i-am auzit suspinele în spatele meu.

în mijlocul acestui vis extatic, plin de răcoare, de ceruri albastre şi de corole delicate de flori, am vrut sâ mâ întorc pentru a mâ îndrepta spre ea. însă am prins cu coada ochiului imaginea fugară a unor splendori măreţe care îmi făceau sufletul sâ tresalte.

- Priveşte! Vezi?

Apoi, capul mi s-a prăvălit într-o parte. Visul luase sfirşit. Zidurile înalte de marmură ale temniţei mele se ridicau împrejur, rânindu-mi privirile. Ea mâ susţinea şi mâ privea uluită, cu buzele însîngerate.

Mâ legăna în braţe de parcă aş fi fost un copil neajutorat. M-a purtat în jos pe scări, câci eu nu puteam sub nici o formă

să-mi mişc membrele. Din toţi cei de deasupra nu mai distin geam decît nişte siluete micuţe, împrăştiate în balcoane şi pe metereze, care rîdeau şi arătau spre noi cu mîinile întinse, umbre întunecate scoase în evidenţă de torţele aprinse.

Mirosea a sînge.

- Ce s-a întîmplat? Ai văzut şi tu pajiştea aceea?

- Nu! a strigat ea înspâimîntatâ.

Zăceam pe o grămadă de fin, un pat improvizat, iar cîţiva demoni tineri, sfrijiţi şi zdrenţăroşi, se uitau tîmp la mine cu ochii injectaţi; ea plîngea, acoperindu-şi chipul cu mîinile.

- Nu îl pot lăsa aici.

Dar parcă se îndepărta din ce în ce mai tare de mine. Am auzit apoi oamenii din jurul meu care începuseră sâ ţipe. Oare se pornise o revoltă între damnaţii aceia aflaţi sub puterea fierturii misterioase? Mi-am dat seama apoi câ mulţi dintre ei plîngeau.

- Ba vei face aşa cum ţi s-a spus, dar mai întîi vino aici şi oferâ-ne sîngele tâu!

Cine vorbea? Nu ştiam.

-... A sosit vremea liturghiei noastre.

- Nu-l luaţi în seara asta!

- De ce plîng oamenii? I-ai auzit, Ursula? Plîng toţi...

Unul dintre băieţii cei costelivi s-a uitat drept în ochii mei. Cu o mînâ îmi susţinea capul, iar cu cealaltă îmi dusese o ceaşcă de fiertura la buze. Nu voiam ca lichidul sâ mi se prelingă pe bărbie. Am băut cu lăcomie, umplîndu-mi gura.

- Nu în seara aceasta! am desluşit atunci vocea Ursulei.

Am simţit sărutările ei pe frunte, pe gît. Cineva a smuls-o de lîngâ mine. Mîna ei s-a încleştat cu putere de a mea, apoi s-a îndepărtat cu totul.

-Haide, Ursula, lasâ-l!

- Dormi, iubitule! Vittorio, trebuie sâ dormi!

Fusta ei m-a atins uşor. Am aruncat ceaşca şi am privit confuz cum întreg conţinutul acesteia s-a vărsat, înnegrind la culoare grămada de fin. Ea a îngenuncheat lîngâ mine, cu buzele ei moi şi roşii întredeschise. Mi-a cuprins chipul cu mîinile ei reci. Sîngele se prelingea cu repeziciune din gura ei în gura mea.

- Iubito, vreau sâ văd pajiştea! Du-mâ acolo!

îmi doream atît de mult sâ văd din nou pajiştea, dar îmi era imposibil! Nu aveam în faţa ochilor decît imaginea şocantă a chipului ei, apoi o lumină difuză şi, în cele din urmâ, totul s-a cufundat în întuneric şi în tăcere. Nu mâ mai puteam împotrivi. Nu mai puteam sâ vorbesc şi nici sâ îmi aduc aminte... Dar cineva îmi spusese ceva...

Apoi am auzit iar plînsetele. Totul era atît de trist! Se auzeau nişte suspine îndurerate, neajutorate.

N-am mai deschis ochii pînâ dimineaţa. Soarele îmi fâcea râu, iar capul mâ durea insuportabil de tare.

Un bărbat stătea aplecat deasupra mea, încercînd sâ mâ dezbrace. Un biet nebun! M-am răsucit, ameţit şi dezgustai, aproape vârsînd, şi l-am aruncat cît colo, lovindu-1 cu putere pînâ cînd şi-a pierdut cunoştinţa. Am încercat sâ mâ ridic, dar n-am reuşit. Greaţa era insuportabilă. Toţi cei din jurul meu dormeau. Ochii mâ dureau din cauza soarelui, iar lumina îmi ardea pielea. M-am cuibărit în fin. Căldura soarelui mă lovea în moalele capului, iar cînd mi-am trecut mîna prin pâr, am avut senzaţia unei arsuri. Durerea care îmi sfişia tîmplele îmi pulsa în urechi.

- Vino în adăpost! Vino înăuntru, unde e răcoare, s-a auzii o voce.

Aceasta îi aparţinea unei bătrîne care mâ ademenea sub un acoperiş de paie.

- Fiţi blestemaţi! i-am răspuns.

Apoi am adormit iar sau poate mi-am pierdut cunoştinţa.

Tîrziu, după-amiază, mi-am revenit în simţiri. M-am trezit îngenuncheat în faţa unuia dintre cazane. Beam cu lăcomie dintr-un castron cu fiertură. Bătrîna de mai devreme mi-l dăduse.

- Demonii dorm... Am putea să..., i-am spus eu.

Mi-am dat seama apoi de inutilitatea cuvintelor mele. Aş fi vrut să arunc ceaşca, dar n-am putut. Am băut fiertura fierbinte.

- Nu e doar sînge. E vin! E un vin foarte bun! mi-a zis bătrîna. Bea-l, băiete, şi nu vei mai simţi nici o durere! Oricum te vor ucide în curînd. Nu e chiar atît de îngrozitor.

Am ştiut imediat cînd s-a întunecat din nou. Puteam să deschid ochii şi nu mă dureau ca în timpul zilei. Pierdusem toată lumina soarelui dormind, cuprins de toropeala aceasta fatală. Mă lăsasem atras în jocul lor. Nu fusesem de nici un ajutor, cînd ar fi trebuit să-i îndemn pe cei din jur să se revolte alături de mine. Cum de putusem lăsa să mi se întîmple una ca asta! Apoi m-a toropit iar tristeţea aceea îndepărtată... şi în cele din urmă m-am lăsat copleşit de somnul cel dulce...

- Trezeşte-te, băiete! s-a auzit o voce demonică. Te vor în seara aceasta.

- Cine mă vrea şi pentru ce? am întrebat.

Mi-am ridicat privirea. Torţele erau aprinse. Totul strălucea în jurul meu de atîta lumină, iar frunzele verzi de deasupra foşneau îmbietor: mirosul dulce-acrişor al portocalelor ajungea pînă la mine. Deasupra capului se ţesea un model complicat, alcătuit din dansul flăcărilor şi din frunzele înnegurate. Nu simţeam decît o foame de nepotolit şi o sete arzătoare.

Fiertura clocotea, iar mirosul pe care îl împrăştia mă împiedica să mă mai gîndesc la altceva. Mi-am deschis gura ca să-mi primesc porţia, deşi nu aveam nici un cazan prin preajma.

- O să-ţi dau ceea ce vrei, dar mai întîi ridică-te. Trebuie sâ te spăl. Trebuie sâ arăţi bine în seara aceasta.

- Pentru ce? Toţi sînt morţi!

-Cine?

- Familia mea.

- Nu mai ai nici o familie. Acum te afli la Curtea Pocalului de Rubin. Eşti în puterea stâpînului Curţii, iar eu am venit sâ te pregătesc.

- Pentru ce?

- Pentru liturghie. Ridică-te, trebuie sâ mergi cu mine!

Demonul stătea plictisit lîngâ mine, sprijinindu-se în mătură, cu chipul încadrat de o claie de pâr strălucitor.

- Ridică-te, băiete! O să te vrea în curînd. E aproape miezul nopţii.

- Nu, nu e miezul nopţii! am urlat. Nu!

- Nu-ţi fie frică! Mi-a răspuns el rece şi indiferent. N-are nici un rost!

- Nu înţelegi nimic! îmi pare râu pentru timpul pierdut! îmi pare râu câ mi-am pierdut capacitatea de a judeca atîtea ore! Spiritul meu a fost adormit atîta timp! Nu mi-e frică, demon de nimic!

M-a împins pe grămada de fin şi m-a spâlat pe faţă.

- Ia te uitâ! Eşti unul dintre âia arătoşi! Pe ăştia ca tine îi sacrifică imediat! Eşti prea puternic. Arăţi prea bine, îi ispiteşti. Biata Lady Ursula te visează şi plînge pentru tine... Au dus-o de aici.

- Ah, dar şi eu am visat...

Ce se întîmplase cu mine de ajunsesem sâ vorbesc cu acest servitor netrebnic de parcă ar fr fost prietenul meu? Unde erau toate visele mele minunate, cu toatâ măreţia lor luminoasă?

- Poţi să-mi vorbeşti! De ce nu?! O să mori în extaz, tinere stâpîn. O să vezi biserica luminată în întregime şi slujba... Tu o să fii ofranda...

- Nu, eu am visat o pajişte. Am văzut ceva pe pajiştea aceea, dar nu pe Ursula.

Vorbeam singur, încercînd să-mi trezesc la realitate spiritul adormit.

- Pe pajişte, am văzut pe cineva, cineva atît de... Nu mai ştiu...

- îţi provoci singur atîta durere... Uite, ţi-am încheiat toate cataramele şi toţi nasturii. Cred că ai fost un stâpîn tare mîndru cîndva.

Cîndva... cîndva... cîndva...

- Ai auzit?

- Nu aud nimic.

- E ceasul care bate! Mai e un sfert de oră. E aproape timpul pentru liturghie. Nu da atenţie gâlâgiei. Ceilalţi care vor fi sacrificaţi fac atîta zgomot! Dar tu să nu-ţi pierzi curajul. Plînsul e pentru oameni neînsemnaţi...

11

Recviem sau sfîntul sacrificiu al Liturghiei, aşa cum nu mi-aş fi închipuit-o niciodată

Nu văzusem nicicînd o capelă mai frumoasă. Niciodată marmura albă nu fusese folosită cu mai multă înţelepciune! Din ce fîntînă nesecată de aur ţîşniserâ aceste minunate ornamente şerpuitoare şi stranii, aceste ferestre ascuţite, luminate de făclii aprige, care desâvîrşeau perfecţiunea vitraliilor, înfăţişînd imagini solemne şi sacre?

Dar nu erau nici pe departe imagini sacre, cum crezusem.

Stăteam în loja corului, deasupra sălii înalte, şi mâ uitam în jos spre naosul impresionant şi spre altarul din capătul celălalt. M-am trezit încă o dată înconjurat de stâpînii aceia maiestuoşi, cuprinşi de importanţa îndatoririi lor, care mâ ţineau strîns de braţe.

Mintea mi se limpezise puţin. Mi-au pus din nou materialul acela umed pe ochi şi pe frunte. Apa era atît de rece încît parcă tocmai fusese adusă dintr-un izvor de munte sau provenea din zăpada pură a munţilor.

Deşi eram copleşit de greaţă şi de febră, desluşeam tot ce se întîmpla în jur. I-am văzut pe demonii înveşmîntaţi de gală stînd in cadrul ferestrelor luminate, acoperiţi în straie roşii, aurii şi albastre, ca nişte îngeri sau nişte sfinţi.

Le-am văzut chipurile lacome în timp ce priveau în jos spre întreaga congregaţie! Nişte monştri îngrozitori, cu aripile lor invizibile şi mîinile lor ca nişte gheare...

Dedesubt, împărţită în două, pentru a lăsa un culoar larg la mijloc, se strînsese întreaga Curte a Pocalului de Rubin, cu membrii săi în straie sîngerii; toţi erau îndreptaţi spre culoarul lung şi bogat împodobit pentru comuniune şi spre altarul din spate.

Nişa din spatele altarului era împodobită cu picturi. Toate înfăţişau demoni care dansau în iad, plini de graţie printre flăcările ameninţătoare, de parcă ar fi fost învăluiţi într-o lumină binecuvîntatâ. Deasupra lor, pe steaguri ce fluturau în vînt, se vedeau înscrise cu aur cuvintele Sfîntului Augustin, atît de familiare mie din timpul orelor de studiu, care spuneau câ acele flăcări nu erau focul cel adevărat, ci doar absenţa lui Dumnezeu. Demonii înlocuiserâ în schimb cuvîntul „absenţă" cu termenul latin ce însemna „libertate".

Pe pereţii înalţi de marmură albă era cioplit cuvîntul latin ce însemna „libertate", iar într-o friză ce se întindea pe sub balcoane, de jur împrejurul bisericii, la acelaşi nivel cu loja în care mâ aflam eu, întreaga Curte admira spectacolul.

Lumina a inundat apoi arcadele înalte ale acoperişului. Ce fel de spectacol era acesta?

Altarul înalt era drapat în catifele purpurii, cu tiv aurit, care lăsau sâ se întrevadă imaginea siluetelor albe care ţopâiau în iad, deşi, de la distanţă, este posibil sâ nu le fi perceput în totalitatea frivolităţii lor.

Ceea ce desluşeam foarte bine erau sfeşnicele groase puse înaintea unui Lucifer cioplit în piatră, aflat acolo unde în mod normal ar fi fost un crucifix. Lucifer, îngerul căzut, avea pletele lungi cuprinse de flăcări şi era învеşmîntat în întregime într-o vîlvâtaie imortalizată în marmură, iar în mîinile ridicate ţinea

simbolurile morţii: în dreapta, secera necruţătoare şi în stînga, sabia călăului!

Această viziune mi-a tăiat respiraţia! Era o apariţie monstruoasă, amplasată chiar unde mâ aşteptam sâ-l vâd pe Iisus răstignit pe cruce; într-un moment de delir şi anxietate, am simţit cum buzele mi s-au strîmbat într-un zîmbet şi mi-am auzit propria voce răsunîndu-mi cu viclenie în cap, spunîndu-mi câ nimic n-ar fi fost mai grotesc şi mai nepotrivit în acest loc decît un crucifix.

Paznicii mei mâ ţineau strîns. Oare mă clătinam?

Din mijlocul mulţimii strînse în jurul meu, din rîndurile celor pe care nici măcar nu apucasem sâ-i privesc, s-a ridicat sunetul surd al tobelor, ameninţător şi lent ca un cîntec de înmormîntare, o jelanie de o frumuseţe cuceritoare prin simplitatea sa.

A urmat imediat sunetul vibrant al cornului, ţesînd o melodie minunată şi dulce, atît de diferită de muzica obsedantă pe care o auzisem cu o seară mai înainte! Era un amestec de sunete tînguitoare ce se jeluiau cu atîta tristeţe, încît inima îmi era sfîşiatâ, iar ochii mi se umpluserâ de lacrimi.

Ce vrăjitorie era această muzică? Ce era melodia aceasta nedefinită, dar atît de bogata, care mâ înconjura inundînd naosul, sfârîmîndu-se de marmura satinată şi reverberînd apoi spre mine, care o ascultam împietrit, uitîndu-mâ la silueta îndepărtată a lui Lucifer? La picioarele lui, în vase de aur şi de argint, se aflau buchete mari de trandafiri şi garoafe roşii, irişi sîngerii şi alte flori sălbatice al câror nume nu îl ştiam; altarul părea sâ fi reînviat sub povara ornamentelor sale de o culoare atît de intensă, în nuanţa aceea maiestuoasă, singura care îl mai putea readuce la viaţa din întunericul fârâ sfîrşit la care era condamnat.

Am auzit apoi vaierul sonor şi răguşit al oboiului, apoi glasul dulce al ţiterei, cărora li s-au alăturat armoniul însoţit de fluier; toate acestea au fost încununate de tonalitatea ceva mai stridentă a trombonului de alamă şi de sunetele firave ale ciocanelor care loveau delicat coardele întinse ale ţambalului.

Muzica aceasta mâ transporta, îmi cucerise sufletul; toate aceste sunete diferite se întreţeseau, armonizîndu-se şi apoi descompunîndu-se din nou. Nu mai aveam puterea sâ vorbesc, şi nici nu mâ mai puteam concentra asupra altor lucruri. Am remarcat totuşi statuile demonilor care se înşiruiau în stînga şi în dreapta figurii Diavolului şi care erau atît de asemănători cu domniţele şi cu seniorii pe care îi văzusem seara trecută la masa regească a Curţii.

Cu siguranţă câ toţi erau vampiri, aceşti îngeri căzuţi din iad, ciopliţi în mahon roşu, acoperiţi în ornamentele lor complicate şi în veşmintele aninate pe nişte corpuri străvezii, cu ochii pe jumătate închişi, cu gurile întredeschise, lâsînd la iveală doi colţi micuţi şi albi...

„O, catedrală a ororilor!" am gîndit, încercînd sâ-mi întorc capul, să închid ochii, dar monstruozitatea din jur mâ subjugase. Gîndurile mele jalnice nu apucau sâ îmi părăsească buzele. Glasul cornului s-a stins, iar fluierul a tâcut. Numai de nu m-ar fi părăsit această dulce muzică! De nu m-ar fi lăsat singur aici!

Şi totuşi ceea ce a urmat a fost un cor al celor mai plăcute voci de tenor pe care le-am auzit vreodată. Incantau nişte cuvinte în latină pe care nu le înţelegeam, imnuri pentru cei morţi, despre efemeritatea tuturor lucrurilor; s-a auzit apoi un cor uimitor de soprani, atît bărbaţi cît şi femei, care se armonizau cu tonurile joase ale başilor şi baritonilor; toţi cîntau cu entuziasm, dîndu-le replica tenorilor singuratici:

— Acum merg la Domnul, pentru câ El a îngăduit acestor creaturi ale întunericului sâ răspundă rugilor mele...

Ce fel de cuvinte de coşmar erau acestea?

Apoi am auzit încă o dată corul bogat al tuturor acelor voci, care punea în valoare cîntul tenorilor.

- Cei care-mi vor aduce moartea mă aşteaptă într-un sărut cald şi sincer şi, în corpurile lor, prin voinţa Domnului, vor lua sîngele meu şi fiinţa mea, iar sufletul meu se va ridica întru spiritul lor, pentru a cunoaşte mai bine raiul şi iadul ca slujitori al întunericului.

Armoniul îşi incanta melodia solemnă.

în sanctuarul bisericii pătrunsese o procesiune de siluete preoţeşti, chiar atunci cînd acordurile ajunseseră la punctul culminant al farmecului lor copleşitor.

L-am văzut pe Florian într-o sfîtă roşie, de parcă ar fi fost însuşi episcopul Florenţei; pe acest veşmînt bogat purta, în bătaie de joc, crucea Domnului răsucită cu susul în jos, fără îndoială pentru a-l onora pe stăpînul său cel blestemat. Pe capul său încununat de plete blonde purta o coroană de aur, asemenea unui monarh francez, în acelaşi timp servitorul Celui întunecat.

Notele puternice şi ascuţite ale cornului dominau melodia, începuse un marş. Tobele se auzeau în fundal, într-o tonalitate stinsă şi într-un ritm constant.

Florian îşi ocupase locul în faţa altarului, cu faţa spre congregaţie, iar alături de el se afla Ursula, mai fragilă ca oricînd, cu părul despletit; arâta ca Maria Magdalena, înfăşurată într-un voal purpuriu care atîma pînă la tivul rochiei ei cu croială conică.

Chipul ei era întors spre mine şi puteam vedea chiar de la distanţă că mîinile ei cele subţiri, pe care le ţinea împreunate, tremurau ca varga.

De cealaltă parte a marelui preot Florian se afla bătrînul cel pleşuv, îmbrăcat şi el în haine bisericeşti, cu mîneci largi brodate cu dantele, un ajutor preoţesc mai neobişnuit.

Acoliţii veneau din toate părţile, demoni tineri şi înalţi, cu chipul sculptat parcă în fildeş, îmbrăcaţi în straiele simple ale celor care doar asistă la slujbă. Fiecare şi-a ocupat poziţia cuvenita, aliniindu-se în genunchi de-a lungul balustradei de marmură.

încă o data am fost copleşit de minunatul cor din jurul meu, în care se amestecau sopranii cu cei care cîntau în falset, apoi răsunetul vocilor de başi, la fel de intense ca şi vaierul cornului, iar peste toate acestea se înălţa tonul greu al alămurilor.

Oare ce intenţionau sâ facă? Ce însemna imnul acesta pe care îl cîntau tenorii şi ce reprezenta răspunsul pe care îl incantau vocile din jurul meu? Cuvintele din latină îşi dezvăluiau doar pe alocuri înţelesul pentru mine:

- Doamne, mâ aflu în apropierea morţii; am ajuns la sfîrşitul chinului meu; Doamne, eliberîndu-mâ, le dau viaţa acelora care ar zăcea în iad dacâ nu ar urma planul divin.

Sufletul meu s-a revoltat. Mâ dezgusta acest spectacol, dar nu-mi puteam lua ochii de la el. Am înconjurat cu privirea toatâ biserica. Am văzut pentru prima datâ demonii fantomatici ridicaţi pe piedestalurile lor, stînd în dreptul ferestrelor înguste; totul era învăluit în lumina a mii şi mii de lumînâri.

Muzica s-a oprit iar, pentru ca tenorii sâ-şi poată face auzită incantaţia:

- Apa să fie adusă înainte, pentru ca aceia care vor fi sacrificaţi sâ fie curăţaţi!

Şi aşa s-a întîmplat. Şiruri de tineri demoni, cu aspectul unor băieţi de altar, a păşit în faţă, ducînd cu ei un vas de botez minunat, din marmură roz de Carrara, pe care l-au lăsat cam la trei metri în faţa locului destinat comuniunii.

- Ce chip frumos au dat păcatului..., mi-am zis.

- Linişte, tinere, mi-a şoptit garda regală de lîngâ mine. Priveşte, câci ceea ce vezi aici n-ai sâ mai revezi vreodată, nici în

rai, nici în iad; oricum vei ajunge la Domnul fârâ să te spovedeşti, aşa că vei fi încredinţat întunericului pentru totdeauna.

Părea sâ creadă cu ardoare cele spuse.

- Nu aveţi nici o putere să-mi damnaţi sufletul, am şoptit eu, încercînd sâ îmi limpezesc privirea şi sâ mâ desprind din plăcuta toropeală care mâ fâcea sâ mâ sprijin de ei. Adio, Ursula! am murmurat trimiţînd o sărutare din vîrful buzelor.

Dar în acel moment intim şi miraculos, care a trecut neobservat de către restul adunării, am vâzut-o clâtinînd din cap în semn de negaţie.

Nu a mai văzut nimeni în afară de mine, căci toţi ochii erau întorşi spre celălalt spectacol, mult mai tragic decît ritualul ordonat şi lent la care asistasem.

De-a lungul culoarului ce ducea spre altar, conduşi de demoni înveşmîntaţi în tunici cu mîneci de dantela roşie şi aurie, veneau împleticindu-se cîteva dintre sufletele pierdute din colivie: femei bâtrîne, bârbaţi beţi şi copii care se sprijineau cu încredere de cei care-i conduceau la moarte, ca nişte victime demne de milă ale unui proces nedrept, unde condamnaţii sînt conduşi spre plutonul de execuţie chiar de părinţii lor. Ce oroare!

- Fiţi blestemaţi! Doamne, fă dreptate! Curăţă aceste păcate cu lacrimile tale! Plîngi pentru noi, Doamne!

Ochii parcă mi se afundau din ce în ce mai mult în orbite. Am văzut din nou pajiştea cea verde, iar Ursula se îndepărta în fugâ de mine; pe măsură ce silueta ei tînârâ dispărea în zare, dincolo de cîmpul acoperit de ierburi şi de crini, în faţa mea a apărut alt chip, atît de cunoscut, dar...

- Te văd! am strigat eu în vis.

Dar imediat ce am recunoscut viziunea atît de familiară, aceasta a şi dispărut, şi în acel moment mi-a fugit din memorie şi silueta atît de cunoscuta, şi semnificaţia atît de puternica pe care o avea pentru mine. N-am mai ştiut nimic.

L-am văzut pe Florian privind în sus, mînios şi tăcut. Mîinile celor din jurul meu se încleştaseră neiertător în carnea mea.

- Linişte! au strigat în acelaşi timp cei doi gardieni ai mei.

Muzica aceea minunată a crescut din ce în ce mai mult în intensitate; vocile sopranilor şi tunetul puternic al cornului îmi cereau parcă sâ tac şi sâ acord respectul cuvenit botezului pâgîn.

Şi astfel a început botezul. Prima victimă, o femeie bâtrînâ şi uscăţivă, cu spatele încovoiat, fusese dezbrăcată de zdrenţele ei şi spălată din abundenţă cu apa din vas, apoi a fost condusă spre locul comuniunii, atît de fragilă şi lipsită de apărare, părăsită de semeni şi de îngerii ei păzitori.

Apoi au fost dezbrăcaţi şi copiii, cu picioarele lor micuţe, cu umerii ososi şi cu spatele lor atît de plâpînd, din care părea sâ fi crescut odată aripi invizibile de înger... Au fost spălaţi şi lăsaţi apoi sâ tremure pe culoar, înşiruiţi de-a lungul balustradei de marmură. Totul s-a întîmplat atît de repede...

- Bestii blestemate! Asta sînteţi, nişte animale, nu nişte demoni! Şi voi, creaturi laşe, şi pe voi vâ blestem, pentru câ luaţi parte la acest dezmăţ! am mormăit eu, strâduindu-mâ sâ scap din strînsoarea gărzilor.

Muzica îmi acoperea rugăciunile.

- Doamne, trimite-mi îngerii mei, trimite-mi îngerii răzbunării! Trimite-i înarmaţi cu sabia ta purificatoare! Nu pot suporta astfel de chinuri!

Culoarul era acum plin de victime, toate dezbrăcate şi tremurînd; culoarea pielii lor, atît de umană, ieşea puternic în evidenţă la lumina luminărilor, faţă de albul pereţilor de marmură şi de paloarea preoţilor. Luminările pîlpîiau slab, reflectîndu-se pe statuia gigantică a lui Lucifer, cu aripile sale ca o pînzâ de păianjen, care domina încăperea.

Lord Florian a coborît pentru a-l lua pe primul dintre cei destinaţi pentru comuniune şi şi-a plecat capul, pentru a se

înfrupta. Tobele bateau aprig, dar îndepărtat, iar vocile se amestecau şi se urcau la ceruri. Dar aici, sub bolţile acestea albe şi arcuite, raiul n-avea ce sâ caute. Aici nu era decît moarte.

Toţi membrii Curţii se orînduiserâ pe două şiruri pe cele două laturi ale capelei, mărşăluind în tăcere către locul de unde îşi puteau alege o victimă dintre cei care stăteau acolo pregătiţi şi lipsiţi de apărare; domniţele şi domnii îşi alegeau victima dorită, ba unii chiar împârţeau acelaşi nefericit care trecea de la unul la celalalt; aceasta era esenţa acestei comuniuni sîngeroase — o bătaie de joc la adresa divinităţii.

Ursula era singura care nu se mişca de la locul sâu.

Oamenii agonizau, alţii muriseră deja. Nici unii nu apucau să cadă pe podea. Membrele lor fărâ vlagâ erau apucate imediat de demoni servitori, care îi îndepărtau imediat, plini de îndemînare şi într-o tăcere deplină.

Demonii îmbăiau noi victime. Alţi oameni erau purtaţi de-a lungul culoarului. Ceremonia se desfăşura în continuare.

Lord Florian bea cu nesaţ: i se aduceau mereu alţi copii, iar degetele sale prelungi înlânţuiau gîtul fragil şi îl susţineau, în timp ce se apleca deasupra prăzii.

Mâ întreb ce vorbe în latină îndrăznea sâ incanteze. încet, membrii Curţii ieşeau din sanctuar şi porneau pe culoar spre locurile lor. Erau sâtui.

Toate chipurile livide din încăpere erau acum îmbujorate, iar ochii mei înceţoşaţi şi spiritul meu ameţit de cîntecul minunat îi vedea aproape umani.

- într-adevăr, tinere prinţ, ai înţeles. Sîntem din nou oameni doar pentru o clipâ, acum cînd sîngele celor vii curge prin vinele noastre, mi s-a adresat Florian, calm şi sigur, din naosul îndepărtat.

- Dar, stâpîne, asta nu mâ face sâ vă iert păcatul.

Atunci s-a aşternut tăcerea. în cele din urmă, o voce de tenor s-a făcut auzită:

- E timpul! Miezul nopţii n-a trecut încă!

Mîinile sigure care mâ susţinuseră pînâ acum mâ împingeau într-o parte. Am pârâsit loja şi am coborît pe treptele şerpuite de marmurâ albâ. Pe mâsurâ ce îmi veneam în simţiri, încă susţinut de demoni, am privit spre centrul culoarului şi mi-am dat seama câ nu mai rămăsese decît vasul de botez. Victimele dispăruseră.

în sală fusese adusă o mare cruce, care fusese aşezată cu susul în jos, pe o parte a altarului, îndreptată spre locul destinat comuniunii.

Lord Florian mi-a arătat cinci cuie mari de fier pe care le avea în palmâ, apoi m-a invitat sâ mă alătur lui. Crucea fusese fixată bine pe loc şi pârea sâ fie adusâ des în locul acela. Era fâcutâ dintr-un lemn dur, foarte gros şi bine lustruit, dar încâ mai purta semnele cuielor ce fuseseră înfipte în ea şi urmele unor pete care erau neîndoios de sînge. Partea de jos a acesteia se sprijinea de balustrada de marmurâ, astfel încît cel crucificat avea sâ atîrne la un metru de podea, în vâzul tuturor adoratorilor.

- Necredincioşilor! Plebe necurată! am început să rid.

I-am mulţumit lui Dumnezeu câ ochii părinţilor mei erau plini de lumina raiului şi nu puteau vedea acest spectacol degradant şi crud.

Bâtrînul a dat la iveală cele două pocale pe care le avea în mînâ. Ştiam ce semnificaţie aveau. în ele urma sâ se strîngă sîngele ce ţîşnea din rănile mele.

Şi-a plecat capul.

Am fost împins pe culoar. Statuia lui Lucifer se profila imensă în spatele siluetei pontificale a lui Florian. Picioarele mele nici nu atingeau marmura. în jurul meu, membrii Curţii

s-au întors pentru a asista la sacrificarea mea, dar nu îl slăbeau nici o clipă din ochi pe stâpînul lor.

Chipul mi-a fost spălat cu apa din vasul de botez. Mi-am smucit capul, râsucindu-mi gîtul, stropindu-i cu apă pe cei care încercau sâ mâ îmbâieze. Acoliţii păreau sâ se fi speriat de mine. S-au apropiat reticenţi pentru a-mi desface cataramele.

- Dezbrâcaţi-1! le-a ordonat stâpînul, ridicînd încă o datâ cuiele pentru ca eu sâ le pot vedea.

- Le văd foarte bine, laşule! Nu înseamnă nimic să crucifici un băiat ca mine! Salveazâ-ţi sufletul, stâpîne, şi întreaga ta Curte se va minuna!

Muzica s-a răspîndit din loja de deasupra. Corul s-a fâcut auzit din nou, râspunzînd imnului tenorilor. Nu mai aveam nimic de zis. Nu mai simţeam decît lumina luminărilor şi ştiam sigur că urmau sâ mâ dezbrace, iar crucificarea aceasta întru întuneric era inevitabilă, câci crucea răsturnată nu putea fi decît un semn al Necuratului.

Brusc, mîinile tremurînde ale acoliţilor s-au retras. Cornul a început sâ sune fâcînd şi mai amară cea mai frumoasă melodie. Tenorii strigau cu putere o întrebare, cu vocile lor fârâ cusur:

- Oare nu poate fi salvat acesta? Oare nu poate fi eliberat?

Corul se uni şi el cu incantaţia tenorilor:

- Nu poate sâ fie eliberat de puterea Satanei?

Ursula a păşit atunci înainte şi şi-a dat jos voalul lung care-i atîrna pînâ la câlcîie, dîndu-i drumul la picioarele ei, unde s-a adunat ca un nor diafan. Alături de ea a apărut un acolit care ţinea în mînâ sabia şi pumnalele mele. încâ o datâ s-a auzit vocea de tenor implorînd:

- Un suflet eliberat sâ purceadă în lume, biet nebun care va depune mărturie despre puterea Diavolului celor care ştiu să asculte.

Corul a erupt într-un cînt puternic, care părea a fi o confir mare a celor spuse de tenori.

- Cum?! Să nu mor? am întrebat.

Am încercat să privesc chipul stâpînului în mîinile căruia zăcea viaţa mea, dar nu am reuşit. Godric cel Bâtrin se interpusese între noi. S-a îndreptat spre mine şi mi-a ridicat pocalul de aur la buze.

- Bea şi uită, Vittorio, sau inima şi sufletul ei vor fi pierdute!

- Atunci vor fi pierdute!

- Nu! a strigat ea.

Apoi s-a repezit şi a luat trei dintre cuiele pe care le avea Florian în mîna stîngâ şi le-a aruncat pe dalele de marmură. Cîntul s-a înălţat cu şi mai multă putere sub arcadele înalte, astfel încît nu am auzit cuiele căzînd.

Imnul corului era triumfător şi festiv. Tonalităţile îndoliate dispăruseră.

- Doamne, dacâ vrei sâ-i salvezi sufletul, atunci du-mâ pe mine pe cruce!

Pocalul de aur mi-a fost dus cu forţa la buze. Mîna Ursulei mi-a descleştat maxilarele, iar lichidul mi-a fost turnat pe gît. Am văzut sabia mea ridicîndu-se în faţa ochilor, de parcă ar fi fost o cruce, din cauza plâselelor şi a tăişului lung.

Un hohot de rîs stins şi batjocoritor s-a amestecat cu frumuseţea indescriptibilă a imnului intonat de cor. Voalul ei roşu s-a înfăşurat în jurul meu. Am văzut materialul plutind în jurul meu, apoi i-am simţit atingerea ca o mîngîiere vrăjită, plină de parfumul şi de blîndeţea ei.

- Ursula, vino cu mine..., am şoptit.

Acestea au fost ultimele mele cuvinte.

- Să fie izgonit! Să fie izgonit! strigau vocile de deasupra mea, iar corul le răspundea la fel.

Curtea întreagă părea să cînte alături de cor: „Să fie izgonit!" Ochii mi s-au închis atunci cînd materialul cel roşu mi-a atins chipul, acoperindu-l ca o pînză de păianjen şi lipindu-se de gura mea deschisă.

Cornul răsuna mînios:

- Iertat! Izgonit!

- Eşti izgonit în lume unde vei fi luat drept nebun! Tot restul zilelor vei fi un biet nebun! Cînd te gîndeşti că ai fi putut fi unul dintre noi! mi-a şoptit Godric.

- Da, unul dintre noi..., a repetat şi Florian.

- Nesăbuitule! Ai fi putut fi nemuritor!

- Unul dintre noi, un nemuritor! Ai fi putut domni aici acoperindu-te de glorie!

- Eternitatea sau moartea! Ce alegere regeasca ai avut! Vei alerga prin lume, nebun şi batjocorit! a continuat Godric.

- Nebun şi batjocorit! a repetat o voce copilăroasă în urechea mea, căreia i s-au alăturat apoi multe altele.

Corul continua să cînte, indiferent la ironia din cuvintele celor din jur, iar imnul acela delirant era amplificat de toropeala ce mă cuprinsese.

- Un nebun dispreţuit de oameni! a spus iar Godric.

Orbit de voalul moale, ameţit din cauza băuturii pe care o primisem, nu le-am mai putut răspunde. Cred totuşi că am zîmbit. Cuvintele lor se amestecau în mod iraţional cu vocile maiestuoase ale corului. Nebunii erau ei, câci nu-şi dăduseră seama de lucrul cel mai important: cuvintele lor n-aveau valoare pentru mine.

- Ai fi putut să fii tînărul nostru prinţ!

Oare Florian era cel de lîngă mine? Curajosul şi neînfricatul Florian?

- Te-am fi iubit şi noi tot atît de mult cît te iubeşte ea!

- Un tînăr prinţ care să domnească aici pentru totdeauna.

— Acum vei deveni bufonul alchimiştilor şi al vrăjitoarelor! a adăugat Florian pe un ton solemn.

— Ai fost un prost că ne-ai părăsit! a spus din nou vocea copilăroasă.

Imnurile acelea erau minunate, căci pînă şi cuvintele lor îmi sunau mai dulce. Cred că am simţit sărutul ei prin mătase. Cred, dar nu ştiu sigur. Mi-a şoptit apoi cu vocea ei dulce şi feminină, pe un ton simplu şi fără ceremonie:

— Iubirea mea, cuvintele ei fiind în egală măsură un adio şi o expresie a triumfului ei.

Atunci m-am cufundat adînc în cel mai binefăcător somn pe care ni-l poate da Dumnezeu. Muzica îmi insufla viaţă în corp şi aer în plămîni, dar simţurile mele adormiseră.

11

Şi îngerii mi-au vorbit

Ploua cu gâleata. Ba nu, ploaia se oprise. Tot nu reuşeau sâ mâ înţeleagă.

Eram înconjurat de nişte bârbaţi. Ne aflam chiar lîngâ atelierul lui Fra Filippo. Cunoşteam strada, câci fusesem acolo cu tatâl meu doar cu un an în urmâ.

- Vorbeşte mai încet! Nu înţeleg nimic!

- Vrem sâ te ajutâm! Spune-mi numele tatâlui tâu, dar vorbeşte mai clar! mi-a spus alt bârbat.

Clătinau din cap. Credeam câ vorbesc foarte clar, mâ auzeam perfect: Lorenzo di Raniari. Ei de ce nu mâ auzeau? Le-am spus câ eu sînt fiul lui şi câ mâ numesc Vittorio di Raniari. îmi simţeam într-adevâr buzele foarte umflate. Ştiam câ eram murdar de noroi, din cauza ploii.

- Duceţi-mâ la atelierul lui Fra Filippo, i-am rugat. Pe cei de-acolo îi cunosc.

Marele meu pictor, artistul cel împătimit şi frâmîntat, sau mâcar ucenicii lui aveau sâ mâ recunoască. Ba poate câ el n-avea cum, dar ajutoarele lui, care mâ vâzuserâ plîngînd în faţa picturilor sale, mâ ştiau cu siguranţă. Apoi aceşti oameni aveau sâ mâ ducâ la casa lui Cosimo, în Via del Largo.

- Ce tot vorbeşti acolo?

Se străduiau sâ mâ înţeleagă, repetînd bîlbîielile mele. Nu reuşisem sâ mâ fac înţeles nici de data aceasta.

M-am îndreptat spre atelier, dar mâ clătinam şi aproape că am căzut din picioare. Aceştia erau nişte oameni cinstiţi. Aveam aruncate pe umărul drept pungile cu bani, sabia o aveam la brîu, câci o simţeam atîrnînd atît de greu încît mâ dezechilibra. Zidurile înalte ale Florenţei mâ sufocau. Aproape câ mâ loveam de ele.

- Cosimo! am strigat cît m-au ţinut puterile.

- Nu te putem duce la Cosimo în halul ăsta! N-o sâ te primească.

- A, deci mâ înţelegeţi! M-aţi auzit!

Bărbatul părea din nou nedumerit. Era un negustor cinstit, ud leoarcă din cap pînâ-n picioare, fârâ îndoiala din cauza mea. Nu voiam sâ mâ adăpostesc de ploaie. N-avea nici un sens. Mâ găsiseră zâcînd în ploaie în Piazza della Signoria.

- îmi aduc aminte! Totul devine limpede!

Drept în faţă era intrarea în atelierul lui Fra Filippo. Cineva ridica obloanele care fuseseră trase din cauza furtunii; străzile pietruite începeau sâ se usuce, iar oamenii ieşeau pe străzi.

-Oamenii de-acolo! am strigat.

- Ce e, ce tot spui?

Toţi ridicau din umeri, dar voiau sâ mâ ajute.

- Ar trebui sâ-l ducem la San Marco, sâ-l lăsăm în grija călugărilor.

- Nu! Vreau sâ vorbesc cu Cosimo! am insistat.

Iar au ridicat din umeri şi au dat din cap. Brusc, m-am oprit. Mâ clâtinam, aşa câ am încercat să-mi recapăt echilibrul apucînd violent umărul bărbatului mai tînâr.

Priveam insistent spre atelierul ce se zărea la distanţă.

Strada era, de fapt, o alee, pe care abia încâpea un cal fârâ a-i râni pe trecători. Faţadele înalte de piatră îmi ascundeau

aproape în întregime imaginea cerului înnorat. Ferestrele erau deschise şi aveai senzaţia că o femeie aflată la etaj, întinzîndu-se, putea atinge cu mina casa de peste drum! Dar iată ce se afla acolo, chiar în faţa atelierului! I-am văzut. Erau doi dintre ei!

- Uitaţi-vă! Ii vedeţi? i-am întrebat.

Bărbaţii nu vedeau nimic. Dumnezeule, cele două siluete din faţa magazinului străluceau de parcă erau luminate din interiorul corpului şi al robelor largi. Mi-am pus desagii pe umărul stîng şi am apucat sabia. Puteam să stau în picioare, dar cred că ochii mei erau larg deschişi, şi probabil că mă holbam cu o expresie tîmpă la spectacolul ce mi se oferea.

Cei doi îngeri se certau. Aripile lor se mişcau uşor în ritmul schimbului de replici; se certau chiar acolo, în faţa magazinului.

Ei ignorau oamenii care treceau pe lîngă ei şi care nu-i puteau observa, văzîndu-şi de disputa lor; amîndoi erau blonzi, iar eu îi cunoşteam prea bine din picturile lui Fra Filippo, le auzeam vocile atît de clar!

Cunoşteam buclele unuia din ei, care purta o cunună de flori, o mantie purpurie, iar pantalonii azurii îi erau tiviţi cu aur. îl ştiam şi pe celălalt, cu capul descoperit şi cu părul tuns scurt, cu gulerul aurit, cu stele pe mantie şi cu ornamente bogate la manşete. Mai presus de toate le cunoşteam chipurile trandafirii şi inocente, cu ochii senini şi migdalaţi. Lumina se topea, sumbra şi învăluită de furtună, deşi soarele încă ardea pe cerul cenuşiu. Ochii au început să-mi lăcrimeze.

- Priviţi-le aripile! am şoptit.

Dar bărbaţii aceia nu vedeau nimic.

- Le cunosc aripile. îi cunosc pe amîndoi, uitâ-te Ia îngerul cu părul auriu, cu capul încununat de bucle, este din *Buna-Vestire!* Iar aripile lui sînt ca acelea ale unui păun, de un

albastru sclipitor! Iar aripile celuilalt sînt înmuiate în aurul cel mai pur!

îngerul cu cununa de flori a făcut un gest nerăbdător către celălalt. Pentru un muritor, gesturile şi ţinuta lor ar fi denotai mînie, dar nu era nici pe departe aşa. îngerul nu dorea decît să se facă înţeles.

M-am mişcat încet, desprinzîndu-mă uşor din strînsoarea însoţitorilor mei, care nu puteau vedea ceea ce vedeam eu! Oare la ce credeau că mă uitam? Poate la atelierul deschis, la ucenicii adăpostiţi de întunericul dinăuntru, la imaginile fugare ale pînzelor şi ale şevaletelor sau la feţele plictisite din spate, aşteptînd cu nerăbdare venirea serii.

Celălalt înger scutură încruntat din cap.

- Nu sînt de acord. Nu putem să facem una ca asta. Crezi că pe mine nu mă înduioşează acest lucru? spuse el cu cea mai pură şi mai senină voce.

- Ce te înduioşează? am strigat eu.

Amîndoi îngerii s-au întors. S-au uitat fix la mine. Şi-au strîns în acelaşi timp lîngă trup aripile întunecate, colorate şi spectrale, de parcă astfel ar fi putut să devină invizibili, dar eu îi vedeam la fel de clar: sclipeau amîndoi atît de puternic, încît era imposibil să nu-i recunoşti. Se uitau la mine cu ochii plini de uimire. Oare de ce erau atît de surprinşi?

- Gavriil! Te recunosc din *Buna-Vestire!* Sînteţi amîndoi Gavriil! Ştiu prea bine picturile! V-am văzut doar! Gavriil şi Gavriil! Cum e posibil una ca asta?

- Ne poate vedea, a spus îngerul care pînă acum gesticulase atît de insistent. Vorbea în şoaptă, dar îl auzeam fără efort, vocea lui părîndu-mi atît de blîndă. Ne aude! repetă el şi uimirea de pe chip păru să sporească.

Se uita in jur inocent şi răbdător şi, în acelaşi timp, plin de îngrijorare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce tot spui acolo, băiete? m-a întrebat bâtrînul de lîngâ mine.

- Vino-ţi în fire! Porţi o avere asupra ta! Mîinile îţi sînt pline de inele. Vorbeşte clar! Te voi duce la familia ta, dar trebuie să-mi spui cum se numesc ai tăi!

Am zîmbit. Am dat aprobator din cap, dar am continuat sâ mâ holbez la cei doi îngeri uimiţi. Veşmintele lor păreau a fi ţesute din lumină, erau aproape translucide, imateriale, ca şi pielea lor incandescentă. Trăsăturile străvezii ale chipului lor păreau întreţesute cu raze de luminâ.

Erau nişte fiinţe eterice şi totuşi reale - oare cuvintele lui Toma d'Aquino erau cele care îmi veneau acum în mine, acele cuvinte din *Summa Theologiae* pe care le învăţasem în timpul orelor de latină?

Cît de frumoşi erau şi cît de detaşaţi de tot ce se întîmpla în jurul lor! Stăteau încremeniţi pe strada, atît de departe de tot ceea ce se întîmpla în jurul lor, cumpănind situaţia în timp ce mâ priveau nemişcaţi, cu compasiune şi interes.

Unul din el, cel care purta cununa de flori şi manşete azurii, cel care îmi umpluse inima de duioşie cînd îl văzusem împreună cu tatăl meu în *Buna-Vestire,* cel pe care îl iubeam cu toată fiinţa mea, s-a apropiat de mine.

Pe măsura ce se apropia, părea mai înalt şi mai impunător decît o fiinţa obişnuita. Pur şi simplu emana iubire. Foşnetul hainelor care se înfoiau graţios în jurul său îl făceau sâ pară mai imaterial şi totodată mai grandios ca oricînd. Era expresia cea mai pură a creaţiei lui Dumnezeu al cărui har se revărsase asupra lui mai mult decît asupra oricârei fiinţe umane în carne şi oase.

A scuturat din cap şi mi-a zîmbit.

- Nu e adevărat. Chiar tu eşti una dintre cele mai frumoase creaţii ale lui Dumnezeu, mi-a spus în şoaptă, vocea lui reuşind să ajungă pînă la mine în ciuda zarvei din jur.

Pâşea asemenea unui muritor, cu picioarele desculţe pe caldarîmul murdar al străzii florentine, fârâ a da atenţie oamenilor care nu îl puteau vedea. Se apropiase de mine, deschizîndu-şi aripile şi apoi închizîndu-le la loc, astfel încît acum nu li se mai vedeau decît marginile de sus, deasupra umerilor, care erau la fel de fragili ca ai unui copil.

Chipul lui era luminos şi îmbujorat exact ca în pictura lui Fra Filippo. Cînd zîmbea, simţeam cum întreg trupul mi se cutremură de fericire.

- Oare am înnebunit, Arhanghele? Oare s-a împlinit blestemul lor şi nu pot vorbi coerent atrâgîndu-mi dispreţul oamenilor învăţaţi?

Am izbucnit în rîs. I-am speriat pe cei care se străduiseră atît să mâ ajute, iar ei au devenit foarte agitaţi.

- Ce spui? Mai zi o datâ!

Dar dintr-o dată m-a străfulgerat o amintire, umplîndu-mi inima şi spiritul de lumină, de parcă razele soarelui ar fi reuşit sâ străbată întunericul de nepătruns şi plin de deznădejde al unei temniţe.

- Pe tine te-am văzut pe pajiştea verde atunci cînd ea mi-a băut sîngele.

M-a privit calm în ochi, cu chipul încununat de bucle blonde şi inocente şi cu obrajii săi ca de copil.

- Bietul meu băiat, spuse bâtrînul negustor. Nu este nici un înger aici! Ascultâ-mâ, te rog!

- Ei nu ne pot vedea, m-a avertizat îngerul.

Şi iarăşi mi-a zîmbit, simplu şi cu blîndeţe. în ochii săi se oglindea lumina ce se pogora din cerul strălucitor, iar el mâ

privea de parcă de fiecare dată scruta şi mai profund în adîncurile spiritului meu.

- Eu ştiu asta, dar ei nu! i-am răspuns.

- Eu nu sînt Gavriil. Nu trebuie să îmi mai spui aşa, a adăugat el calm şi reţinut. Eu mai am mult pînă să ajung la rangul Arhanghelului Gavriil. Numele meu este Setheus şi nu sînt decît un înger pâzitor.

Avea nesfîrşitâ răbdare cu mine, cu lacrimile mele şi cu adunarea de muritori îngrijoraţi, dar neştiutori din jurul nostru. Stătea atît de aproape de mine încît aş fi putut să-l ating, dar n-am îndrăznit.

- Eşti îngerul meu pâzitor? Să fie oare adevărat?

- Nu sînt îngerul tău păzitor. Pe îngerii tăi trebuie să ţi-i găseşti singur. Ai văzut îngerii păzitori ai altcuiva, dar nu ştiu cum s-a putut întîmpla una ca asta.

- Nu te mai ruga! Mai bine spune-ne cine eşti, băiete! Mai devreme ai rostit numele tatălui tău! Mai spune-l o dată! mi-a cerut bâtrînul.

Celălalt înger, care părea prea şocat pentru a se mai putea mişca din loc, s-a smuls dintr-o dată din reverie şi a făcut uşor un pas înainte. Era şi el desculţ, dar pietrele ascuţite, umezeala şi murdăria nu păreau să îl atingă.

- Să fie acesta un lucru bun, Setheus? a întrebat el.

îşi aţintise asupra mea ochii de un albastru irizat, cu aceeaşi atenţie iubitoare, cu acelaşi interes iertător.

- Tu eşti din cealaltă pictură, şi pe tine te ştiu şi te iubesc din toată inima.

- Cu cine vorbeşti, fiule? m-a întrebat bărbatul mai tînăr. Pe cine iubeşti din toată inima?

- Aşadar mâ puteţi auzi? Mâ înţelegeţi? m-am întors spre el.

- Da! Acum spune-ne cum te numeşti.

- Vittorio di Raniari, prieten şi aliat al familiei Medii i, fiul lui Lorenzo di Raniari, stâpîn al palatului Raniari din nordul Toscanei. Tatâl meu este mort. Toate rudele mele au pierit. Dar...

Cei doi îngeri stăteau alături de mine, cu capetele apropiate, şi mă priveau. Oamenii de lîngâ mine, în ciuda faptului ca nu-i puteau vedea, nu se puteau interpune între mine şi îngeri. Dacâ mâcar aş fi avut curajul sâ-i ating aşa cum îmi doream!

Aripile îngerului care îmi vorbise primul s-au ridicat şi mi s-a pârut câ vâd un praf auriu scuturîndu-se din penele adormite, care tremurau uşor, dar nimic nu putea rivaliza cu chipul lui gînditor.

- Lasă-i sâ te ducâ la San Marco, mi-a spus îngerul pe nume Setheus. Lasâ-i sâ te ducâ acolo. Intenţiile lor sînt bune. Te vor duce într-o chilie şi vei fi îngrijit de călugări. Nu poţi sâ ajungi într-un loc mai bun de-atît: este o biserică aflată sub patronajul lui Cosimo, iar tu ştii prea bine că Fra Giovanni însuşi a decorat chilia în care vei sta.

- Setheus, el ştie deja lucrurile acestea! a spus celălalt înger.

- Da, dar nu vreau decît sâ îl încurajez, a răspuns primul înger, ridicînd simplu din umeri şi privindu-şi întrebător însoţitorul.

Aerul acesta veşnic mirat era cea mai vizibilă caracteristică a celor doi.

- Setheus! Pot sâ te strig pe nume, nu-i aşa? Nu-i lăsaţi să mâ ia de lîngâ voi! Nu se poate! Vâ rog sâ nu plecaţi! Vâ implor... Nu mâ lăsaţi singur.

- Trebuie sâ plecăm. Nu sîntem îngerii tăi păzitori. De ce nu îţi poţi vedea propriii îngeri păzitori?

- Aşteaptă puţin, îţi cunosc numele. Parcă îl aud...

- Nu, a exclamat îngerul cu un aer dezaprobator, amenînţîndu-mâ uşor cu degetul, de parcâ aş fi fost un copil neascultător.

Dar pe mine nu mâ putea opri nimeni.

- îţi ştiu numele. L-am auzit cînd vâ certaţi. îmi râsunâ în urechi, numai cînd mâ uit la tine. Te cheamă Ramiel. Sînteţi amîndoi îngerii păzitori ai lui Fra Filippo.

- Acesta este un adevărat dezastru! a murmurat Ramiel, pe un ton disperat. Cum s-a putut întîmpla acest lucru?

Setheus s-a mulţumit sâ dea din cap, apoi a zîmbit din nou cu generozitate.

-Trebuie sâ fie un lucru bun. N-are cum să fie altfel. Bineînţeles câ trebuie sâ îl urmăm.

- Acum? Sâ plecăm acum? a întrebat Ramiel.

Şi de această datâ, în ciuda insistenţei sale, nu avea nici urmă de mînie în voce. Era ca şi cum sufletele lor fuseseră purificate de toate pasiunile şi sentimentele josnice. Bineînţeles câ aşa era...

Setheus s-a aplecat spre bătrin, care nu îl putea auzi sau vedea, şi i-a şoptit la ureche:

- Duceţi-1 pe bâiat la San Marco. Duceţi-1 într-o chilie bună câci are bani mulţi şi lâsaţi-1 acolo, ca sâ primească îngrijiri pînâ se va însănătoşi.

Apoi s-a uitat spre mine şi mi-a spus:

- Vom merge cu tine.

- Nu putem face una ca asta. Nu ne putem lăsa deoparte misiunea. Cum am putea face aşa ceva fără permisiune? a adăugat Ramiel.

- Aşa a fost scris. Chiar faptul câ s-a întîmplat acest lucru e permisiunea noastră. Ştiu acum că aşa stau lucrurile. Nu înţelegi ce s-a întîmplat? Ne-a văzut, ne-a auzit şi ţi-a reţinut numele. Dacâ nu i l-aş fi spus eu, l-ar fi aflat şi pe al meu. Bietul Vittorio, sîntem alături de tine.

Am încredinţat din cap. Eram cît pe ce sâ izbucnesc în lacrimi cînd mi-am auzit numele rostit de ei. Strada pe care mâ

aflam se întunecase şi se îndepărta din ce în ce mai mult; eu nu aveam ochi decît pentru siluetele lor înalte, tăcute şi pure, accentuate de veşmintele care se înfoiau în jurul lor de parcă ar li fost imateriale, ca şi aerul pe care îl respirăm, dar nu-l putem simţi.

- Acestea nu sînt numele noastre adevărate! mi s-a adresat Ramiel pe un ton mustrător şi totodată blînd, ca şi cum ar fi muştruluit un copil.

Setheus a zîmbit.

- Sînt nişte nume foarte bune şi tu poţi să le foloseşti, Vittorio, mi-a spus el.

- Da, să-l ducem la San Marco. Să mergem! O să-i lăsăm pe călugări să se descurce cu el.

Bărbaţii m-au împins grăbiţi spre capătul străzii.

- O să fii bine îngrijit la San Marco, m-a asigurat Ramiel, de parcă şi-ar fi luat rămas-bun de la mine, dar cei doi îngeri ne însoţeau, doar că rămăseseră un pic în urmă.

- Să nu mă părăsiţi nici unul din voi! Nu puteţi să mă lăsaţi singur!

Păreau amîndoi uimiţi, în robele lor minunate pe care ploaia nu le murdărea, care rămâseseră pure şi sclipitoare, ca şi cum nu ar fi atins caldarîmul, iar picioarele lor desculţe erau şi ele la fel de curate şi gingaşe, deşi păşeau în urma noastră.

- Nu-ţi mai face atîtea griji, Vittorio! Venim cu tine.

- Nu ne putem părăsi misiunea în favoarea altui om, e imposibil, a continuat Ramiel să protesteze.

- E voinţa lui Dumnezeu. Nu poate exista altă explicate.

- Şi Mastema? Nu trebuie să-l întrebăm pe Mastema?

- De ce să-l întrebăm pe Mastema? De ce să-l îngrijoram? Probabil că el ştie deja.

Şi iată că se certau iar, mergînd în spatele meu şi al celor care mă purtau cu repeziciune de-a lungul străzii.

Cerul oţelit sclipea, apoi dintr-o dată a pălit şi în cele din urmă s-a colorat într-un albastru intens cînd am ajuns cu toţii într-o piaţetă. Soarele m-a luat prin surprindere şi mi s-a făcut râu, deşi îi simţisem lipsa şi îmi dorisem sâ-i simt razele. Totuşi, îmi fâcea râu, iar lumina mâ biciuia neiertător.

Mai era doar puţin de mers pînâ la San Marco, dar picioarele mele aveau sâ cedeze curînd. Priveam întruna înapoi. Cele două siluete luminoase alunecau tăcute, iar Setheus îmi fâcea semne, îndemnîndu-mâ sâ merg mai departe.

- Sîntem cu tine, spunea el.

- Nu ştiu dacâ e bine ce facem, a adăugat Ramiel. Filippo nu a avut niciodată necazuri mai mari decît acum. Nu a mai fost supus unor astfel de tentaţii şi unor astfel de mîrşâvii.

- Tocmai de aceea am fost îndepărtaţi de el. Nu trebuie sâ ne amestecăm în ceea ce trebuie să se întîmple cu Filippo. Ştii bine câ am fost cît pe ce sâ intrăm în încurcătură din cauza lui Filippo şi a faptelor sale. Eu văd totul foarte clar acum, văd rostul lucrurilor!

- Despre ce tot vorbesc? i-am întrebat pe bărbaţii de lîngâ mine. Am auzit ceva despre Fra Filippo.

- P e cine ai auzit vorbind, băiete, dacă-mi dai voie sâ te-ntreb? a spus bâtrînul, clâtinînd dezaprobator din cap.

Pentru el nu eram decît un tînâr nebun, înarmat cu o sabie.

- Taci, băiete. Acum înţelegem ce vorbeşti, dar n-are nici un sens ce spui tu acolo. Vorbeşti cu nişte oameni pe care noi nu-i vedem şi nici nu-i auzim.

- Ce s-a întîmplat cu Fra Filippo, pictorul? Cred câ are necazuri.

- Este insuportabil! E de neconceput câ s-a putut întîmpla aşa ceva! mi-a răspuns îngerul Ramiel. Dacâ mâ întrebaţi pe mine, nu câ aţi fi avut intenţia sâ o faceţi, cred câ, dacâ Florenţa

şi Veneţia nu erau în război, Cosimo şi-ar fi protejat pic torul într-o astfel de situaţie.

- De ce sâ-l protejeze? am întrebat eu uitîndu-mâ în ochii bătrînului.

- Fiule, ascultâ-mâ! Mergi drept şi nu mâ mai lovi cu sabia aia! Eşti un mare domn, am vâzut asta, iar numele di Raniari din munţii Toscanei îmi e foarte cunoscut. Inelele de aur pe care le porţi pe mîna dreapta valorează mai mult decît zestrea celor două fiice ale mele la un loc, asta ca sâ nu mai vorbesc şi de pietrele preţioase. Dar asta nu înseamnă câ poţi sâ ţipi la mine!

- îmi pare râu. Nu am vrut, dar îngerii nu vor sâ îmi spunâ clar ce s-a întîmplat.

Celălalt bărbat, care mâ conducea cu blîndeţe şi care mă ajutase cu desagii conţinînd toată averea mea, fărâ a încerca să mâ jefuiască, începu sâ vorbească:

- Dacâ întrebi despre Fra Filippo, sâ ştii câ are iar necazuri mari. Este supus la cazne.

- Nu i se poate întîmpla aşa ceva lui Filippo Lippi!

M-am oprit în loc şi am început sâ strig:

- Cine ar putea sâ-i facâ aşa ceva unui mare pictor?

M-am întors, iar cei doi îngeri şi-au acoperit chipurile, cu tot atîta blîndeţe ca şi Ursula, apoi au început să plîngă. Lacrimile lor erau limpezi şi cristaline. Abia mâ mai priveau. „O, Ursula, am spus în gînd, sfişiat de o suferinţa insuportabilă, cît de frumoase sînt aceste creaturi! Dar tu dormi ascunsa în cine ştie ce mormînt aflat sub Curtea Pocalului de Rubin şi nu îi poţi vedea cum străbat în tăcere străzile oraşului."

- Este adevărat! mi-a spus Ramiel. Acesta este adevărul îngrozitor. Ce fel de îngeri păzitori am fost noi, dacâ Filippo a intrat într-un astfel de necaz, provocînd un asemenea scandal şi punînd la cale astfel de înşelătorii? De ce am fost atît de neajutoraţi?

- Ramiel, noi sîntem doar nişte îngeri. Nu-l putem acuza pe Filippo. Noi nu sîntem judecătorii, sîntem păzitorii lui. De dragul băiatului acestuia care ţine atît de mult la el, nu mai vorbi astfel de lucruri.

- Nu se poate să îl tortureze pe Fra Filippo Lippi! Pe cine a înşelat?

- Şi-a făcut-o singur, a răspuns bătrînul. De data asta a făcut frauda. A vîndut altcuiva o însărcinare pe care o primise. Oricum ştia toată lumea că unul dintre ucenicii lui îi picta majoritatea lucrărilor. A fost pus pe scaunul de tortură, dar nu l-au rănit cu adevărat.

- Nu i-au făcut rău! El este un artist minunat, iar tu îmi spui că l-au torturat! Cine poate justifica un gest atît de stupid? Este o adevărată insultă pentru familia Medici.

-Tăcere, copile! mi-a zis tînărul. Chiar el a mărturisit. Aproape că am ajuns. După părerea mea, nici nu poţi să-l numeşti călugăr pe Fra Filippo Lippi. Cînd nu aleargă după femei, e amestecat în vreo încăierare.

Ajunseserăm la San Marco. Ne aflam în Piaţa San Marco, chiar în faţa porţilor mănăstirii, care erau la fel de curate ca şi străzile şi toate celelalte clădiri din Florenţa, de parcă rîul Amo nu ieşea niciodată din matcă, ceea ce nu era adevărat. Eram atît de fericit că ajunsesem în acest colţ de rai!

Dar mintea mea rătăcea pe cărări neştiute. Amintirile despre demoni şi despre crimele îngrozitoare se estompaseră pentru cîteva clipe, cît timp fusesem oripilat la gîndul că artistul meu preaiubit fusese pus pe scaunul de tortură ca un tîlhar de rînd.

- Păi, uneori se comportă chiar ca... un tîlhar..., mi-a spus Ramiel.

- O să scape el! O să plătească o amendă, a răspuns şi bătrînul, sunînd la poarta.

M-a mîngîiat apoi cu o mina lungă şi uscăţivă, foarte obosita

- Nu mai plînge, copile, încetează! Filippo e o pacoste, toată lumea ştie asta. Dacâ s-ar fi regăsit în el ceva din cucerni cia lui Fra Giovanni, cît de puţin...

Fra Giovanni. Bineînţeles! Mi-am dat seama imediat! Se refereau de fapt la Fra Angelico, pictorul care şi în secolele ce aveau sâ vinâ urma sâ uluiască întreaga lume cu operele sale! Nu mai era mult şi lumea avea sâ îngenuncheze în faţa picturilor sale. Fra Giovanni trăise şi lucrase chiar în această mănăstire. El pictase pereţii chiliilor pentru Cosimo. Ce le-aş fi putut răspunde?

- Da, dar Fra Giovanni... nu îmi place.

Bineînţeles câ îmi plăcea, îl cinsteam şi îi preţuiam operele minunate; dar nu îl iubeam ca pe Filippo, pictorul pe care nu-1 zărisem decît o dată. Cine poate explica aceste lucruri ciudate?

Un val de greaţă m-a făcut sâ mâ aplec pînâ la pâmînt. M-am îndepărtat de cei care mâ ajutau cu atîta bunătate. Am vărsat chiar acolo, în stradă: era un şuvoi sîngeriu din licoarea murdară pe care mi-o dăduseră demonii. Am vâzut-o scurgîndu-se pe stradă şi i-am simţit duhoarea respingătoare. Am vâzut acest amestec de sînge şi vin pe jumătate digerat cum s-a infiltrat în crăpaturile dintre pietrele caldarîmului.

Toate ororile pe care le văzusem la Curtea Pocalului de Rubin erau foarte vii în mintea mea în acel moment. M-am simţit dintr-o dată neajutorat, am auzit demonii şoptindu-mi în ureche: „nebun şi batjocorit". Atunci m-am îndoit de tot ceea ce văzusem, de ceea ce eram, de tot ce aflasem cu cîteva momente mai devreme. Parcâ eram din nou într-o pădure de vis, călăream alături de tatâl meu şi discutam despre picturile lui Filippo. Eram student, un tînâr domn căruia i se oferea întreaga lume, iar mirosul puternic şi plâcut al cailor îmi umplea narile, alături de izurile pădurii.

,.Nebun şi batjocorit. Nebun, cînd ai fi putut sâ fii nemuritor..."

Cînd m-am ridicat din nou, m-am rezemat de zidul mănăstirii. Lumina cerului azuriu era atît de puternică încît mâ fâcea sâ închid ochii, şi totuşi mâ lăsam învăluit în căldura ei. încet, pe măsură ce stomacul meu îşi revenea, am încercat sâ privesc drept înainte, sâ mâ lupt cu durerea pe care mi-o cauza lumina, sâ învâţ s-o iubesc şi sâ am încredere în ea.

Dar nu vedeam decît chipul îngerului Setheus, care stătea chiar în faţa mea, foarte aproape, lixîndu-mâ cu mare îngrijorare.

- Doamne, chiar sînteţi aici! am şoptit eu.

- Da, doar ţi-am promis.

- Nu mâ veţi părăsi, nu-i aşa? am întrebat.

- N u .

Peste umărul lui, Ramiel se uita îndeaproape la mine, de parcă mă studia în voie şi cu interes pentru prima datâ. Pârul lui scurt îl fâcea sâ arate mai tînâr, deşi astfel de lucruri nu au nici o importanţă.

- Nu, chiar nici o importanţă..., a şoptit el şi mi-a zîmbit pentru prima dată. Fâ ce îţi spun aceşti oameni de ispravă, mi-a zis Ramiel. Lasâ-i sâ te ducâ înăuntru. Apoi trebuie sâ dormi un somn bun, iar cînd te vei trezi, noi vom fi alături de tine.

- Dar am rămas în cap cu imagini de coşmar, o poveste de groază... Filippo nu a pictat niciodată astfel de orori.

- Noi nu sîntem nişte picturi, mi-a răspuns Setheus. Vom afla împreuna ce ne-a rezervat Dumnezeu: tu, Ramiel şi cu mine. Acum trebuie să intri. Au sosit călugării. Te lâsâm în grija lor, iar cînd te vei trezi, îţi vom fi alături.

- Ca o rugăciune..., am şoptit eu.

- Da, exact, mi-a răspuns Ramiel.

Şi-a ridicat mîna. Întîi am zărit umbra, apoi am simţit degetele sale catifelate atingîndu-mâ pe cînd îmi închidea ochii.

10

în care stau de vorbă cu fiii cei neprihăniţi şi puternici ai lui Dumnezeu

Am dormit adînc, dar nu prea mult. S-a pogorît asupra mea un nor dulce de imagini protectoare. Am fost purtat de un călugăr voinic şi de ajutoarele sale în Mănăstirea San Marco.

în Florenţa nu putea exista un loc mai bun pentru mine decît Mănăstirea Dominicană San Marco, poate doar casa lui Cosimo.

Eu ştiu multe clădiri desâvîrşite în Florenţa, atît de măreţe, încît nici pe-atunci, cînd eram un copil, nu puteam cuprinde în mintea mea toate bogăţiile ce mi se înfăţişau.

Şi totuşi nu există nicăieri o mănăstire mai liniştită decît cea de la San Marco, care fusese renovată recent de umilul şi modestul Michelozzo, din porunca lui Cosimo cel Bâtrîn. Aceasta clădire avea o istorie lungă şi venerabilă în Florenţa, dar ea fusese încredinţată dominicanilor doar de curînd şi era minunat înzestrată, cum nu mai era nici o altă mănăstire.

După cum ştia întreaga Florenţa, Cosimo cheltuise o avere cu San Marco, poate pentru a-şi răscumpăra păcatele pentru banii pe care îi cîştiga din cămătărie. în calitate de bancher, el percepea dobîndâ, deci era un câmâtar, dar atunci şi noi aveam acelaşi statut, depunînd bani în banca sa.

Oricare ar fi fost adevărul, Cosimo, *il capo,* conducătorul nostru cel adevărat, iubise acest loc şi îi dăruise multe comori, dintre care poate cele mai valoroase erau noile clădiri.

Gurile rele, cîrcotaşii, cei care nu înfăptuiesc niciodată nimic măreţ şi se îndoiesc mereu de ceea ce nu e decadent şi învechit, toţi aceştia obişnuiau sâ spună: „Omul ăsta îşi pune blazonul şi în chiliile călugărilor".

Blazonul lui Cosimo este un scut pe care ies în relief cinci mingi, a căror semnificaţie a fost discutată intens. Ceea ce aceşti duşmani voiseră sâ spunâ era, de fapt, câ acesta îşi expusese „bijuteriile" personale în chiliile călugărilor. Vorbe în vînt! Duşmanii lui ar fi fost norocoşi sâ aibâ astfel de chilii sau atîta curaj!

în loc sâ îl ponegrească, clevetitorii ar fi trebuit sâ îşi amintească de numeroasele momente pe care Cosimo le petrecea chiar el la mănăstire, adîncit în meditaţie şi rugăciune; fostul stareţ, Fra Antonino, prietenul şi sfătuitorul lui Cosimo, era acum Arhiepiscop al Florenţei.

Dar am vorbit destul despre aceşti ignoranţi, care continuă să clevetească pe seama lui Cosimo chiar şi după sute de ani de la moartea sa.

Cînd am intrat pe poartă, mâ gîndeam ce le-aş putea spune acelor suflete din casa lui Dumnezeu. Abia prinsese contur acest gînd, pe care mă tem câ buzele mele, ameţite de toropeală, l-au rostit cu voce tare, câ l-am şi auzit pe Ramiel rîzînd în urechea mea.

Am încercat sâ văd dacâ era alături de mine, dar începusem să bălmăjesc iar lucruri neînţelese de nimeni, mi-era râu şi eram ameţit. Singurul lucru de care îmi dădeam seama era câ urma sâ pătrund în cel mai liniştit şi mai plăcut refugiu din lume.

Soarele îmi sfredelea ochii cu atîta putere, încît nu puteam sâ-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru frumuseţea grădinii înverzite din

mijlocul acestui locaş, dar puteam să întrezăresc cu greutate dulceaţa arcadelor joase create de Michelozzo, care formau vo Iute firave şi blînde deasupra capului meu.

Liniştea coloanelor pure, ornate cu capiteluri ionice, îmi sporeau sentimentul de linişte şi siguranţă. Simţul proporţiilor a fost întotdeauna darul lui Michelozzo. El nu construia decît spaţii vaste, deschise. Aceste logii spaţioase erau semnul lui distinctiv.

Nimic nu va putea să şteargă vreodată din mintea mea imaginea arcadelor gotice ale castelului francez din nord, cu creneluri filigranate din piatră, care păreau sâ se înalţe sfidător spre împărăţia celui Atotputernic. Deşi ştiam câ judecasem greşit această arhitectură şi intenţia cu care fusese creată - căci, înainte de a câdea sub stâpînirea lui Florian şi a Curţii Pocalului de Rubin, fusese, cu siguranţa, clâditâ din devotament de francezi şi germani. Cu toate acestea, nu îmi puteam scoate din minte imaginea ei dezgustătoare.

Strâduindu-mâ cu disperare sâ îmi reprim sentimentul de greaţă, m-am relaxat la vederea acestei construcţii florentine.

Călugărul cel voinic mâ purta în braţele lui vînjoase, ocolind mănăstirea şi grădina şi aruncîndu-mi, din cînd în cînd, o privire plină de blîndeţe, în timp ce alţii, înveşmîntaţi în aceleaşi robe albe şi negre, se apropiau cu chipurile zîmbitoare, înconjurîndu-ne rapid. Nu-i mai puteam vedea pe îngerii mei.

Şi totuşi aceşti oameni din jurul meu erau mai apropiaţi de îngeri decît oricine altcineva din lume.

Mi-am dat seama imediat - datorită vizitelor pe care le mai fâcusem în acest loc plin de spiritualitate - câ nu urma sâ fiu dus la ospiciu, unde se împârţeau medicamente pentru bolnavii Florenţei, sau la refugiul pentru pelerini, care era veşnic plin de cei care veneau sâ dea de pomană şi sâ se roage; pe

mine mâ duseseră in sus pe scâri, pe culoarul unde se aflau chiliile călugărilor.

Stâpînit de râul ce mâ cuprinsese, imaginea frumuseţii mi-a pus un nod în gît: în capul scării, întinsă pe perete, se desfăşura fresca lui Fra Giovanni, *Buna-Vestire.*

Pictura mea, *Buna-Vestire!* Pictura mea preferată, care însemna pentru mine mai mult decît orice alt laitmotiv religios! Şi nu era vorba despre geniul impetuosului meu Filippo Lippi, nici vorbă! Era pur şi simplu pictura mea preferată şi dovada vie câ nici un demon nu poate condamna un suflet la decădere forţîndu-1 sâ bea sînge otrăvit!

„Şi sîngele Ursulei l-ai băut tot pentru câ ai fost obligat? îngrozitor gînd... Uită degetele ei moi, cînd a fost smulsă de lîngâ tine, copil nebun! Uitâ buzele ei şi firicelul de sînge ce s-a scurs în gura ta deschisă!"

- Uitaţi-vâ! am strigat arâtînd cu mîna tremurîndâ pictura.

- Da, avem atît de multe, mi-a răspuns zîmbind călugărul cel voinic.

Pictorul era, bineînţeles, Fra Giovanni. Cine nu şi-ar fi dat seama dintr-o singură privire? Oricum, eu ştiam deja acest lucru. Iar Fra Giovanni — daţi-mi voie sâ vâ reamintesc încâ o datâ câ este unul şi acelaşi cu Fra Angelico - zugrăvise îngerul şi Fecioara în tonuri sobre, plăcute, pline de tandreţe şi simplitate, creînd o pictură copleşita de umilinţă şi fârâ nici un fel de ornamente deşarte. Era în deplină concordanţa cu locul unde era expusă, între arcadele joase şi rotunjite ale mănăstirii.

în timp ce călugărul cel voinic mă purta de-a lungul coridorului spaţios, auster şi atît de curat, încît avea o frumuseţe fără seamăn pentru mine, am încercat sâ îmi exprim gîndurile inspirate de imaginea îngerului pe care o purtam în suflet.

Doream sâ le împărtăşesc lui Ramiel şi lui Setheus, dacâ aceştia mai erau alături de mine, gîndul câ aripile îngerului

Gavriil erau doar nişte umbre simple de culoare, iar veşmîntul lui se desfăşura în falduri simetrice. Puteam sâ înţeleg toate acestea, aşa cum putusem sâ percep măreţia lor, dar vorbeam iar fârâ noimă.

- Unde sînteţi? Halourile plutesc deasupra capetelor voastre! Le-am văzut cu ochii mei. Le-am văzut şi pe stradă, şi în tablouri. Dar în pictura lui Fra Giovanni, haloul este plat şi înconjoară chipul celui care-l poartă, este ca un disc auriu şi rigid aflat chiar în centrul picturii.

Călugării au rîs de mine.

- Cu cine vorbeşti, *signore* Vittorio di Rinari?

- Taci, copile! mi-a spus călugărul cel masiv cu o voce gravă.

- Acum te afli în grija noastră. Trebuie sâ păstrezi liniştea. Vezi tu, acolo este biblioteca, iar călugării studiază.

Erau mîndri de menirea lor, nu-i aşa? Chiar şi în incursiunea noastră, cînd eu aş fi putut vărsa în orice clipă pe podeaua imaculată, călugărul s-a oprit pentru a mâ lâsa sâ privesc prin uşa întredeschisă în camera lungă plină de cărţi şi de călugări care lucrau. Tot ceea ce am văzut eu a fost tavanul boltit pictat de Michelozzo, care nu se ridica înalt şi distant, ci părea a se apleca protector peste creştetele călugărilor, lâsînd aerul şi lumina sâ plutească deasupra lor.

Mi se părea ca am viziuni. Vedeam chipuri ce se multiplicau, deşi ar fi trebuit sâ fie unul singur. în ameţeala confuză ce pusese stâpînire pe mine, vedeam numai aripi de înger şi chipuri care mâ priveau prin vălul transparent al misterelor supranaturale.

- Vedeţi?

Doar atît mai puteam rosti. Trebuia sâ pâtrund în biblioteca aceea, să găsesc textele care vorbeau despre demoni. Nu renunţasem! Nici pomeneală! Nu mai eram nebunul care se

bîlbîia! Aveam de partea mea îngerii Domnului! Trebuia sâ intru cu Ramiel şi Setheus acolo şi sâ le arat textele.

„Ştim, Vittorio, şterge-ţi aceste imagini din suflet, câci le vedem şi noi."

- Unde sînteţi?

- Linişte! m-au admonestat călugării.

- Mâ veţi ajuta sâ mâ întorc şi sâ-i omor?

- Vorbeşti aiurea!

Cosimo era patronul bibliotecii. Cînd murise bâtrînul Niccolo de Niccoli, un minunat colecţionar de cârţi cu care discutasem de nenumărate ori la librăria lui Vaspasiano, toate volumele religioase ale acestuia, şi poate chiar mai mult de atît, au fost donate de Cosimo mănăstirii.

Le puteam gâsi acolo, în biblioteca aceea, şi nu îmi râmînea decît sâ gâsesc în volumele Sfîntului Augustin sau ale lui Toma d'Aquino dovezi despre demonii cu care mâ confruntasem.

Nu eram nebun şi nici nu renunţasem! Nu mai eram idiotul neînţeles. Ar fi fost minunat dacâ soarele ce pătrundea prin micuţele ferestre ale acestui loc atît de aerisit nu mi-ar mai fi rănit privirea şi nu mi-ar mai fi ars pielea.

- Linişte! a spus iar călugărul cel masiv, zîmbindu-mi. Parcâ ai fi un copil. Tu nu auzi ce-ţi spun? Biblioteca e plinâ. Azi e deschisă pentru public. Toată lumea este ocupată.

S-a îndepărtat apoi cîţiva paşi de bibliotecă pentru a mâ duce într-o chilie.

-Haide, uşurel..., mi s-a adresat el de parcâ eram un copil mic.

- Mai ai doar cîţiva paşi pînâ la chilia stareţului. Cine crezi câ se află acolo chiar în această clipâ? Arhiepiscopul...

- Antonino, am murmurat eu.

- Chiar aşa. A fost cîndva Antonino al nostru. Acum se află aici şi te las pe tine sâ ghiceşti de ce.

Eram prea ameţit pentru a mai putea răspunde. Ceilalţi calu gări m-au înconjurat. M-au şters cu nişte cîrpe reci şi mi-au netezit pârul.

Era o chilie spaţioasa şi curata. Numai de-aş fi scăpat de lumina soarelui! Oare ce-mi făcuseră demonii? Eram şi eu demon pe jumătate? Sâ îndrăznesc sâ cer o oglinda?

întins pe un pat moale, în acest loc curat şi călduros, mi-am pierdut controlul asupra membrelor. Mi s-a făcut râu încâ o datâ. Câlugârii mi-au adus imediat un lighean de argint. Lumina soarelui se râsfrîngea sclipitoare într-o frescă, dar nu puteam suporta sâ privesc figurile strălucitoare, care îmi răneau ochii. Chilia părea a fi plină de siluete. Oare erau îngeri? Vedeam nişte fiinţe transparente, care pluteau şi se foiau în jur, dar nu puteam sâ desluşesc nimic clar. Doar fresca de pe perete părea a fi reală, tangibilă.

- Oare ochii mei sînt afectaţi pentru totdeauna?

Mi s-a părut apoi câ vâd o figură angelică în uşa chiliei, dar nu era nici Setheus, nici Ramiel. Ce fel de aripi avea? Erau aripi de demon? M-am ridicat cuprins de groază, dar dispăruse. Am auzit foşnete şi şoapte. „Noi ştim."

- Unde sînt îngerii mei? am întrebat.

Am strigat numele tatălui meu şi al tatălui său, precum şi numele tuturor celor din neamul di Rinari de care îmi mai aduceam aminte.

- Şşt! Cosimo ştie câ eşti aici. Aceasta este o zi îngrozitoare. Ne amintim de tatâl tâu. Lasâ-ne să-ţi scoatem hainele astea murdare!

Simţeam câ plutesc. Camera se estompa în depărtare.

îmi era somn şi parcă o întrezăream ca prin vis pe Ursula, salvatoarea mea. Alerga înspre pajiştea înflorită. Dar cine o urmărea, îndepârtînd-o de florile ce se legănau în bătaia vîntului?

Irişi purpurii o înconjurau, striviţi la picioarele ei. Iar ea s-a întors. Nu, Ursula! Nu te întoarce! Nu vezi lucirea săbiei?

M-am trezit într-o baie caldă. Oare mâ aflam în vasul în care se botezau demonii cei blestemaţi? Nici vorbă. Am întrezărit întîi siluetele monahale în jurul meu, apoi călugării în came şi oase m-au înconjurat, îngenunchind pe dalele de piatra, cu mînecile lor largi suflecate, ca sâ mâ poatâ spăla în apa călduţă, ce împrăştia un iz dulce.

- Cum a putut Francesco Sforza sâ facă una ca asta! îşi şopteau ei în latină.

- Sâ intre astfel în Milano şi sâ ia în stâpînire ducatul! De parcâ bietul Cosimo n-ar fi avut destule probleme şi fără grozăviile lui Sforza!

- A cucerit Milano? am întrebat.

- Ce spui? Sigur câ da, băiete, a încălcat pactul de pace. Familia ta a fost măcelărită de aceşti nelegiuiţi! Să nu crezi însă câ nu vor fi pedepsiţi. Aceşti nenorociţi de veneţieni nu pot merge liberi prin ţară sâ îşi săvîrşeascâ jafurile.

- Trebuie sâ îi spuneţi lui Cosimo câ nu fost ei cei care mi-au ucis familia! Nu erau fiinţe omeneşti!

- Taci, copile!

Mîinile lor neprihănite mâ spălau pe umeri, în timp ce stăteam rezemat de metalul încălzit al căzii.

- Cei din familia di Raniari au fost mereu loiali, mi-a spus unul dintre câlugâri. Fratele tâu urma sâ vinâ sâ studieze cu noi, blîndul tâu frate, Matteo!

Atunci am lăsat să-mi scape un urlet înfricoşător. O mînâ blînda mi-a atins buzele pentru a mâ linişti.

- Sforza îi va pedepsi chiar el. Va curăţa ţinutul de nelegiuiţi.

Eu plîngeam fără încetare. Nimeni nu mâ putea înţelege. Nu voiau sâ mâ asculte. Călugării m-au ridicat în picioare.

Eram îmbrăcat într-un halat moale de pînză. Parcă eram pregătit de execuţie, m-am gîndit eu. Dar trecuseră vremurile de primejdie.

- N u sînt nebun! le-am spus calm.

- Nicidecum! Dar suferi amarnic!

- Mă înţelegi?

- Eşti tare obosit!

- Patul acesta moale a fost adus special pentru tine. Taci, nu mai vorbi aiureli!

- Demonii mi-au ucis familia! Nu erau soldaţi.

- Ştiu, băiete. Războiul e ceva îngrozitor. E lucrarea Diavolului.

Dar nu e vorba de nici un război! De ce nu vreţi să mă ascultaţi?

„Taci, sînt eu, Ramiel! Nu ţi-am spus sâ dormi? De ce nu ne asculţi? Am auzit tot ce ai gîndit şi tot ce ai spus."

Zăceam întins pe burtă în patul meu. Călugării îmi pieptănau şi îmi uscau pârul, care îmi crescuse mult. Eram neîngrijit, ca un mic boiernaş de ţară. Era, în schimb, o mare uşurare sâ fiu îmbăiat şi sâ fiu iar curat, ca un domn adevărat.

- Lumina vine de la luminări? A apus soarele?

- Da, ai dormit pînâ acum.

- S-ar putea sâ îmi aduceţi mai multe luminări?

- îţi voi aduce negreşit.

Stăteam cufundat în întuneric. Clipeam şi încercam să îmi amintesc o rugăciune.

Dintr-o datâ au apărut multe luminiţe în cadrul uşii, vreo şase-şapte, care aveau toate aceeaşi formă perfectă. Pîlpîiau pe măsurâ ce călugărul se îndrepta spre mine. L-am văzut clar cînd a îngenuncheat şi a aşezat sfeşnicul lîngâ patul meu.

Era înalt şi firav şi se mlâdia ca o salcie în straiele sale preoţeşti. Avea mîinile atît de curate!

- Te afli într-o chilie speciala! Cosimo m-a trimis sâ îţi înmormîntez morţii.

- Slăvit fie Domnul!

Acum puteam vorbi!

- Ei încă mai discută despre asta, dar e tîrziu. Cosimo e îngrijorat. Va petrece noaptea aici. întreg oraşul e plin de agitatori veneţieni care stîmesc populaţia împotriva lui Cosimo.

- Şşt! se auzi un câlugâr care apăruse pe nesimţite.

S-a aplecat spre mine şi mi-a mai aranjat o pernă sub cap.

Ce binecuvîntare! M-am gîndit la toţi acei bieţi blestemaţi încuiaţi în colivia demonilor.

- Ce orori! E noapte, iar ei aşteaptă sâ se înfăptuiască îngrozitoarea comuniune!

- Despre cine vorbeşti, copile? Ce comuniune?

Am început iar sâ zăresc siluete, care mâ ameninţau din umbrâ. Dar au dispărut imediat. Simţeam că-mi vine sâ vârs. Am căutat din priviri ligheanul. Călugării mi-au îndepărtat pârul ce-mi cădea pe faţa. Oare au văzut sîngele la lumina luminărilor? Şuvoiul de sînge care mi se scurgea de pe buze? Mirosea a putreziciune.

- Cine poate supravieţui unor otrăvuri atît de puternice? a şoptit un câlugâr în latină. Oare e bine sâ-i curăţăm organismul?

- îl veţi speria! Nu mai vorbiţi! Nici nu are febră...

- Vă înşelaţi dacâ credeţi câ aţi reuşit sâ mâ înnebuniţi! am strigat eu, adresîndu-mâ lui Florian, lui Godric şi întregii cete de nelegiuiţi.

Câlugârii s-au uitat la mine uimiţi, dar eu rîdeam.

- Vorbeam cu cei care au vrut să-mi facâ râu, am explicat eu.

Fiecare cuvînt pe care-l rosteam suna altfel, de parcâ aş fi vorbit altă limbă.

Călugărul cel slab cu mîinile curate a îngenuncheat lîngâ mine şi m-a mîngîiat pe frunte.

- Cu sora ta cea frumoasă, cea care urma sâ se căsătorească, ce s-a...

- Bartola! Să se căsătorească? Eu nu ştiam! A ajuns fecioară la Dumnezeu. Viermii lucrează în întuneric. Demonii dansează în vîrful dealului, iar orăşenii închid ochii la grozăvia din jur.

- Care orăşeni?

- Iar aiurezi, fiule, mi-a spus un călugăr care şedea lîngâ luminări.

Arăta altfel decît ceilalţi şi îl distingeam bine, deşi se afla în spatele luminii. Avea umerii rotunjiţi, un nas încovoiat şi sprîncene groase.

- Nu mai vorbi nebunii, copile.

Aş fi vrut sâ protestez, dar am văzut dintr-o datâ o aripâ moale, ale cărei pene erau tivite cu aur, pogorîndu-se asupra mea şi acoperindu-mâ. Moliciunea penelor mă gîdila plăcut. Ramiel mi-a vorbit:

„Ce trebuie sâ facem ca sâ taci din gură? Filippo are nevoie de noi în acest moment; lasâ-ne un strop de linişte sâ avem grijă de Filippo, câci sîntem îngerii lui păzitori. Nu-mi mai răspunde, doar ascultâ-mâ!"

Aripa aceea îndepărtase toate viziunile şi toatâ suferinţa.

în jur nu mai exista decît un întuneric deplin şi cuprinzător. Luminările se aflau undeva în spatele meu, situate la înălţime.

M-am trezit şi m-am ridicat în capul oaselor. Capul mi se limpezise. O lumină blîndâ tremura plăcut, umplîndu-mi chilia. Prin fereastra înaltă se vedea luna. Sclipirea ei se revărsa asupra frescei de pe perete, pictată, bineînţeles, de Fra Giovanni.

Ochii mei o puteau desluşi cu o claritate uimitoare. Oare era din cauza sîngelui demonic din mine?

Dintr-o dată mi-a venit o idee ciudată. Conştiinţa îmi răsuna cu claritatea unui clopoţel de aur. Eu nu aveam îngeri păzitori! îngerii mei mâ părăsiseră! Se îndepărtaseră de mine pentru câ aveam un suflet damnat!

Nu aveam îngeri. îi văzusem pe-ai lui Filippo din cauza puterii pe care mi-o dăduseră demonii şi a faptului câ amîndoi se certau atît de mult. De-aceea îi văzusem! Mi-au venit în gînd cîteva cuvinte. Sâ fi fost ale lui Toma d'Aquino sau ale lui Augustin? Citisem atîtea lucrări ale amîndurora, pentru a învăţa latina, iar digresiunile lor fără sfîrşit mâ încîntaserâ de atîtea ori. Demonii sînt plini de pasiune, îngerii nu.

Şi totuşi aceşti doi îngeri erau foarte temperamentali. De aceea îmi îndepărtaseră vălul care-mi întunecase mintea. Am împins păturile şi mi-am pus picioarele goale pe podeaua de piatră. Era răcoare şi plăcut, deoarece camera fusese luminată de soare toată ziua şi încă mai păstra câldura. Podeaua era curată şi lustruită; nimic nu o întina.

Şedeam în faţa picturii de pe perete. Nu eram deloc ameţit, nu mi-era râu şi nici nu simţeam câ mâ prăbuşesc. Eram din nou în apele mele. Ce suflet neprihănit şi liniştit trebuie sâ fi fost cel al lui Fra Giovanni. Toate chipurile lui erau lipsite de răutate. Desluşeam chipul lui Iisus în faţa unui munte, încununat de un nimb auriu, cu braţele înroşite, purtînd crucea. Alături de el se aflau îngeri păzitori. Unul dintre ei purta o pîine pentru el, iar celălalt, al cărui chip era ascuns din cauza uşii tâiate în perete, şi ale cărui aripi abia se vedeau, purta vin şi carne.

Deasupra, pe munte, se afla tot Iisus. Era o pictură ce înfăţişa alte evenimente, iar sus, Hristos stătea în mantia Lui moale cu nenumărate falduri, dar era agitat, pe cît de agitat îl putuse înfăţişa Fra Giovanni, şi îşi ridicase mîna stîngâ cu mînie.

Silueta care se îndepărta de el era Diavolul. Era o creatură oribilă cu aripi palmate, asemănătoare celor pe care crezusem că le zăresc mai devreme, cu picioare la fel de îngrozitoare. Pe labele de la picioare avea nişte gheare îngrozitoare. Cu chipul zbîrcit, într-o mantie gri şi murdară, fugea din faţa lui Hristos, care se înălţa ferm în mijlocul deşertului, refuzînd să se lase tentat; numai după această confruntare apăruseră îngerii păzitori, iar Hristos îi luase locul cu mîinile împreunate.

Mi-am ţinut respiraţia cînd am văzut imaginea aceasta a demonului. Apoi, un sentiment de uşurare m-a străbătut, făcîndu-mă să mă înfior din cap pînă în picioare. Eu îi îndepărtasem pe demoni, refuzasem darul nemuririi lor. Chiar şi în faţa supliciului, avusesem tăria de a refuza!

Iar simţeam nevoia să vărs. Durerea m-a cuprins dintr-o dată, de parcă mă lovise cineva în stomac. M-am întors. Ligheanul se afla acolo, curat şi lustruit, aşezat cuminte pe podea. Am căzut în genunchi şi am vărsat iar murdăria pe care o băusem. Nu aveam chiar nici un strop de apă?

M-am uitat în jur. Am observat o carafă şi o cupă. Aceasta era plină, aşa că am vârsat puţină apă atunci cînd am ridicat-o la buze. Apa avea un gust rînced şi îngrozitor, aşa că am aruncat cupa pe podea.

- M-aţi otrăvit! Nu-mi mai sînt pe plac lucrurile naturale, monştrilor! Dar nu veţi cîştiga!

Cu mîinile tremurînde, am ridicat cupa, am umplut-o încă o dată, şi am încercat iar să beau, dar avea un gust nefiresc. Cu ce l-aş fi putut compara? Nu era dezgustător, cum trebuie să fie urina; era ca o apă plină de minerale şi de metal, care îţi lasă calcar în gît şi te îneacă. Avea un gust rău!

Am lăsat-o deoparte. Prea bine! Era momentul să mă apuc de studiat. Era timpul să iau luminările, ceea ce am şi făcut, şi să ies din chilie. Coridorul era gol şi scăldat în lumina palidă

care pătrundea pe ferestrele micuţe săpate în zid deasupra chiliilor joase. M-am întors spre dreapta şi m-am apropiat de uşile bibliotecii. Erau descuiate.

Am intrat cu sfeşnicul. încă o dată, imaginea plină de pace pictată de Michelozzo m-a umplut de căldură şi de credinţă. Două rînduri de arcade şi de coloane ionice se înşiruiau pînă în mijlocul camerei, mărginind un culoar larg spre uşă, iar de-o parte şi de alta se aflau mese de studiu. Lipite de pereţi erau rafturi pline de codici şi de pergamente. Am mers pe dalele de piatră dispuse în zigzag, ridicînd luminarea mai sus, astfel încît lumina să umple bolta tavanului. Eram atît de fericit să mă aflu singur acolo!

Ferestrele de pe fiecare parte lăsau să intre înăuntru o lumină palidă printre rafturile înghesuite. Tavanul înalt avea un aspect divin şi liniştitor. Cu cît curaj reuşise el să transforme o bibliotecă într-o biserică.

Cum aş fi putut eu să ştiu, nefiind decît un copil, că acest stil avea să fie imitat în toată Italia pe care o iubeam atît de mult. Erau atîtea lucruri minunate pe vremea aceea care încîntau ochii celor vii şi care aveau să fie eterne.

Dar eu? Ce sînt eu? Eu sînt viu sau merg alături de cei morţi, veşnic încremenit în timp?

Am rămas nemişcat, cu luminările în mînă. Ochii mei erau încîntaţi de splendoarea scăldata în lumina lunii. Aş fi rămas acolo pentru totdeauna, pierdut în visare, atît de apropiat de cele spirituale, atît de departe cu gîndul de nenorocitul oraş înlănţuit pe muntele sau, alături de castelul din apropiere, care probabil că în acest moment era înconjurat de lumina sa înspâimîntâtoare.

Puteam oare să îmi dau seama în ce fel erau rînduite aceste cărţi, care erau nişte adevărate comori? Cel care ordonase cărţile în această bibliotecă, cel care întocmise cataloagele de-aici,

învăţăcelul de odinioară era acum papa tuturor creştinilor, Nicola al V-lea. M-am deplasat de-a lungul rafturilor de pc dreapta, ţinîndu-mi luminările. Oare erau în ordine alfabetică? M-am gîndit la Aquino pentru că îl cunoşteam mai bine, dar l-am găsit în schimb pe Augustin, care îmi plăcuse dintotdeauna prin stilul său colorat şi excentric, precum şi prin modul său dramatic de a scrie.

„Tu ai scris mai mult despre demoni, tu eşti cel mai potrivit!", m-am gîndit.

Cetatea lui Dumnezeu! Am văzut volumul acesta, care se găsea acolo în nenumărate exemplare. Erau chiar douăzeci de manuscrise din această capodoperă, ca să nu mai vorbesc despre celelalte opere ale marelui sfînt, *Confesiunile* sale, care mă ţinuseră cu sufletul la gură, ca şi o piesă de teatru romană şi atîtea altele. Unele dintre aceste cărţi erau antice, făcute din pergamente acum deteriorate, altele erau legate în coperte extravagante, iar altele erau simple şi aproape noi.

Plin de admiraţie şi respect, aveam să aleg cel mai solid dintre aceste tomuri, deşi un astfel de volum putea conţine erori. Dumnezeu ştie cît de tare se străduiau călugării să nu facă greşeli! Ştiam exact ce volum doresc. Cunoşteam cartea despre demoni, deoarece cîndva o găsisem foarte amuzantă şi fascinantă şi, evident, nerealistă. Ce nesăbuit fusesem!

Am apucat cartea imensă şi grea, volumul 9, am luat-o la subraţ, m-am dus la primul pupitru şi am pus cu atenţie sfeşnicul în faţa mea, de unde îmi putea lumina paginile fără a arunca umbre din cauza degetelor mele; abia apoi am deschis cartea.

- Totul se află aici! am şoptit eu. Spune-mi, Augustin, în ce fel îi pot convinge pe Ramiel şi Setheus să mă ajute sau cum îi pot convinge pe florentinii moderni, cărora nu le pasă decît de războaiele cu mercenarii Veneţiei din nord. Ajută-mă, Sfinte! îţi voi povesti ţie totul.

Capitolul 10, volumul 9. Ştiam...

Augustin îl cita pe Plotin sau îl explica cititorilor:

... faptul că omul este muritor se datorează milosteniei lui Dumnezeu, care nu ne-a lăsat să ne chinuim pe vecie în durerile acestei vieţi. Răutatea demonilor nu a fost considerata demnă de această milostenie, iar în condiţia lor nenorocită de suflete tulburate de pasiuni, lor nu li s-a încredinţat un corp muritor, ca şi omului, ci unul etem.

- într-adevăr! Asta mi-a oferit Florian! S-a lăudat că ei nu îmbătrînesc şi nu decad, nu se îmbolnăvesc niciciînd. Aş fi putut trăi cu ei pentru totdeauna! Erau reprezentanţii răului, iar dovada se află în această carte, pe care le-o pot arâta călugărilor.

Am citit mai departe, răsfoind pentru a găsi pasajele care mi-ar da dreptate. Aşa am ajuns la capitolul 11:

Apuleius spune că sufletele oamenilor sînt nişte demoni. Atunci cînd părăsesc corpul uman, devin lari dacă au fost buni, iar dacă au fost răi devin lemuri sau larve.

- Da, lemuri. Cunosc acest cuvînt. Lemuri sau larve. Ursula mi-a spus că şi ea a fost la fel de tînârâ ca şi mine. Toţi au fost oameni, iar acum sînt lemuri.

După Apuleius, larvele sînt demoni răi care au fost cîndva oameni.

Eram copleşit de emoţie. Aveam nevoie de un pergament şi de o pană. Trebuia să marchez acest pasaj. Trebuia sâ marchez ce descoperisem. Următorul pas era sâ îi conving pe Ramiel şi pe Setheus că se implicaseră în cea mai mare...

Gîndurile mele s-au oprit brusc aici.

Cineva intrase în bibliotecă în spatele meu. Auzisem paşii grei, dar stinşi, apoi în spatele meu s-a întins o umbră mare, de

parcă ar fi fost acoperite toate razele subţiri ale lunii ce pâtrnn deau prin fereastra de sus. M-am răsucit încet şi m-am uitai peste umăr.

- De ce ai ales stînga? m-a întrebat personajul.

S-a ridicat în faţa mea, imens şi înaripat, uitîndu-se în jos spre mine, cu chipul luminat de pîlpîirea luminărilor, cu sprîncenele ridicate blind, dar într-o expresie plină de severitate. Avea părul auriu şi ciufulit al îngerilor pictaţi de Fra Filippo, cu buclele neorînduite sub coiful roşu de luptâ, iar aripile sale erau învelite în aur.

Era îmbrăcat în armură. Pieptarul era împodobit, iar umerii erau acoperiţi de apărătoare imense. în jurul taliei avea legată o eşarfă de mătase albastră. Avea sabia în teacă, iar în mînâ purta scutul, pe care era pictată o cruce roşie. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva.

- Am nevoie de tine! am strigat.

M-am ridicat în picioare dârîmînd banca. M-am întins s-o apuc, sâ nu cadă pe podea.

- Ai nevoie de mine! mi-a zis el mîniat. Ai nevoie de mine, tu care i-ai îndepărtat pe Ramiel şi pe Setheus de Fra Filippo Lippi. Ai nevoie de mine? Dar ştii tu cine sînt?

Avea o voce minunată, gravă, catifelată, violentă şi răsunătoare.

- Văd câ ai o sabie, i-am răspuns.

- Şi pentru ce crezi câ este?

- Ca sâ-i omori pe toţi! Ca sâ mergi cu mine ziua, la castelul lor! Ştii despre cine vorbesc?

A dat afirmativ din cap.

- Ştiu ce ai visat şi ce ai bălmăjit întruna, ştiu şi ce au aflat Ramiel şi Setheus din cugetările minţii tale febrile. Bineînţeles câ ştiu. Spui că ai nevoie de mine, iar în tot acest timp, Fra

Filippo Lippi zace în pat alături de o tîrfâ care îi satisface toate poftele trupului său tulburat.

- Ce vorbe sînt astea pe buzele unui înger?

- Nu mă batjocori, câci îţi va părea râu!

Aripile sale s-au ridicat şi apoi au căzut la loc, ca într-un oftat sau într-o manifestare de dezaprobare.

- N-ai decît sâ-mi faci ce vrei, dar vino cu mine în munţi sâ-i omorîm.

Ochii mei se desfătau avizi cu frumuseţea sa sclipitoare, cu mantia de mătase roşie prinsă de tunica ce se zărea deasupra armurii, cu frumuseţea chipului său.

- De ce nu mergi singur?

- Crezi câ pot? l-am întrebat.

Chipul lui era calm. Şi-a încreţit uşor buzele într-o expresie îmbufnata şi îngînduratâ. Avea maxilarele şi gîtul puternice, era mult mai voinic decît Setheus şi Ramiel, care păreau a fi mai tineri. Cel din faţa mea îmi părea a fi fratele lor mai mare.

- Sper câ nu eşti îngerul Căzut, nu-i aşa?

- Cum îndrăzneşti? a şoptit el, trezindu-se din toropeala.

S-a încruntat mînios spre mine.

- Atunci tu eşti Mastema. Ţi-au rostit numele. Tu trebuie sâ fii.

A dat din cap şi a pufnit:

- Sigur câ mi-au rostit numele.

- Ce înseamnă asta? Că te pot chema, că am puterea de a-ţi spune ce sâ faci?

M-am întors şi am luat cartea Sfîntului Augustin.

- Pune cartea jos! mi-a ordonat el nerăbdător, dar calm. în faţa ta se află un înger, copile! Te uiţi la mine atunci cînd îţi vorbesc!

- Vorbeşti ca Florian, demonul din castelul îndepărtat. Ai acelaşi mod impunător de a vorbi, aceleaşi modulaţii ale vocii. Ce vrei de la mine? De ce ai venit?

Era tăcut, de parcă nu mi-ar fi putut da un răspuns. Apoi mi-a adresat o întrebare:

- Tu de ce crezi că am venit?

- Pentru că m-am rugat?

- Da, mi-a răspuns el cu răceală. Şi pentru că ei au venit la mine în numele tău.

Ochii mei s-au deschis larg şi am simţit lumina. Dar de data aceasta nu îmi făcea rău. Un amalgam de zgomote plăcute mi-au invadat auzul. De-o parte şi de alta a îngerului au apărut Ramiel şi Setheus, cu chipurile lor blînde îndreptate spre mine. Mastema s-a încruntat şi s-a uitat spre mine.

- Fra Filippo Lippi e beat. Cînd se va trezi, se va îmbăta din nou pînă cînd durerea ce-l încearcă va dispărea.

- Toţi cei care chinuie un artist atît de mare sînt nebuni, am spus. Dar ştiţi prea bine care sînt gîndurile mele în această privinţă.

- Sînt aceleaşi cu gîndurile tuturor femeilor din Florenţa şi gîndurile tuturor celor care plătesc pentru picturile lui; dar acum toţi aceştia se gîndesc la război, a spus Mastema.

- Aşa este, i-a răspuns Ramiel aruncîndu-i o privire rugătoare.

Cei doi erau de aceeaşi înălţime, dar Mastema nu s-a întors spre el, iar Ramiel a păşit înainte, de parcă ar fi vrut să-i atragă atenţia.

- Dacă n-ar fi toţi atît de prinşi cu războiul...

- Războiul e în firea lor. Te-am mai întrebat o dată, Vittorio di Raniari. Ştii cine sînt?

Eram profund impresionat, dar nu de întrebarea pe care mi-o adresase, ci de faptul că cei trei se aflau împreună, eu mă aflam lîngă ei, iar lumea întreaga părea să doarmă în jurul nostru.

De ce nu coborîse nici un călugăr să vadă cine şopteşte în biblioteca? De ce nu venise paznicul de noapte să vadă de ce era lumină pe culoar şi ce se întîmplase cu băiatul cel nebun'?

Oare chiar eram nebun?

Am avut dintr-o dată senzaţia ridicolă că, dacă reuşeam să-i răspund corect lui Mastema, însemna că nu eram nebun. Gîndul acesta l-a făcut să rîdă, nu cu răutate, dar nici cu blîndeţe. Setheus se uita la mine plin de compasiune. Ramiel nu scotea nici un cuvînt, doar se uita la Mastema.

- Tu eşti îngerul căruia Domnul i-a dat voie să poarte sabie. Eşti îngerul care l-a omorît pe primul născut în Egipt. Eşti îngerul răzbunării.

A dat din cap afirmativ, dar mai mult m-a aprobat din ochi, pe care i-a închis şi apoi i-a redeschis.

Setheus s-a apropiat de el, şoptindu-i la ureche:

- Ajută-l, Mastema. Lasă-ne pe noi să-l ajutăm. Lui Filippo nu-i sîntem de nici un folos acum.

- De ce? l-a întrebat Mastema pe îngerul de lîngă el.

Apoi s-a întors spre mine.

- Dumnezeu nu mi-a dat ordin să-i pedepsesc pe demonii âştia ai tai. Nu mi-a zis niciodată: „Mastema, omoară vampirii, lemurii, larvele, pe toţi cei care beau sînge de om". Nu mi-a zis niciodată Dumnezeu să ridic sabia pentru a curăţa lumea de aceşti demoni.

- Te implor. Eu, un muritor de rînd, te implor. Omoară-i! Distruge-le cuibul cu sabia ta!

- Nu pot face aşa ceva.

- Ba poţi, Mastema, i-a strigat Setheus.

- Dacă spune ca nu poate, atunci nu poate, a insistat Ramiel. De ce nu-l asculţi?

- Pentru că ştiu că poate fi înduplecat. Ştiu asta! Tot aşa cum şi Dumnezeu poate fi înduplecat!

Setheus a păşit cu îndrăzneala în faţa lui Mastema.

- Ia cartea, Vittorio, mi-a spus el.

Cînd a pâşit înainte, paginile mari de pergament au Începui sâ tremure. Mi-a întins cartea şi mi-a arătat cu degetul sau palid un pasaj, abia atingînd scrisul negru şi mărunt.

Am citit cu voce tare:

Aşadar, Dumnezeu care a înfăptuit toate minunile ce se pol vedea în Ceruri şi pe Pâmînt, nu refuză a face miracole vizibile în Ceruri şi pe Pâmînt prin care îndreaptă sufletul, pînâ atunci preocupat de lucrurile imediate, spre adorarea celor divine.

Degetul lui s-a mutat, iar eu l-am urmărit cu ochii şi am citit despre Dumnezeu:

Pentru El, nu este nici o diferenţă între momentele în care ne vede cînd sîntem pe cale sâ ne rugăm şi momentele cînd ne ascultă rugăciunile, câci şi atunci cînd îngerii ne ascultă, El ne ascultă prin ei.

M-am oprit cu ochii plini de lacrimi. Mi-a luat cartea din mîini, pentru a o proteja de lacrimile mele. Un zgomot ne-a ajuns dintr-o datâ la urechi. Veniseră călugării. I-am auzit şoptind pe coridor, apoi uşa s-a dat de perete şi au intrat în bibliotecă.

Plîngeam, iar cînd mi-am ridicat privirile, i-am văzut uitîndu-se fix la mine. Erau doi călugări pe care nu-i cunoşteam, de care nu-mi aminteam.

- Ce ai păţit, tinere? De ce stai aici singur şi plîngi?

- Lasâ-ne să te ducem înapoi în pat. îţi vom aduce mîncare.

- Nu poate rnînca, zise primul. Tot îi mai este râu. Dar se poate odihni.

M-am întors. Cei trei îngeri străluceau în linişte, uitîndu-se la călugării care nu-i vedeau şi habar n-aveau de existenţa lor.

- Doamne, spune-mi te rog, am înnebunit? Au cîştigal demonii? M-au spurcat atît de tare cu sîngele şi cu otrăvurile lor,

încît am halucinaţii sau am darul pe care l-a avut şi Maria, iar îngerii pe care-i vâd sînt adevăraţi?

- Hai sa te ducem în pat! au spus călugării.

- Nu. Lăsaţi-l sâ mai stea. Lasaţi-l sa citească pentru a-şi linişti spiritul. E un băiat educat.

Astfel a grăit Mastema adresîndu-se călugărului care nici nu-l vedea, nici nu-l auzea. Atunci celalalt câlugâr a spus:

- Mai bine îl lâsâm sâ stea aici. E un băiat educat. Poate sâ citească în linişte. Cosimo a spus câ trebuie sâ îi oferim tot ce îşi doreşte.

- Plecaţi acum, a adăugat Setheus.

- Taci. Lasâ-l pe Mastema sâ le vorbească, a replicat Ramiel.

Eram prea copleşit de tristeţe şi de bucurie totodată pentru a mai putea vorbi. Mi-am acoperit chipul, iar gîndurile mele s-au îndreptat spre biata Ursula, rămasă pe vecie la curtea demonilor. Mi-am adus aminte cum plînsese pentru mine.

- Cum e posibil? am şoptit.

- A fost şi ea om cîndva şi are inima de om, mi-a râspuns Mastema.

Cei doi călugări se grăbeau sâ iasâ. îngerii au fost pentru o clipâ străvezii ca lumina şi am văzut prin ei siluetele celor doi care închideau uşile. Mastema se uita la mine cu privirea sa puternică şi nemişcată.

- S-ar putea citi orice pe chipul tâu, am zis.

- Aşa sînt toţi îngerii.

- Te rog, vino cu mine! Ajuta-mâ! Spune-mi ce sâ fac, aşa cum ai făcut cu călugării aceştia. Acesta e un lucru pe care-l poţi face, nu-i aşa?

îngerul a dat afirmativ din cap.

- Dar mai mult de-atît nu putem face, să ştii, mi-a spus Setheus.

- Lasâ-l pe Mastema sâ vorbească, l-a admonestat spuse Ramiel.

- întoarce-te în Rai! a zis Setheus.

-Tâceţi amîndoi! Vittorio, eu nu îi pot omorî. Nu mi s-a ce rut asta. Dar tu poţi face acest lucru cu sabia ta.

- Dar vei veni cu mine.

- Te duc acolo. Cînd răsare soarele, cînd ei dorm ascunşi sub lespezi. Dar trebuie sâ-i omori, sâ-i expui la lumină şi să-i eliberezi pe toţi acei prizonieri nenorociţi. Trebuie sâ înfrunţi oraşul sau sâ-i eliberezi pe toţi cei invalizi.

- Am înţeles.

- Putem sâ dăm lespezile la o parte de pe ascunzişul unde se odihnesc ei, nu-i aşa? a întrebat Setheus, ridicînd mîna spre a-l linişti pe Ramiel înainte ca acesta sâ apuce sâ spunâ ceva. Trebuie sâ-l ajutâm.

- Asta putem s-o facem. Tot aşa cum am putea opri o grindă ce stâ sâ-l strivească pe Filippo. Putem face asta, dar nu-i putem omorî. Nici pe tine, Vittorio, nu te putem ajuta sâ mergi pînâ la capăt, dacâ se va întîmpla în vreun moment sâ-ţi pierzi curajul.

- Nu crezi că miracolul de a putea sâ vâ văd mâ va ajuta?

- Oare? m-a întrebat Mastema.

- Te referi la ea, nu-i aşa?

- Aşa crezi tu?

- Voi merge pînâ la capăt, dar trebuie să-mi spui...

- Ce trebuie sâ-ţi spun?

- Sufletul ei va merge în iad?

- Nu-ţi pot spune asta, mi-a replicat Mastema.

-Trebuie!

- Eu nu trebuie sâ fac nimic altceva decît ceea ce am fosi creat sâ fac. Eu nu stau sâ rezolv misterele la care a cugetat Augustin toata viaţa. Nu asta este treaba mea şi nici nu vreau sâ fac aşa ceva.

Mastema a ridicat cartea. încâ o datâ, paginile s-au mişcat la dorinţa sa. Simţeam o adiere ce se râsfringea din ele. îngerul a citit cu glas tare:

Veţi învăţa cîte ceva din textele pline de har ale Bibliei.

- Nu-mi citi aceste cuvinte care nu mâ ajutâ. Poate sâ fie eliberată? Se mai poate salva sufletul ei? Mai are suflet? Este la fel de puternică pe cît sînteţi şi voi? Voi puteţi sâ cădeţi din împărăţia Cerurilor? Poate Diavolul să îşi întoarcă din nou faţa spre Dumnezeu?

Mastema a lăsat cartea jos cu o mişcare atît de rapidă, încît abia am apucat sâ-1 observ.

- Eşti pregătit pentru această luptâ? m-a întrebat.

- Vor zâcea fârâ ajutor în lumina zilei. Chiar şi ea. Şi ea va fi la fel de neajutorată. Trebuie sâ deschizi lespezile ce-i acoperă. Ştii prea bine ce trebuie sâ faci.

Mastema a scuturat din cap. S-a întors şi le-a fâcut semn sâ se dea la o parte din calea lui.

- Te rog! Te implor! Fâ-o pentru el! Pe Filippo nu-1 mai putem ajuta cîteva zile bune de-acum încolo, i-a strigat Ramiel.

- Nu ai de unde sâ ştii asta.

- Dar nu pot îngerii mei sâ-1 păzească pe el? Eu nu am nici un înger?

Imediat ce am rostit aceste cuvinte, mi-am dat seama câ încâ douâ entităţi prinseseră contur chiar lîngâ mine, de-o parte şi de alta, iar cînd mâ uitam de la stînga la dreapta, îi vedeam, doar câ erau foarte îndepărtaţi de mine şi nu desluşeam în ei flacăra aceea care-i însufleţea pe îngerii lui Filippo. Nu erau decît o prezenţă abia vizibilă, dar imposibil de negat.

M-am uitat îndelung cînd la unul, cînd la celălalt, dar nu i-aş fi putut descrie în nici un fel. Chipurile lor erau imobile şi răbdătoare şi tăceau. Erau înalţi şi aveau aripi, asta văzusem şi

eu, dar mai mult de-atît n-aş fi ştiut ce sâ spun. Nu le vedeam splendoarea, individualitatea sau spiritul, nu purtau ornamente şi păreau încremeniţi. Nu-i puteam asocia cu ceva drag mie.

- Ce se-ntîmplâ? De ce nu-mi vorbesc? De ce se uita astfel la mine?

- Ei te cunosc.

- Eşti doritor de răzbunare şi eşti plin de patimă. Ei ştiu acest lucru. Au fost alături de tine mereu. Ţi-au măsurat dure rea şi mînia.

- Dar demonii mi-au ucis familia! Ştiţi voi, oare, ce se va întîmpla cu sufletul meu?

- Bineînţeles câ nu, mi-a răspuns Mastema. Am mai fi aici dacâ am şti? Dacâ ar fi stabilit dinainte, n-am mai avea ce căuta aici.

- Ei nu ştiu câ aş fi preferat sâ mor decît sâ beau sîngele demonilor? Pentru a mâ răzbuna nu ar fi trebuit sâ beau întîi ca să pot căpăta puteri egale cu ale lor şi apoi sâ-i distrug?

îngerii mei s-au apropiat de mine.

- Unde eraţi atunci cînd am fost atît de aproape de moarte?

- Nu-i necăji! Nu ai crezut niciodată cu adevărat în ei. Pe noi ne-ai iubit de cînd ne-ai văzut imaginile, iar cînd ai bâut sîn gele demonilor, ai văzut ceva ce puteai iubi. Acesta este peri colul adevărat. Poţi omorî ceea ce iubeşti?

- îi voi distruge pe toţi. într-un fel sau altul, îi voi distruge. Jur pe sufletul meu!

M-am uitat spre îngerii mei palizi care nu păreau sa mâ ju dece deloc pentru cele spuse, apoi m-am uitat la ceilalţi care îmi ardeau privirea prin contrast cu umbrele din biblioteca, cu nu anţele întunecate ale .rafturilor şi cu cărţile înghesuite.

- îi voi distruge pe toţi.

Am închis ochii. Mi-am imaginat-o pe ea, zâcînd neajutorată în lumina zilei şi m-am văzut pe mine aplecîndu-mâ şi sârutîndu-i fruntea albă. Suspinele mele erau înăbuşite, iar corpul mi se scutura din cauza lor. Am dat din cap iar şi iar. Puteam sâ fac asta!

- La răsărit, călugării îţi vor da haine curate, un costum de catifea roşie, iar armele tale le vei primi proaspăt curăţate, la fel ca şi cizmele. Totul se va fi terminat pînâ atunci. Nu încerca sâ mânînci. E prea devreme. Sîngele cel râu încă fierbe în tine. Pregâteşte-te şi te vom duce în nord, să împlineşti ceea ce trebuie să faci la lumina zilei.

11

Şi lumina luminează in întuneric, şi întunericul nu a cuprins-o.

EVANGHELIA DUPÂ IOAN, 1:5

Călugării se trezesc devreme, asta în cazul în care dorm vreodată cu adevărat. Mi-am deschis brusc ochii şi am văzut lumina dimineţii acoperind fresca. Voalul de întuneric dispăruse şi abia atunci mi-am dat seama cît de adînc dormisem.

Călugării umblau încoace şi-ncolo prin chilia mea. îmi aduseseră tunica de catifea roşie, exact aşa cum spusese Mastema. Tocmai întindeau toate hainele. Aveam o pereche de pantaloni roşii de lînă, o cămaşă de mătase aurie, alta de mătase albă care se purta peste prima, apoi o cingătoare nouă şi groasă pentru tunică. Armele mele erau lustruite - aşa cum îmi spusese că vor fi -, sabia mea împodobită strălucea de parcă tatâl meu ar fi lustruit-o în joacă într-o seară liniştită în lumina focului. Pumnalele erau gata.

M-am dat jos din pat şi am îngenuncheat pentru a mă ruga. M-am închinat.

- Doamne, dâ-mi tărie sâ-i trimit în mîinile tale pe cei care trăiesc din moartea altora, am şoptit în latină.

Unul dintre călugări a zîmbit şi m-a atins pe umăr. Oare Marea Tăcere nu se sfîrşise încă? Nu ştiam. Mi-a fâcut semn spre masa pe care îmi puseseră mîncare - pîine şi lapte. Laptele avea spumă deasupra.

Am dat din cap şi i-am zîmbit la rîndul meu, apoi el şi însoţitorul său au făcut o plecăciune şi au părăsit încăperea. M-am tot răsucit uitîndu-mâ în jur.

- Sînteţi toţi aici, ştiu bine.

Dar n-am mai zăbovit. Dacâ ei nu mai veneau, înseamnă câ îmi revenisem în simţiri şi câ aceste lucruri nu erau adevărate, tot aşa cum gîndul câ tatăl meu trăia era doar o iluzie. Pe masâ, lîngâ mîncare, sub sfeşnic, se aflau nişte documente proaspăt scrise şi semnate cu un scris înflorit.

Le-am citit în graba. Erau chitanţele pentru toţi banii mei şi pentru bijuteriile mele, lucrurile pe care le purtasem în desagi. Toate aceste documente purtau sigiliul familiei Medici. Era acolo şi o pungă cu bani, pe care aveam s-o leg la brîu. Toate inelele mele erau acolo, curăţate şi lustruite. Rubinele şi briliantele erau sclipitoare, iar smaraldele aveau un luciu fără seamăn. Aurul strălucea cum nu mai strălucise de luni de zile, din cauza neglijenţei mele.

Mi-am pieptănat pârul, iritat de lungimea la care ajunsese. Nu era timp sâ mai chem pe cineva care sâ mâ tundă. Cel puţin era destul de lung încît sâ stea dat peste cap şi sâ nu-mi mai alunece pe frunte. Era un adevărat lux sâ fiu atît de curat.

M-am îmbrăcat repede. Cizmele îmi erau cam strimte, fiindcă fuseseră uscate lîngâ foc dupâ ploaia prin care trecusem. Mi-am prins toate armele la cingătoare şi mi-am aşezat sabia cum se cuvine.

Tunica de catifea roşie era tivita pe margine cu fir de aur şi de argint, iar în faţă era decorată cu ornamente bogate înfăţişînd flori de crin, cel mai vechi simbol al Florenţei. O dată ce mi-am prins strîns cingâtoarea, tunica nu-mi mai ajungea nici la jumătatea coapsei. Erau haine pentru cei care aveau picioare frumoase.

Veşmintele erau nepotrivite pentru luptâ, dar ce lupta ma aştepta, de fapt? Un masacru. Mi-am pus mantia scurtă pe care mi-o dăduseră, stringînd-o în cataramele de aur, deşi ştiam ca îmi va fi cald în oraş. Avea un tiv moale din blană de veveriţa.

N-am dat atenţie acestor detalii. Mi-am legat punga cu bani şi mi-am pus toate inelele, pînâ cînd mîinile mele s-au transformat ele însele în arme, din cauza greutăţii lor. Mi-am pus mânuşile cu căptuşeală moale de blană. Am găsit nişte mătănii din chihlimbar pe care nu le zărisem pînâ acum. Aveau un crucifix de aur, pe care l-am sărutat şi l-am pus în buzunarul tunicii.

Mi-am dat seama câ mâ uitam fix spre podea şi câ în jurul meu se aflau mai multe perechi de picioare desculţe. Mi-am ridicat încet privirea.

îngerii se aflau alături de mine, îngerii mei păzitori, în mantii plutitoare de un albastru închis, care păreau a fi făcute dintr-un material mai uşor decît mâtasea. Chipurile lor aveau culoarea fildeşului şi luceau slab, iar ochii îi aveau larg deschişi, de culoarea opalelor. Aveau pârul închis la culoare sau părea a fi fâcut numai din umbre.

Stăteau în picioare privindu-mâ cu capetele apropiate. Păreau a-şi împărtăşi gînduri în tăcere. Mâ copleşea această privelişte. Mi se părea atît de intim faptul câ îi puteam vedea atît de bine, atît de aproape de mine, şi sâ ştiu câ îmi fuseseră mereu alături. Cel puţin aşa mi se dăduse de înţeles. Erau ceva mai înalţi decît oamenii, ca şi ceilalţi îngeri pe care-i văzusem, dar nu aveau chipurile blînde pe care le văzusem la ceilalţi, ci mai degrabă o expresie senină şi buze mai mari, deşi de o formă desâvîrşitâ.

- Nici acum nu crezi în noi? m-a întrebat unul din ei în şoaptă.

- Nu-mi spuneţi cum vâ cheamă?

Amîndoi au scuturat din cap în semn de negaţie.

- Mâ iubiţi? i-am întrebat.

- Unde scrie câ trebuie să te iubim? mi-a răspuns cel care nu mai vorbise pînâ acum. Vocea lui nu avea un timbru special, era doar o şoapta distinctă. E posibil ca amîndoi sâ fi avut aceeaşi voce.

- Tu ne iubeşti pe noi? m-a întrebat celălalt înger.

- De ce mă păziţi?

- Pentru câ am fost trimişi sâ avem grijâ de tine şi vom fi alături de tine pînâ la moarte.

- Aşa, fârâ sâ mâ iubiţi?

Au scuturat din nou din cap în semn de negaţie.

Lumina pătrundea uşor în cameră. M-am întors rapid sâ mâ uit spre fereastra. Credeam câ e lumina soarelui şi mâ bucuram câ soarele nu îmi mai făcea râu. Dar nu era aşa. Era Mastema, care apâruse în spatele meu ca un nor de aur, iar de-o parte şi de alta a lui se aflau cei doi îngeri ai mei care se certau mereu, cei care îmi susţinuseră cauza, Ramiel şi Setheus.

Camera sclipea şi vibra de sunete. îngerii luceau minunat în robele lor albe cu albastru.

M-am uitat spre silueta cu coif a lui Mastema. S-a auzit un sunet muzical, de parcă un stol de pâsâri micuţe s-ar fi trezit şi s-ar fi lansat în aer de pe crengile lor scăldate de soare.

Probabil câ am închis ochii. Mi-am pierdut echilibrul, iar aerul a devenit mai răcoros. Vederea mea era înceţoşată de praf. Am scuturat capul şi m-am uitat în jur. Ne aflam chiar în interiorul castelului.

Locul era umed şi foarte întunecos. Lumina se prelingea înăuntru prin crăpăturile unui pod mobil imens, care era ridicat şi blocat la locul sau. De ambele părţi se întindeau pereţi rustici de piatră, pe care atîrnau cîrlige şi lanţuri ruginite, nefolosite de ani de zile. M-am întors şi am intrat în curtea

întunecoasă. înălţimea zidurilor ce se ridicau spre cerul albas tru mi-a tăiat răsuflarea.

Aceasta era una dintre curţi, cea de la intrare, câci înaintea noastră se mai desluşeau nişte porţi imense, destul de înalte încît să poată intra cele mai mari căleşti imaginabile sau cine ştie ce maşinărie de râzboi.

Pâmîntul era plin de gunoaie. La o mare înălţime se aflau ferestrele, rinduri peste rînduri de ferestre cu arcade duble, toate apărate de gratii.

- Am nevoie de tine acum, Mastema.

M-am închinat din nou. Am scos mâtâniile şi am sărutat crucifixul, uitîndu-mâ pentru o clipâ la trupul micuţ al lui Hristos întins pe cruce. Uşile imense din faţa mea s-au deschis. S-a auzit un scîrţîit prelung, apoi vaierul zăvoarele metalice, iar porţile au gemut din balamale, lâsînd la iveală o curte interioară însorită, de mari dimensiuni.

Zidurile printre care mergeam erau înalte de 9-10 metri. De-o parte şi de alta se aflau uşi, cu arcade înalte din piatră ornată. Acestea erau primele elemente mai îngrijite pe care le-am observat de cînd pâtrunsesem în acest loc.

- Creaturile acestea nu ies şi intră ca altele, mi-am zis.

M-am grăbit sâ ajung la curtea plinâ de soare. Aerul de munte era prea răcoros şi umed în acest culoar de trecere.

Aici, stînd în picioare, puteam sâ vâd ferestrele de care îmi amintisem, de care atîrnau materiale grele şi felinare ce urmau sâ fie aprinse noaptea. Am văzut tapiseriile aruncate cu neglijenţă peste marginea ferestrelor, de parcă ploaia nu le putea afecta. Sus de tot, am vâzut crenelurile şi ornamentele fine de marmură albă.

Dar nici mâcar aceasta nu era curtea cea mare pe care o ştiam eu. Zidurile erau prea rustice. Pietrele erau murdare şi ni meni nu părea sâ mai fi trecut pe aici de ani de zile. Ici şi colo

se întindeau bălţi de apâ. Ierburile ţîşneau din crăpăturile zidurilor, ba se zâreau chiar şi flori sălbatice pe care le-am privit cu tandreţe şi m-am apropiat sâ le ating. M-am minunat câ puteau creşte acolo.

în faţa noastră se aflau alte porţi de lemn; acestea erau imense şi ferecate cu lacăte de fier. Se înălţau spre arcada de marmurâ. S-au deschis, lâsîndu-ne sâ trecem de un alt zid.

Şi ce grădină ne-a întîmpinat de partea cealaltă!

Pe măsura ce ne străduiam sâ ne continuăm drumul în întuneric, am văzut pilcurile de portocali în faţă şi am auzit ţipătul păsărilor. M-am întrebat dacâ nu erau cumva prinse aici, prizoniere, sau oare se puteau avînta pînâ sus, în vîrf, pentru a evada?

Da, puteau cu siguranţa. Era un spaţiu destul de larg. Aici se afla faţada de marmurâ alba de care îmi aminteam eu, pînâ sus, în vîrf.

în timp ce ne croiam drum spre grădină, cînd am păşit pe prima dală a potecii care trecea printre straturile de violete şi trandafiri, am văzut păsările care zburau încoace şi-ncolo, din turnurile maiestuoase care se ridicau atît de sus spre cer.

M-a copleşit parfumul florilor care plutea peste tot în aer. Crinii şi irişii erau amestecaţi în straturi, iar portocalele erau coapte şi aproape roşii la culoare. Lâmîile erau tari şi încâ verzi. Plante agăţătoare şi lăstari de vie se câţârau pe pereţi. îngerii s-au strîns în jurul meu. Mi-am dat seama câ pînâ acum deschisesem drumul, eu luasem iniţiative şi mâ oprisem acum, în grădina, iar ei mâ aşteptau în timp ce stăteam cu capul plecat.

- Ascult sâ văd dacâ-i aud pe prizonieri. Dar n-aud nimic.

M-am uitat în sus la balcoanele luxos ornamentate şi la ferestre, la arcadele gemene, la logiile lungi, cu filigranuri atît de deosebite de stilul construcţiilor noastre.

Am vâzut stindarde ce fluturau, toate de un roşu-închis ca sîngele, de parcă ar fi fost pâtate de atingerea morţii. M-am uitat

în jos pentru prima dată şi am remarcat câ şi hainele mele erau de un roşu-intens, sclipitor.

— Ca sîngele proaspât, am şoptit.

— Ia-le pe toate pe rînd, mi-a zis Mastema. La prizonieri, poţi ajunge şi după apus, dar căutarea prăzii trebuie sâ o începi acum.

— Unde sînt? îmi vei spune?

— într-un gest profanator deliberat şi-au făcut culcuş sub biserică, urmînd ritualurile vechi ale seminţiei lor.

S-a auzit un zgomot puternic, asurzitor - îşi scosese sabia. A îndreptat-o înainte, cu capul întors, cu coiful cel roşu aprins de sclipirea soarelui care se reflecta în zidurile de marmurâ.

— Uşa de-acolo şi apoi treptele din spatele ei. Biserica se află la etajul trei, în stînga noastră.

M-am îndreptat spre uşă fără întîrziere. M-am repezit pe trepte. Cizmele mele răsunau pe dalele de piatră. Nici nu mă uitam sâ vad daca ei mâ urmau, nu mâ întrebam cum ghiciseră. Ştiam pur şi simplu câ erau alături de mine. Le simţeam prezenţa, tot aşa cum le puteam ghici respiraţia chiar şi atunci cînd nu se simţea nici o adiere în aer.

în sfirşit am pătruns în holul spaţios care se deschidea pe dreapta spre curtea de mai jos. în faţa noastră se înşiruiau nenumărate covoare bogate, decorate cu flori persane pe un fond albastru-închis, flori ce n-aveau sâ se ofilească niciodată şi n-aveau sâ fie culese vreodată. Culoarul se continua drept pînâ cînd, în cele din urmă, s-a făcut o cotitura în faţa noastră. La sfîrşitul holului se zărea cerul superb şi o parte din muntele înverzit.

— De ce te-ai oprit? m-a întrebat Mastema.

S-au materializat apoi toţi în jurul meu, cu veşmintele lor vaporoase şi cu aripile aflate în permanenţa în mişcare.

— Aceasta este uşa spre biserică, ştii prea bine acest lucru.

- Am vrut doar sâ mâ uit la cer, Mastema. Sâ mâ uit la cerul albastru.

- La ce te gindeşti? m-a întrebat unul dintre îngerii mei într-o şoaptă pe care am desluşit-o atît de clar...

M-a apucat brusc de umăr şi am avut ocazia sâ-i văd degetele imateriale, albe ca hîrtia.

- Te gîndeşti la o pajişte care nu există şi la o tînârâ femeie care este moartă?

- Nu ai milă deloc de mine?

M-am apropiat de el, astfel încît fruntea mea se atingea de a lui, gestul surprinzîndu-mâ ca de altfel şi faptul câ-i puteam distinge atît de clar ochii opalini.

- Nu sînt nemilos, sînt vocea care îţi va aduce mereu aminte de menirea ta.

M-am întors spre uşile capelei. Am tras de zăvoarele imense pînâ le-am auzit cum cedează, apoi le-am deschis larg; nu ştiu de ce am simţit nevoia sâ îmi asigur un spaţiu atît de generos de evadare. Poate câ n-am vrut decît sâ fac un culoar de trecere pentru ajutoarele mele divine.

Naosul spaţios şi părăsit se întindea în faţa ochilor mei. Noaptea trecută fusese cu siguranţă plin de membrii Curţii cei setoşi de sînge. Deasupra capului meu se afla loja corului din care se revârsaserâ sunetele eterice.

Soarele pătrundea agresiv prin ferestrele sălaşului demonic. Am rămas uimit sâ vâd spiritele cu aripile lor palmate reflectîndu-se ca nişte blazoane în fragmentele sfârîmate de sticlă lucioasă. Cît de groasă era sticla, cu nenumăratele sale faţete, şi cît de ameninţătoare erau expresiile monştrilor înaripaţi care se uitau chiorîş la noi, încît parcă urmau să prindâ viaţâ în lumina orbitoare a zilei şi sâ ne oprească din misiunea noastră.

Nu aveam altceva de fâcut decît sâ îmi desprind privirile de la ei şi sâ mâ uit în jos, urmărind modelul podelei din dale de

marmurâ ce se desfăşura înaintea mea. Am văzut minerul, identic cu acela din capela tatălui meu. Era îngropat Intr un cerc săpat în piatră, un inel de aur lustruit şi lucios, bine incaş trat în podea, astfel încît nimeni sâ nu se poată împiedica în el Nu era acoperit.

Era un marcaj clar al intrării principale în criptă. O tăietură pătrată în marmurâ, situată chiar în mijlocul bisericii. M-am in dreptat într-acolo, paşii mei râsunînd în biserica pustie; m-am dus sâ ridic inelul.

Ce m-a oprit oare? Am văzut altarul. Chiar în acel moment, razele soarelui s-au revărsat asupra chipului lui Lucifer, îngerul cel roşu care se ridica deasupra grămezilor de flori roşii, care erau tot atît de proaspete ca în noaptea cînd fusesem adus prima data în acel loc.

L-am zărit şi i-am vâzut ochii galbeni şi încrîncenaţi care mâ ardeau, douâ nestemate fine încastrate în marmura roşie, am vâzut colţii cei albi de fildeş care se iveau de sub buza de sus, ridicata într-un rictus. Am vâzut toţi demonii cu colţi blestemaţi, care se înşiruiau de-a lungul pereţilor în dreapta şi în stînga lui, iar ochii lor din pietre preţioase străluceau lacomi şi semeţi în luminâ.

- Cripta, mi-a spus Mastema.

Am tras cu toată puterea, dar n-am putut ridica lespedea de marmurâ. Nici o fiinţă omenească n-ar fi reuşit. Ar fi fost nevoie de cîţiva cai zdraveni de povară pentru aceasta. Mi-am încleştat mîinile mai bine pe inel, trăgînd şi mai tare, dar tot nu l-am putut mişca. Era ca şi cum aş fi încercat sâ mut zidurile din loc.

- Sâ-1 ajutăm! Haide sâ ridicam noi lespedea, i-a rugat Ramiel.

- Nu înseamnă nimic, Mastema, e ca şi cum i-am deschide porţile.

Mastema m-a împins cu blîndeţe la o parte, încît m-am dezechilibrat uşor, dar mi-am revenit imediat. Trapa lungâ şi îngusta de marmura s-a ridicat încet.

Am vâzut uluit cît de grea era. Avea o grosime de peste o jumătate de metru. Doar partea exterioară era de marmura, restul fiind dintr-o piatră mai grea şi mai întunecata la culoare. Nici o fiinţă omenească n-ar fi putut s-o ridice. Din deschizătura de dedesubt a ţîşnit o suliţă ce părea aruncată de un arc invizibil. Am fâcut un salt înapoi, deşi nu fusesem nici o clipă atît de aproape încît sâ mâ aflu într-un pericol real.

Mastema a lăsat trapa sâ cadă pe spate. Balamalele s-au mpt imediat sub propria greutate. Lumina a inundat locaşul de dedesubt. Şi mai multe suliţe mâ aşteptau, sclipind în soare, ţintite într-un unghi bine stabilit, de parcă ar fi fost fixate paralel cu treptele. Mastema s-a îndreptat spre capul scării.

- încearcă sâ le dai la o parte, Vittorio.

- Nu are cum. Dacă se împiedică, va câdea în vreo capcană de-a lor. Mastema, mişcâ-le tu, l-a rugat Ramiel.

- Lasâ-mâ pe mine sâ le dau la o parte, a intervenit Setheus.

Mi-am scos sabia. Am lovit prima suliţă, rupîndu-i vîrful de metal, dar tija zimţată de lemn a râmas la locul ei. Am păşit în criptă şi am simţit răcoarea ridicîndu-se şi cuprinzîndu-mi picioarele. Am crestat şi tija de lemn şi am mai rupt o bucată din ea. Apoi am păşit dincolo de ea, ca sâ descopăr cu mîna stîngâ câ mai multe suliţe mâ aşteptau în lumina difuză. Am ridicat iar sabia, iar greutatea ei mi-a transmis un fior de durere în braţ. Am distrus cele două suliţe cu lovituri rapide, pînâ cînd vîrful de metal a câzut cu zgomot de pe tija de lemn. Am coborît mai departe, ţinîndu-mâ bine cu mîna dreaptă ca sâ nu alunec pe trepte, apoi, dintr-o datâ, cu un strigat puternic, am alunecat dincolo de margine, câci treptele se opreau chiar în acel loc. M-am

prins cu ambele mîini de tija suliţei rupte, sabia câzînd cu /.go mot undeva dedesubt.

- E de-ajuns, Mastema. Nici un om nu poate face acest lu cru, i-a spus Setheus.

Atîmam cu ambele mîini prinse de băţul plin de aşchii şi mă uitam la ei cum stau în cerc la intrarea în criptă. Dacâ aveam sâ cad, muream cu siguranţă, pentru câ mai era mult pînâ jos. Dacâ nu muream din cauza căzăturii, oricum nu aveam cum sâ ies viu de acolo. Am aşteptat fără sâ scot un cuvînt, deşi braţele mâ dureau îngrozitor. Apoi, îngerii au coborît fără zgomot, aşa cum sâvîrşeau ei toate lucrurile, într-o sclipire de mătase şi aripi, alunecînd toţi o dată în cripta, înconjurîndu-mâ, purtîndu-mă în braţe pînâ pe podeaua camerei într-un zbor plăcut.

Acolo mi-au dat drumul imediat. Am orbecăit prin întuneric pînâ mi-am găsit sabia. M-am ridicat gîfîind, ţinînd-o strîns în mînâ, apoi m-am uitat în sus spre pătratul clar de lumina. Mi-am închis ochii, am plecat capul şi i-am deschis din nou încet, pentru a mă obişnui cu întunericul profund şi umed. Castelul era construit direct în munte, câci aceasta cameră, deşi vastă, pârea a fi fâcutâ doar din pâmînt. Cel puţin aşa mi se părea, privind zidurile dinaintea mea, apoi, cînd m-am întors, mi-am zărit prada, după cum îi numise Mastema.

Vampirii, acele larve nenorocite, erau adînciţi în somn; nu erau închişi în sicrie sau în cripte, ci erau înşiruiţi unul lîngâ altul. Fiecare corp îmbrăcat în aceleaşi veşminte preţioase era acoperit într-un giulgiu subţire de aur. Astfel, zăceau de-a lungul a trei pereţi ai criptei. In capătul cel mai îndepărtat al camerei atîmau treptele-capcanâ deasupra hăului. Am clipit şi mi-am mijit ochii, iar lumina deja pârea sâ se reflecte mai bine asupra lor. M-am apropiat de prima siluetă pînâ am putut desluşi pantofii fini şi roşii, pantalonii de un roşu-cafeniu sub giulgiul perfect şi fin, de parcâ ar fi fost ţesut în fiecare noapte de un

vierme de mătase. Dar nu era nimic magic la mijloc. Era doar unul dintre cele mai fine valuri pe care le pot coase făpturile lui Dumnezeu. Fusese ţesut de bărbaţi şi femei în carne şi oase şi avea un tiv sofisticat. Am sfişiat vălul.

M-am apropiat de braţele încrucişate ale creaturii şi, cu oroare, am constatat că trăsăturile sale au prins viaţă. A deschis ochii şi braţul lui a ţîşnit violent spre mine. Am fost smuls înapoi din prinsoare chiar la timp. M-am întors şi l-am văzut pe Ramiel care mâ ţinea şi care apoi a închis ochii şi şi-a rezemat fruntea de umărul meu.

- Acum ştii care le este jocul. Ai grijâ! Acum şi-a încrucişat braţele la loc. Crede câ se află din nou în siguranţă. Şi-a închis ochii.

- Cum sâ fac? Trebuie sâ-l omor!

Smulgînd vălul cu mîna stîngâ, am ridicat sabia cu dreapta. Am înaintat spre monstrul adormit, dar, atunci cînd a ridicat braţul, i l-am prins cu vălul, înfâşurînd materialul în jurul său, iar cu sabia mi-am îndeplinit misiunea de câlâu.

Capul s-a prăvălit imediat pe podea. S-a auzit un zgomot îngrozitor, probabil cînd s-a frînt gîtul. Braţul s-a clătinat. La lumina zilei nu mi se putea împotrivi ca pe timp de noapte, cînd îl decapitasem pe primul meu atacator. Cîştigasem!

Am ridicat capul, privind sîngele ce i se scurgea din gurâ. Ochii erau închişi, dar poate că nu fuseseră niciodată deschişi cu adevărat. Am aruncat capul în mijlocul camerei, în dreptul conului de lumină, care a început sâ ardă imediat carnea.

- Uitaţi-vâ la el cum arde! am exclamat.

Dar nu m-am oprit. M-am dus la următorul monstru, am smuls vălul transparent şi am constatat câ era o femeie cu cozi împletite, care trecuse pragul morţii în floarea vieţii, şi, prinzîndu-i braţul, i-am retezat capul cu aceeaşi mînie. Apoi am apucat-o de cozi şi am aruncat-o alături de tovarăşul ei.

Celălalt cap se scofilcea şi se înnegrea în lumina care se revărsa din trapa de deasupra.

- Lucifer, m-ai vâzut? am strigat.

Ecoul se râsfringea de pereţi şi revenea dispreţuitor la mine.

- Ai vâzut? Ai vâzut?

M-am repezit la următorul.

-Florian! am strigat cînd am smuls valul.

Mare greşeala! Cînd şi-a auzit numele, a deschis ochii înainte sâ mâ pot apropia de el. S-ar fi ridicat ca o marionetă pe care o tragi de sfori dacâ nu l-aş fi lovit cu putere şi nu i-aş fi despicat pieptul în două. Fârâ nici o expresie pe chip, a căzut înapoi la locul sâu. Am îndreptat sabia spre gîtul lui subţire. Pârul lui blond era năclăit de sînge, ochii i s-au stins şi a murit chiar sub privirea mea.

Fusese conducătorul lor, un duh cu grai meşteşugit. Am apucat capul de pletele lungi şi l-am aruncat în grămada care fumega împrăştiind o duhoare groaznică.

Am mers mai departe, spre stînga. Nu ştiu de am ales aceasta direcţie, ştiu doar câ, de fiecare data cînd smulgeam vâlul, săream înainte cu o viteză feroce apucînd braţul demonic dacâ acesta se ridica, deşi de multe ori eram atît de înverşunat, încît monştrii nu apucau sâ aibă nici o reacţie, apoi retezam capul atît de repede, încît devenisem neglijent, iar loviturile mele erau urîte, şi le zdrobeam maxilarele, sau chiar şi clavicula, dar îi omoram fără îndoială.

îi omoram pe toţi.

Le smulgeam capetele şi le aruncam în grămada, care fumega atît de tare încît parcâ in ea ardeau frunze veştede. Din foc se ridicau fire subţirele de cenuşă, dar în general, capelele se ofileau şi se înnegreau, grămada se mărea din ce în ce mai mult, iar cenuşa râmînea la fel de puţinâ.

Oare sufereau? Oare ştiau ce li se întîmplâ? Unde zburaserâ oare sufletele lor în acest moment crunt în care Curtea lor pierea, cînd eu îmi îndeplineam misiunea plîngînd pînâ cînd n-am mai văzut clar printre lacrimi?

Omorîsem vreo douăzeci. Sabia era atît de plină de sînge şi de murdărie, încît am fost nevoit sâ o şterg. Am şters-o chiar de trupurile lor, pe cînd îmi croiam drumul spre cealaltă parte a criptei, am şters-o pe pieptarele lor, minunîndu-mâ de modul în care li se veştejeau şi li se uscau mîinile încleştate pe piept şi de şuvoiul de sînge negru care ţîşnea vîscos din gîturile lor în lumina zilei.

- Sînteţi morţi! Şi totuşi unde au zburat sufletele voastre?

Lumina scădea în intensitate. Respiram cu greutate. M-am uitat spre Mastema.

- Soarele e sus pe cer, mi-a spus el cu blîndeţe.

Era neatins de murdăria din jur, deşi stătea atît de aproape de capetele carbonizate şi urît mirositoare. Fumul părea sâ fie emanat, de fapt, de ochii lor, de parcă aceştia s-ar fi topit şi s-ar fi transformat în pîclâ.

- Lumina din biserică e slabă, deşi e doar miezul zilei. Grâbeşte-te! Mai ai încâ douăzeci pe partea asta, ştii bine. Trebuie sâ te grăbeşti.

Ceilalţi îngeri stăteau încremeniţi, strînşi la un loc. Ramiel şi Setheus erau minunaţi în mantiile lor bogate, iar ceilalţi doi erau nişte spirite mai simple, mai sumbre - toţi se uitau la mine cu răsuflarea tăiată.

- Haide, biet Vittorio, grâbeşte-te!

- Ai putea sâ-i omori tu?

- N u .

- Ştiu câ nu ai voie. Eu te întTeb dacâ ai fi în stare. Ai putea?

Pieptul mă durea de atîta efort. îmi era greu sâ şi vorbesc.

- E u nu sînt o făptură din came şi oase, Vittorio, mi ,i ras puns Setheus. Dar aş putea face ce îmi spune Dumnezeu să fac

Am trecut pe lîngâ ei. M-am uitat înapoi la splendoarea loi divină, mai cu seamă la Mastema, pe a cărui armură sclipitoare se revărsau razele soarelui şi care îşi ţinea sabia la brîu. Nu spu nea nimic. M-am întors. Am smuls primul văl. Era Ursula.

- N u !

Am fâcut un salt înapoi, lâsînd vâlul sâ cadă. M-am îndepărtat destul de mult, dar ea nu pârea să se trezească. Nu se mişca deloc. Braţele ei delicate stăteau încrucişate pe piept, în aceeaşi poziţie mortuară graţioasă în care zăceau toţi, doar ca ea avea o dulceaţă aparte, de parcâ o mare nenorocire ar fi răpus-o în floarea tinereţii, fârâ a-i atinge o singură cosiţă aurie din pletele-i ondulate, care îi învâluiau într-un borangic auriu capul, umerii şi gîtul de lebâdâ.

îmi auzeam propria respiraţie atît de grea. Am lăsat vîrful săbiei sâ se tîrîie pe dalele de piatră, scrîşnind un cîntec neştiut. Mi-am umezit buzele uscate. Nu îndrăzneam sâ mâ uit la ei, deşi ştiam câ se aflau la cîţiva paşi de mine, privindu-mă. în tăcerea nemişcată, se auzeau capetele damnaţilor sfîrîind şi arzînd.

Am băgat mîna în buzunar şi am scos mătâniile. Mîna îmi tremura îngrozitor cînd le-am ridicat, lâsînd crucifixul sâ se legene, apoi l-am aruncat spre ea. A lovit-o chiar deasupra mîinilor micuţe, pe pielea albâ a sinilor aproape dezgoliţi. Crucifixul zăcea acolo, cuibărit în adîncitura pielii ei palide, iar ea nici nu s-a mişcat.

Lumina se agâţa de pleoapele ei de parcâ ar fi fost materie solidă.

Fârâ alte explicaţii, m-am repezit la următorul demon, nu ştiu de era femeie ori bărbat, am smuls vâlul şi l-am atacai cu un urlet teribil. Am apucat capul retezat de pletele castanii şi

l-am aruncat pe lîngâ îngeri, în grămada de scursuri de la picioarele lor. Apoi am trecut la următorul. Godric! Doamne, ce dulce va fi răzbunarea mea!

I-am văzut capul pleşuv înainte sâ ridic vâlul, iar cînd l-am rupt din neatenţie, am aşteptat mai întîi sâ deschidă ochii, sâ se ridice pe jumătate, ca sâ mă vadă bine.

- Mâ mai ştii? Mâ recunoşti? am urlat.

Sabia i-a retezat gîtul. Capul albicios a căzut pe podea, iar eu am înfipt sabia în gîtul însîngerat.

- Mâ recunoşti? am urlat iar spre ochii ce se zbăteau şi spre gura din care se scurgea un şuvoi roşiatic.

M-am îndreptat cu el spre grămada de capete şi l-am aşezat deasupra, ca pe un trofeu.

- Mâ recunoşti? am hohotit încă o dată, apoi m-am întors cu furie la misiunea mea.

încâ doi, apoi trei, cinci, şapte, nouă, apoi alţi şase; aşa am isprăvit toatâ Curtea, cu toţi dansatorii, cu toţi domnii şi cu toate doamnele sale. Clâtinîndu-mâ ameţit, i-am nimicit pe servitorii umili, care nu erau acoperiţi cu văluri şi care erau atît de înfometaţi, încît nu aveau nici o putere să se apere.

- Unde sînt vînâtorii?

- In capătul celălalt. E aproape întuneric aici. Ai mare grijă!

- îi văd.

M-am îndreptat şi mi-am tras sufletul. Erau şase, aşezaţi în rînd, ca şi ceilalţi, dar foarte aproape unul de celălalt. Erau dificil de învins.

Am rîs, dîndu-mi seama cît de simplu era. Am smuls primul vâl şi i-am sfirtecat picioarele. Cadavrul s-a ridicat şi atunci am văzut cu uşurinţă unde trebuia sâ aplic lovitura, cînd sîngele începuse deja sâ ţîşnească.

Celui de-al doilea i-am tăiat ambele picioare dintr-o lovitură, apoi l-am despicat în două şi i-am tăiat capul chiar înainte

ca mîna lui sâ-mi apuce sabia. Mi-am smuls arma înapoi si i am tăiat mîna.

- Mori, demon nenorocit care m-ai răpit împreună cu prie tenul tău! Să nu crezi că te-am uitat.

Am ajuns în cele din urmâ la ultimul, ridicîndu-i cu o mînă capul bărbos.

M-am întors cu capul demonului în mînă, împiedicîndu-mâ de trupurile celorlalţi pe care nu avusesem puterea de a le arunca prea departe. Le-am lovit cu piciorul cu atîta ură, pînâ au ajuns toate în conul de luminâ.

Acum era lumină înăuntru. Soarele de dupâ-amiazâ ajunsese în partea de vest a bisericii. Trapa lăsa să pătrundă înăuntru o căldurâ teribila.

Mi-am şters încet faţa cu dosul palmei stîngi. Am lăsat jos sabia şi am căutat batistele pe care mi le puseseră în buzunare călugării. Mi-am curâţat cu ele faţa şi mîinile. Apoi mi-am ridicat sabia şi m-am întors la ea. Nu se mişcase din loc. Lumina nu o ajungea la ea. Acolo unde stătuseră ei întinşi, lumina nu i-ar fi atins pe nici unul dintre ei.

Ea era în siguranţă pe patul ei de piatră, cu mîinile încremenite ca mai devreme, cu degetele încleştate graţios, cu mîna dreaptă peste cea stingă. Pe sînii ei se odihnea crucifixul de aur. Pletele i se agitau uşor din cauza curentului de aer ce pârea sâ intre prin trapa de sus, creînd un nimb auriu în jurul chipului ei lipsit de viaţa.

Pârul despletit, fârâ fundele sau perlele pe care le purtase, se răsfirase în afara catafalcului, ca şi faldurile rochiei brodate cu aur. Nu era acelaşi veşmînt pe care îl purtase cînd o văzusem eu. Roşul aprins era acelaşi, dar rochia era alta, cu ornamente noi şi minunate, de parcâ ar fi fost o prinţesă, aşteptînd sărutul lui Fât-Frumos.

„Pot eu să trimit în iad o asemenea frumuseţe?", mâ întrebam cuprins de remuşcare.

M-am apropiat cît de mult am îndrăznit. Nu aş fi putut suporta gîndul ca braţul ei sâ se ridice ca şi în cazul celorlalţi, n-aş fi vrut sâ-i văd degetele încleştîndu-se în aer sau ochii deschizîndu-i-se.

Vîrful pantofilor ei abia se zărea de sub tivul rochiei. Cît de delicat se întinsese ea la răsărit pentru a se odihni. Cine închisese oare trapa? Cine pusese suliţele la intrare într-un mecanism despre care încâ nu ştiam cum funcţiona?

Pentru prima datâ am zărit în întuneric o cununa mică de aur pe capul ei, care era prinsă în jurul coroanei pe care o purta şi care era fixata cu ajutorul unor minuscule agrafe în cosiţele ei, astfel încît pe frunte atîrna o perlă micuţa.

Oare şi sufletul ei era atît de mic? Oare iadul l-ar primi, tot aşa cum focul i-ar înghiţi trupul sau cum soarele i-ar arde chipul imaculat? Cîndva dormise şi ea în pîntecul unei mame şi fusese purtată pe braţe de tatăl ei. Care era tragedia care o adusese în acest mormînt putrezit, unde capetele semenilor ei ucişi zăceau arse în lumina indiferenta şi îndepărtată a soarelui? M-am întors spre ei. îmi ţineam sabia pe lîngâ corp.

- Doar pe ea s-o cruţăm! Doar pe ea! i-am rugat.

Ramiel şi-a acoperit chipul şi s-a întors cu spatele la mine. Setheus a continuat sâ mâ privească, dar a clătinat din cap. îngerii mei păzitori mâ priveau cu râcealâ, ca şi pînâ acum. Mastema se uita fix la mine fără a scoate un sunet, ascunzîndu-şi gîndurile în spatele expresiei senine pe care o afişa mereu.

- Nu, Vittorio. Crezi ca îngerii lui Dumnezeu te-au trecut de aceste obstacole pentru ca tu sâ-l laşi pe unul dintre ei sâ trăiască?

- Dar ea m-a iubit. Şi eu o iubesc la rîndul meu! Ea mi-a dăruit viaţa. Mastema, te implor în numele iubirii! Aici s-a

fâcut dreptate. Dar ce va spune Dumnezeu daca o ucid pe ea. care m-a iubit şi pe care o iubesc?

Expresia lui nu s-a schimbat deloc. M-a privit cu calmul Im obişnuit. Am auzit un zgomot groaznic: Ramiel şi Setheus plin geau. îngerii mei păzitori s-au întors cu blîndeţe sâ-i privească, surprinşi de această reacţie, fixîndu-şi apoi ochii visători din nou asupra mea.

- îngeri fârâ milâ! le-am strigat. Nu, nu e corect sâ vâ vorbesc aşa! Iertaţi-mâ!

- Te iertâm, dar trebuie sâ faci ceea ce ai promis.

- Mastema, dar nu poate fi salvata? Dacâ ea renunţa la... Poate câ sufletul ei mai este uman...

Nu mi-a dat nici un răspuns.

- T e rog, râspunde-mi! Nu înţelegi? Dacâ poate fi salvata, eu voi sta aici cu ea. Voi scoate otrava asta din ea; ştiu sigur că are o inimâ bunâ şi tînără. Spune-mi, Mastema. Poate fi salvata o creatură ca ea?

Din nou, n-am primit răspuns. Ramiel îşi plecase capul pe umărul lui Setheus.

- T e rog, Setheus, spune-mi! Poate fi salvată? Chiar trebuie să moară de mîna mea? Dacâ râmîn aici cu ea şi scot otrava din sufletul ei? Dacâ mi se confesează şi îmi mărturiseşte tot ce a fâcut? Nu există nici un preot care sâ o poatâ absolvi de păcate?

- Vittorio... De ce nu vor urechile tale sâ ne asculte? Nu-i auzi pe prizonierii înfometaţi cum plîng? Nu i-ai eliberat înca. Vei face acest lucru noaptea?

- Pot s-o fac. încâ mai am timp. Dar nu pot râmîne aici alături de ea. Iar cînd se va trezi şi va vedea câ este singura, ca semenii ei au pierit, câ promisiunile lui Godric şi ale lui Florian au fost vorbe goale, n-ar putea sâ-şi dăruiască sufletul lui Dumnezeu?

Mastema s-a întors încet cu spatele, fârâ nici o schimbare în privirea lui glacială.

- Nu, nu pleca! i-am strigat.

L-am apucat de braţul puternic învăluit în mătăsuri. I-am simţit forţa de neînvins sub materialul acela ciudat şi nefiresc. S-a uitat spre mine.

- De ce nu-mi răspunzi?

- Pentru numele lui Dumnezeu, Vittorio! Chiar nu înţelegi? Nu ştim! mi-a mărturisit cu o voce al cărei ecou a umplut întreaga criptă.

S-a scuturat din prinsoarea mea, uitîndu-se şi mai mînios la mine, cu sprîncenele încruntate, cu pumnul strîns pe minerul săbiei.

- Noi nu provenim dintr-o specie care să fi cunoscut iertarea. Noi nu sîntem umani, iar pe tărimul nostru lucrurile sînt fie ale Luminii, fie ale întunericului. Asta e tot ce ştim noi!

Plin de furie, s-a întors şi s-a îndreptat spre ea. M-am grăbit pe urmele lui, incapabil să-l reţin. Şi-a pogorît mîna asupra ei şi i-a înşfăcat gîtul subţire. Ochii ei îl priveau cu expresia aceea goală, de orb.

- Are suflet uman în ea! a şoptit el.

Apoi s-a îndepărtat imediat, de parcă n-ar mai fi vrut s-o atingă sau nu mai suporta să facă asta, împingîndu-mă şi pe mine înapoi.

Am început să plîng. Soarele se îndrepta spre apus, iar întunericul creştea în interiorul criptei. Peticul de lumină de deasupra era din ce în ce mai palid. Era auriu şi radiant, dar palid.

îngerii stăteau strînşi la un loc, urmărindu-ma şi aşteptînd.

- Rămîn cu ea aici. Se va trezi în curînd. O s-o ajut să se roage pentru iertarea divină.

Mi-am dat seama de ce spuneam doar atunci cînd vorbele mi-au părăsit buzele.

- Rămîn cu ea. Dacă renunţă la a trăi în păcat pentru iubirea lui Dumnezeu, atunci poate rămîne cu mine, iar cînd moartea va veni, nu vom face nimic ca să o grăbim. Dumnezeu ne va accepta pe amîndoi.

- Crezi că ai puterea să-ţi înfăptuieşti dorinţa? Crezi că ea va putea face acelaşi lucru? a întrebat Mastema.

- îi sînt dator. Sînt legat de ea. Nu v-am minţit niciodată şi nici pe mine nu m-am minţit. Mi-a ucis fratele şi sora. Am văzut-o cu ochii mei. Sînt sigur că a ucis mulţi semeni de-ai mei. Dar pe mine m-a salvat de două ori. E uşor să ucizi, dar să salvezi e mult mai greu.

- Aşa este! mi-a răspuns Mastema de parcă l-aş fi lovit în moalele capului.

- Voi rămîne. Nu aştept nimic de la voi. Ştiu ca nu mai pot pleca de-aici. Poate că nici ea nu are cum.

- Bineînţeles că ea poate, mi-a răspuns Mastema.

- Nu-l lăsa aici, ia-l împotriva voinţei lui, l-a rugat Setheus.

- Nici unul dintre noi nu poate face asta, ştii prea bine.

- Să-l scoatem din criptă măcar. Ca şi cum l-am ridica dintr-o prăpastie, se rugă şi Ramiel.

- Dar nu a căzut într-o prăpastie. Nu-l putem ajuta.

- Atunci lasă-ne să stăm cu el, a spus Ramiel.

- Da, lasă-ne! i s-au alăturat într-un glas îngerii mei păzitori, cu aceleaşi expresii imobile pe chip.

- Las-o şi pe ea să ne vadă.

- De unde ştim că ne poate vedea? De unde ştim asta? De cîte ori se întîmplă să ne vadă o fiinţă umană? i-a întrebat Mastema.

A fost pentru prima dată ca l-am văzut mînios. S-a uitat la mine.

- Cum s-a jucat Dumnezeu cu tine, Vittorio! Ce duşmani şi ce aliaţi ţi-a dat!

- Ştiu, şi-L voi implora cu toata puterea mea şi din adîncul suferinţei mele pentru sufletul ei.

Nu am vrut sâ închid ochii. Ştiu câ n-am închis ochii.

Dar decorul s-a schimbat dintr-o datâ. Grămada de câpâţîni zăcea ca mai înainte, uscîndu-se şi zbîrcindu-se, fumul usturător încă se mai ridica, iar amurgul venea cu paşi repezi de undeva, de dincolo de treptele stricate şi de suliţele rupte; asistam la ultima zbatere a dupâ-amiezei. Iar îngerii mei mâ părăsiseră.

12

Şi nu mâ duce în ispitâ...

în ciuda faptului că eram în floarea vîrstei, corpul meu nu mai putea rezista. Cum puteam sâ râmîn în cripta aceasta, aşteptînd-o pe ea sâ se trezească, fârâ sâ încerc sâ ies?

Nu am zăbovit sâ mâ gîndesc la faptul câ îngerii mei mâ abandonaseră. O meritam, dar eram convins de corectitudinea şansei pe care voisem sâ i-o ofer ei, de a se lăsa în voia lui Dumnezeu, pentru ca noi sâ putem părăsi această criptă şi, dacă era necesar, sâ gâsim un preot care sâ îi mîntuie sufletul uman de păcate. Dacâ nu putea sâ facâ o confesiune deplină numai din iubire de Dumnezeu, atunci absolvirea de păcate avea s-o salveze cu siguranţă.

M-am uitat de jur-împrejur prin criptă, păşind printre cadavrele uscate. Lumina care se mai întrezărea strălucea peste bălţile de sînge închegat pe laturile catafalcurilor. în cele din urmâ, am gâsit ceea ce căutam, o scară care putea fi sprijinită de perete pînâ spre tavan. Dar cum puteam eu s-o ridic?

Am tîrît-o pînâ în centrul criptei, dînd la o parte din calea mea capetele care nu erau putrezite în totalitate, am lâsat-o jos şi, păşind la mijloc, chiar între douâ trepte, am încercat s-o ridic de acolo.

Dar era imposibil. Nu aveam atîta putere. Deşi îngustă, scara era mult prea grea, pentru câ era foarte lungă. Trei sau

patru oameni puternici ar fi putut-o ridica pînă la tijele rupte ale suliţelor, ca sâ o prindă de acestea, dar singur nu aveam nici o şansâ. Mai era o singură posibilitate. Un lanţ sau o frînghie care putea fi aruncata spre suliţele de mai sus. Am căutat aşa ceva în lumina asfinţitului, dar nu am găsit nimic.

Nici lanţuri, nici frînghii. Oare vampirii mai tineri erau capabili de astfel de sărituri?

Am mers de-a lungul pereţilor, căutînd un cîrlig sau orice alt indiciu care ne-ar fi putut arăta o deschidere spre altă cameră sau, Doamne fereşte, o intrare într-o altă criptă cu astfel de creaturi, dar n-am găsit nimic.

în cele din urmă, m-am întors clătinîndu-mâ spre centrul camerei. Am strîns toate capetele, chiar şi pe cel pleşuv al lui Godric, care era acum negru ca tăciunele şi în loc de ochi avea două găuri galbene, şi le-am adunat într-un loc în care lumina putea sâ-şi continue lucrarea distructivă.

Apoi, împiedicîndu-mă de scară, am căzut în genunchi la picioarele Ursulei. M-am întins pe jos. Voiam doar sâ dorm puţin. Nu, nu trebuia să dorm. Doar sâ mâ odihnesc un pic. Fârâ sâ vreau, temîndu-mâ de consecinţe şi regretînd alegerea făcută, mi-am simţit membrele relaxîndu-se şi m-am întins pe podeaua de piatra. Am închis ochii şi m-am cufundat într-un somn reconfortant.

Ce straniu era! Credeam că mâ va trezi strigătul ei, atunci cînd urma sâ se trezească ca un copil speriat în întunericul catafalcului şi avea sâ descopere câ este singură între atîţia morţi. Crezusem câ grămada de capete avea s-o sperie îngrozitor. Dar nu a fost aşa.

Amurgul umplea spaţiul de deasupra în nuanţe de violet, ca şi florile de pe pajişte, iar ea era aplecata deasupra mea. îşi pusese mâtâniile în jurul gîtului, ceea ce nu era un lucru obişnuit, şi le purta ca pe un ornament minunat. Crucifixul se răsucea şi

sclipea în lumină, ca un grăunte de aur care se potrivea cu luminiţele din ochii ei. îmi zîmbea.

- Eroul meu cel curajos! Sâ fugim din acest loc al morţii! Ai reuşit! Te-ai răzbunat pe toţi.

- Ai vorbit fârâ sâ-ţi mişti buzele?

- Dar mâ înţelegi şi aşa...

Am simţit un fior cînd m-a ajutat sâ mâ ridic în picioare. Mâ fixa cu privirea, iar mîinile îi erau încleştate pe umerii mei.

- Fii binecuvîntat, Vittorio.

Apoi, apucîndu-mâ de talie, m-a ridicat trecînd printre suliţele rupte, fârâ a se atinge măcar de vîrfurile lor retezate, şi am ajuns în capelă, unde ferestrele erau întunecate, iar luminile reflectau jocuri graţioase în jurul altarului.

- Iubita mea! Ştii ce au fâcut îngerii? Ştii ce au spus?

- Hai sâ eliberăm prizonierii, după cum ţi-e voia!

Mâ simţeam atît de împrospătat şi de plin de viaţă, de parcâ n-aş fi fâcut munca aceea extenuantă, de parcă lupta nu m-ar fi epuizat, de parcâ n-aş fi trăit pînâ atunci numai pentru răzbunare.

Am pornit în grabă prin castel. Am deschis una după alta uşile care-i ferecau pe nenorociţii din colivie. Ea aluneca pe cărările de sub portocali şi printre coliviile de pâsâri cu pasul ei uşor de felinâ, râsturnînd vasele cu fiertură, strigîndu-le prizonierilor câ sînt liberi, câ nimeni nu-i mai ţinea închişi.

într-o clipită am şi ajuns în balconul înalt. Am privit dedesubt nefericitul cortegiu în lumina slabă, am vâzut şirul lung de oameni ce şerpuia pe munte sub cerul purpuriu şi sub luceafărul de seară. Cei slabi îi ajutau pe cei mai puternici, cei bâtrini îi cârau pe cei mai tineri.

- Unde se vor duce? înapoi în acel oraş nenorocii? înapoi la monştrii care i-au oferit spre sacrificiu? Aceia trebuie sâ fie pedepsiţi! am exclamat mîniat.

- Toate la vremea lor, Vittorio. I-ai eliberat pe nefericiţi. Acum e momentul nostru, al tâu şi al meu.

Fustele i se înfoiau în jurul taliei, pe mâsurâ ce zburam pe lîngâ ferestre, apoi şi mai jos, pe lîngâ ziduri, pînâ cînd picioarele mele au reuşit sâ simtâ din nou pâmîntul.

- O, Doamne, pajiştea! O pot vedea la fel de limpede sub luna care răsare, aşa cum o vedeam şi în visele mele.

O toropeală m-a cuprins dintr-o data. Am strîns-o în braţe, trecîndu-mi degetele în pletele ei buclate. Lumea pârea sâ dispară din jurul meu: eram prins în dansul ei, iar adierea plăcuta a vîntului care înfiora coroanele copacilor ne cînta în timp ce ne îmbrăţişam.

- Nimic nu ne mai poate despărţi vreodată, Vittorio! mi-a spus desprinzîndu-se apoi de mine şi luîndu-mi-o înainte.

- Aşteaptă, Ursula! am strigat după ea.

Am încercat s-o prind din urmă, dar covorul de iarbă şi de irişi era înalt şi greu. Nu era ca în vis şi asta pentru că totul în jurul meu era plin de viaţă şi purta mirosul înverzit al sălbăticiei, iar pădurile îşi unduiau uşor ramurile în vîntul ce aducea cu sine un parfum plăcut.

Am căzut epuizat şi am lăsat florile sâ mâ acopere. Irişii cei roşii răsăreau pe lîngâ chipul meu.

Ea a îngenuncheat lîngâ mine:

- Mâ va ierta, Vittorio! Mă va ierta căci mila Lui este nesfîrşitâ.

- Da, iubita mea, frumoasa mea iubita! Salvatoarea mea! Te va ierta!

Micul crucifix atîrna la gîtul meu.

- Dar trebuie sâ faci un lucru pentru mine, pentru că m-ai lâsat sâ trăiesc mai devreme, m-ai cruţat şi ai adormit încredinţîndu-te mie... Trebuie sâ mâ ajuţi.

- Ce, iubito? Voi face tot ce-mi ceri.

- Roagă-te întîi sâ ai putere, apoi trebuie sâ bei sîngele meu demonic, sâ-l laşi sâ pătrundă în corpul tâu curat şi botezat! Trebuie să bei sîngele meu, ca să-mi eliberezi sufletul de vrajă! Dupâ aceea îl vei vârsa, aşa cum ai vărsat poţiunile pe care ţi le-am dat şi care nu ţi-au fâcut râu. Vei face acest lucru pentru mine? Vei scoate otrava din mine?

Mi-am amintit de senzaţia de greaţă, de substanţa dezgustătoare pe care o vărsasem la mănăstire. Mi-am amintit de bîlbîiala mea îngrozitoare şi de nebunie.

- Fă acest lucru pentru mine!

Era lipită de mine, aşa încît puteam sâ-i simt inima cum i se zbătea în piept; îmi simţeam şi propriile bâtâi ale inimii şi pârea câ nu mai fusesem cuprins niciodată de o toropeală atît de plăcută. Degetele mi-au fost străbătute de un fior. Aveam senzaţia câ eram întins pe o stîncă în pajiştea noastră şi palmele mele ar fi descoperit pietrişul dur, dar apoi am simţit tijele strivite ale florilor şi am desluşit straturile de irişi roşii şi albi.

Şi-a ridicat capul.

- Pentru numele lui Dumnezeu, pentru salvarea ta, o sâ beau orice otravă îmi dai. O sâ scot tot sîngele aşa cum se scoate puroiul dintr-o rană infectată, ca sâ te scap de această povară îngrozitoare ca o boală. Dâ-mi sîngele tău!

Mâ privea cu o expresie împietrită pe chipul ei atît de firav şi de alb.

- Trebuie sâ ai curaj, iubirea mea! Ai curaj, câci mai întîi trebuie sâ facem loc pentru această otravă!

S-a cuibărit în braţele mele şi i-am simţit muşcătura pe gît.

- Mai rezistâ încâ puţin!

- încă puţin? am şoptit. Ursula, priveşte în sus, spre rai şi iad, priveşte spre cer! Stelele sînt ca nişte globuri de foc aninate acolo de îngeri!

Dar cuvintele mele erau nefireşti şi fârâ sens; parcâ nu răsuna decît ecoul în urechile mele. întunericul mâ învăluise, iar cînd mi-am ridicat mîna aveam senzaţia câ era înfăşurată într-o plasă aurie, iar eu parcâ îmi zâream din depărtare degetele înfăşurate în ţesâtura aurie.

Pajiştea a fost apoi inundată dintr-o dată de lumina soarelui. Aş fi vrut sâ mâ smulg din loc, sâ mâ ridic în picioare, sâ-i arăt câ a răsărit soarele şi câ ea nu a păţit nimic. Dar eram contopit de valuri de plăceri divine şi copleşitoare care mâ cutremurau, ridicîndu-se din măruntaiele mele, culminînd într-un sentiment magnific şi ameţitor.

Cînd dinţii ei s-au desprins din carnea mea, era ca şi cum sufletul ei mi-ar fi pătruns în toata fiinţa, în toate organele, care fuseseră cîndva ale unui copil, iar acum erau ale unui bărbat.

- Nu te opri, iubito!

Soarele dansa orbitor între ramurile castanilor. Ea a deschis gura şi un şuvoi de sînge s-a prelins printre buzele ei, ca un sărut întunecat.

- Bea, Vittorio!

- Iau toate păcatele tale asupra mea, copilul meu divin! Dumnezeu sâ mâ ajute. Dumnezeu sâ aibă milă de mine, Mastema!

Dar cuvintele mi s-au oprit în gît. Gura mi-era plină de sînge, care nu se asemăna deloc cu fiertura cunoscută, ci avea dulcea savoare pe care mi-o dăduse ea pentru prima dată într-un sărut copleşitor. Doar câ de data aceasta sîngele venea ca un torent.

Braţele ei erau strînse în jurul meu şi m-au ridicat. Sîngele acesta pârea câ nu circula prin vene, ci se dispersase în întregul meu trup, în membre, în umeri, în piept, fâcîndu-mi inima sâ bata cu putere. M-am uitat spre soarele care sclipea jucăuş şi i-am simţit pletele mătăsoase mîngîindu-mi pleoapele, dar am reuşit sâ privesc printre cosiţele ei blonde. Abia răsuflăm.

Sîngele mi s-a scurs spre picioare, pîna în vîrful degelelor. Corpul îmi era plin de energie. Mădularul meu era lipit de corpul ei, şi i-am simţit încă o data greutatea delicată de felină, braţele arcuite care mâ îmbrăţişau, înlânţuindu-mâ, buzele lipite de ale mele.

Ochii mei s-au zbătut puţin, apoi am reuşit sâ-i deschid larg. Lumina mi-a invadat vâzul, apoi am avut senzaţia câ începe sâ se estompeze. S-a estompat, iar suspinele mele se auzeau din ce în ce mai tare, inima bâtîndu-mi puternic sâ-mi spargă pieptul. Toate sunetele care ieşeau din corpul meu transformat şi mult mai puternic, plin de sîngele ei, rezonau în ecou de parcâ nu ne-am fi aflat pe pajişte, ci între pereţii de piatră.

Pajiştea dispăruse sau poate nu existase niciodată. Lumina nu răzbătea decît dintr-un petic, de undeva de sus. Zăceam în cripta. M-am ridicat, aruncînd-o la o parte, iar ea a ţipat de durere. Am sărit în picioare şi m-am uitat la mîinile mele nefiresc de albe. M-am simţit cuprins de o foame îngrozitoare, de o putere de neînvins, de o dorinţă sâ urlu. M-am uitat spre lumina purpurie de deasupra şi am strigat.

- M-ai transformat! M-ai fâcut asemenea ţie!

Ursula suspina. M-am întors spre ea. Ea s-a dat înapoi, ducîndu-şi mîna la gură, plîngînd şi ferindu-se din calea mea. Fugea de mine ca un şobolan, în jurul criptei, ţipînd.

- Nu, Vittorio! Nu-mi face rău! Am făcut-o pentru noi! Acum sîntem liberi! Dumnezeu sâ mâ ajute!

Apoi a zburat spre trapă, trecînd chiar printre braţele mele întinse. Zburase în capela de deasupra.

- Vrăjitoare, monstru ce eşti! M-ai păcălit cu viziunile tale, cu farmecele tale! M-ai fâcut asemenea ţie!

Urletele mele răsunau amarnic în timp ce orbecăiam în întuneric sâ-mi găsesc sabia, apoi luîndu-mi avînt am fâcut şi eu saltul printre sulițe, ajungînd deasupra, pe podeaua bisericii

unde ea zăcea cu ochii în lacrimi în faţa altarului. S-a dat înapoi spre maldărul de flori roşii care abia se zăreau în lumina lunii ce pătrundea prin ferestrele întunecate.

- Vittorio, nu mâ ucide, te rog! Sînt un copil ca şi tine!

Am lovit-o cu furie, iar ea s-a rostogolit pînâ la capătul celălalt al sanctuarului. Cuprins de mînie am lovit statuia lui Lucifer cu sabia. S-a clătinat, apoi s-a prăbuşit pe dalele de marmură ale lăcaşului blestemat.

- Nu mâ ucide! Dacâ o faci, mâ vei trimite în iad!

- Vrăjitoare! Acum sînt însetat ca tine şi simt mirosul sclavilor din colivia voastră. Simt mirosul sîngelui! Blestemată sâ fii!

îngenuncheasem alături de ea. Zăceam pe lespezile de marmură, împingînd la o parte fragmentele sfârîmate ale hidoasei statui. Am sfîşiat cu sabia dantela postavului şi am dărîmat florile roşii care s-au prăvălit peste mine, îngropîndu-mi faţa în petalele lor de catifea.

S-a lăsat o linişte dureroasă, sfîşiatâ doar de suspinele mele. Simţeam noua putere pe care o dobîndisem chiar şi în timbrul vocii, iar braţele mele ţineau acum sabia cu uşurinţă fârâ a mai simţi oboseala. Nu mai simţeam nici o durere, iar marmura care ar fi trebuit sâ parâ rece era o binecuvîntare răcoroasă pentru trupul meu. Ursula îmi dăruise această putere.

M-a copleşit dintr-o dată o mireasmă şi am privit în sus. Era chiar alături de mine, tandră şi iubitoare, cu ochii sclipitori ca două stele, tâcutâ şi incapabilă să mâ judece. Ţinea în braţe un copil cu minţile rătăcite, care nu ştia în ce pericol se află. îmi părea la fel de fraged şi ademenitor asemenea unui purcel fript odinioară. Sîngele sâu pârea a pulsa în vene doar pentru mine. Ursula l-a aşezat în faţa mea.

Era golaş şi îşi sprijinea coapsele de câlcîie; pieptul rozaliu i se zbătea rapid, iar pârul lung şi negru îi înconjura

chipul nevinovat. Părea sâ viseze sau poate scruta întunericul, căutîndu-şi îngerii.

- Bea, iubitule, bea sîngele lui! Apoi vei avea puterea de a mă duce la preot pentru confesiune!

Am zîmbit. Dorinţa de a sfîşia copilul pe care mi-l adusese drept ofrandă era insuportabilă. Dar de-aici înainte trebuia sâ găsesc o nouă măsură pentru puterea mea de îndurare, nu-i aşa? M-am ridicat, sprijinindu-mâ în coate, şi am privit-o.

- La preot? Acolo crezi tu câ vom merge? Aşa, pur şi simplu?

Lacrimile porniră a-i curge iar pe obraji.

- Nu chiar acum, nu! a scuturat ea descurajată din cap.

L-am apucat şi i-am sucit gîtul, sorbind cu nesaţ. Nu a scos nici un sunet. Nu a simţit nici o durere, nu a scăpat un singur suspin.

„Oare poţi uita vreodată prima victima?", mâ gîndeam.

M-am preumblat toata noaptea prin colivie, devorînd, ospâlîndu-mâ şi sfîşiindu-le gîturile fragede, luînd ceea ce-mi trebuia de la fiecare, trimiţîndu-i în rai sau în iad; eram legat de ea şi de acest pămînt, iar ea se ospăta alături de mine cu graţie, ascultîndu-mi gemetele şi suspinele, sârutîndu-mâ şi încercînd sâ mâ înduplece cu lacrimile ei cînd mă vedea cuprins de furie.

-Ieşi de-acolo! am strigat.

Era chiar înainte de răsăritul soarelui. I-am spus câ nu vreau să mai petrec nici o clipă sub acele turnuri ascuţite, în acel locaş al groazei, al râului, în care mâ născusem întru păcat.

- Ştiu o peşteră, departe, în josul muntelui, dincolo de păşuni.

- Undeva unde se află şi o pajişte adevărată?

- Sînt pajişti nenumărate în acest ţinut, iubitule! Sînt împodobite cu flori care strălucesc în lumina lunii pentru ochii noştri tot aşa cum strălucesc şi ziua, în razele soarelui, pentru toţi

muritorii. Nu uita că luna e a noastră. Iar miine noapte, trebuie sâ te gîndeşti la preot...

- Nu mă face sâ rid. învaţâ-mâ sâ zbor. Inconjoarâ-mâ cu braţele tale şi arată-mi cum sâ mâ arunc în gol de pe ziduri fârâ sâ pâţesc nimic. Nu-mi mai vorbi de preoţi! Nu mâ mai batjocori!

- Trebuie sâ te gîndeşti la un preot, la confesiune! Ne vom întoarce în Santa Maddalana cînd toţi dorm şi vom da foc oraşului! a continuat ea cu ochii înotînd în lacrimi de iubire.

11

Mireasa-fecioarâ

Nu am incendiat Santa Maddalana. Tentaţia vînâtorii a fost prea mare.

In cea de-a treia noapte, încetasem să mai plîng la răsăritul soarelui, cînd ne închideam împreună, îmbrăţişaţi, în peştera noastră ascunsă. Tot atunci, locuitorii oraşului ştiau deja ce năpastă se abătuse asupra lor; înţeleseserâ câ pactul încheiat cu Diavolul se întorsese împotriva lor şi erau cuprinşi de panică. Mare mi-a fost plăcerea sâ-i păcălesc într-un joc fără sfîrşit, sâ mâ ascund în umbra străzilor întortocheate şi sâ deschid fârâ greutate cele mai complicate lacâte.

La orele dimineţii, cînd nimeni nu îndrăznea sâ mişte, iar bunul preot franciscan se afla îngenuncheat în chilia sa, rugîndu-se la Dumnezeu pentru a putea înţelege ce se întîmpla - doar nu l-aţi uitat pe preotul cu care mâ împrietenisem la han, care mîncase împreuna cu mine şi care mâ prevenise de râul ce mâ aştepta, dar cu blîndeţe, nu cu răutate ca fratele său dominican -, atunci mâ strecuram şi eu în biserica franciscanâ şi mâ rugam.

îmi spuneam în fiecare noapte ceea ce-şi spune fiecare bărbat cînd se întinde alături de amanta sa desfrînatâ: „încâ o noapte, Doamne, şi mâ duc sâ mâ spovedesc! încă o noapte de fericire şi mâ voi întoarce la soţia mea!"

Oamenii din Santa Maddalana nu aveau nici o şansă în faţa noastră. Deprinderile pe care nu le căpătasem în mod natural sau prin experienţă mi le inocula iubita mea Ursula, cu răbdare şi graţie. Puteam să citesc în mintea celor din jur, puteam să descopăr un păcătos şi să-l distrug într-o clipită, exact aşa cum sorbeam sîngele unui negustor prea leneş, care îşi dăruise copiii neprihăniţi misteriosului Lord Florian, pentru a păstra pacea.

într-o noapte am descoperit că oamenii pătrunseseră ziua în castelul abandonat. Am găsit urmele celor care intraseră în mare grabă, fără a fura sau deranja ceva de la locul său. Cu siguranţa îi speriaseră îngrozitor divinităţile terifiante care se ridicau de-o parte şi de alta a altarului lui Lucifer. Nu luaseră nici sfeşnicele de aur, nici vechiul tabernacul, în care am dibuit cu mîna o inimă omenească uscata.

La ultima noastră vizită la Curtea Pocalului de Rubin, am luat capetele arse ale vampirilor din pivniţa cea adîncă şi le-am aruncat ca pe nişte pietre prin vitraliile colorate. Secretul teribil al castelului a dispărut cu desâvîrşire. Am râtâcit alături de Ursula prin dormitoarele castelului, pe care nu le mai văzusem pînă atunci şi nici n-aş fi putut să mi le imaginez, iar ea mi-a arătat camerele în care adepţii Curţii se adunau să joace zaruri sau şah şi să asculte muzică. Am mai văzut ici şi colo dovezi ale unor furturi neînsemnate - o pătură smulsă de pe un pat sau cîte o pernă câzutâ pe podea. Dar era clar că teama oamenilor fusese mai mare decît lăcomia lor. Luaseră prea puţine din castel.

Am continuat sa îi vînâm, învingîndu-i cu isteţime, pînă cînd au început să pârâsească Santa Maddalana. Am descoperit magazinele deschise cînd ne plimbam noaptea pe străzile pustii; ferestrele nu mai erau ferecate, leagănele erau goale. Biserica dominicană fusese devastată şi părăsita, iar altarul de

piatră dispăruse. Preoţii cei laşi, cărora nu le acordasem privilegiul unei morţi rapide, îşi părăsiseră turma.

Jocul devenise cu atît mai plăcut pentru mine. Cei care rămăseseră erau puşi pe harţă şi erau prea avari pentru a renunţa la avuţia lor. Era uşor sâ-i deosebeşti pe cei inocenţi, care credeau în puterea luminii de veghe sau a sfinţilor, de cei care încheiaserâ pactul cu Diavolul şi acum se păzeau pe întuneric cu sabia în mînâ.

îmi plăcea sâ le vorbesc, sâ îi provoc, în timp ce îi omoram.

- Credeai câ jocul tău va dura la nesfîrşit? Credeai că demonii pe care îi hrăneai nu s-ar hrăni niciodată din carnea ta?

Cît despre Ursula, ea nu era în stare sâ suporte vînătoarea mea. Nu suporta spectacolul suferinţei. Comuniunea Sîngelui prin care trecea odinioară la castel îi fusese suportabilă datorită muzicii, a mirosului de tâmîie şi a autorităţii supreme a lui Florian şi a lui Godric, care o conduceau pas cu pas.

Noapte de noapte, pe măsurâ ce oraşul se golea, iar fermele râmîneau abandonate, pe măsurâ ce Santa Maddalana, locul în care îmi făcusem ucenicia, decâdea din ce în ce mai mult, Ursula a căpătat obiceiul de a-i desfăta pe copiii orfani. Adeseori o găseam aşezată pe treptele bisericii, cu un copil în braţe, cîntîndu-i şi spunîndu-i poveşti în franceză.

Alteori le cînta în latină, cîntece vechi ale vremurilor sale, vechi de peste două sute de ani, sau îmi povestea despre luptele din Franţa şi Germania, ale căror nume nu însemnau nimic pentru mine.

- Nu te mai juca cu copiii! îşi vor aminti! Ne vor ţine minte!

Au trecut vreo două sâptâmîni pînâ cînd comunitatea a fost distrusă pentru totdeauna. Au mai rămas doar orfanii şi cîţiva bătrîni, alături de călugărul franciscan şi de tatâl său, omul

mărunţel care stătea noaptea în camera sa şi juca cârţi de unul singur, de parcă nu ar fi ştiut ce se întîmplă în jurul său.

În cea de-a cincisprezecea noapte, cînd am ajuns în oraş, ne-am dat seama că nu mai rămăseseră decît două persoane. îl auzeam pe bătrînel cîntînd de unul singur în hanul pustiu care rămăsese cu porţile larg deschise. Era beat, iar ţeasta lui pleşuva şi rozalie strălucea în lumina unei luminări. împărţea cărţile pe masă, aruncîndu-le în cerc; era un joc numit „ceasul".

Preotul franciscan se afla alături de el. Ne-a privit fârâ teamă cînd am intrat în han. Eram copleşit de foame şi simţeam tentaţia puternică a sîngelui lor.

- Nu ţi-am spus niciodată cum mă numesc, nu-i aşa? m-a întrebat.

- Nu, părinte, nu mi-ai spus.

- Fra Joshua este numele meu. Fraţii mei din comunitate s-au întors la Assisi şi au luat şi copiii cu ei. E o călătorie lungă spre sud.

- Ştiu, părinte. Am fost la Assisi. M-am rugat la altarul Sfîntului Francisc. Spune-mi, părinte, vezi îngeri în jurul meu atunci cînd mă priveşti?

- De ce să vâd îngeri? Văd frumuseţe şi o tinereţe împietrită pe chipurile voastre albe ca fildeşul. Dar îngeri nu văd. N-am văzut niciodată, mi-a răspuns uitîndu-se cînd la mine, cînd la Ursula.

- Eu am văzut cîndva îngeri. Pot să mă aşez?

- Fâ ce doreşti.

Ne-a urmărit, aşezîndu-se mai bine pe scaunul său tare de lemn; eu m-am aşezat în faţa lui, ca în ziua aceea de odinioară, doar că acum nu ne mai aflam în bătaia soarelui, ci înăuntru, chiar în han, unde luminările dădeau mai multă lumină şi mai multă căldură.

Ursula s-a uitat la mine uluită. Nu ştia ce gînduri am. Nu o văzusem niciodată vorbind cu o fiinţă umană cu excepţia mea şi a copiilor cu care se juca, cu alte cuvinte vorbea doar cu aceia pentru care simţise compasiune sau pe care nu intenţiona sâ-i omoare.

Nu puteam ghici ce părere avea despre preotul franciscan şi despre fiul acestuia. Bâtrînul cîştiga la jocul de cărţi.

- Uite, vezi? Ţi-am spus! Norocul nostru.

A strîns cârţile slinoase pentru a începe un nou joc.

Preotul s-a uitat la el cu ochii larg deschişi, de parcă nu se putea reculege, nici măcar pentru a-l păcăli sau pentru a-l linişti pe tatâl său, apoi s-a uitat la mine.

- Am vâzut îngerii aceştia în Florenţa. I-am dezamăgit, mi-am rupt legâmîntul pe care-l făcusem, mi-am pierdut sufletul.

S-a întors brusc spre mine.

- De ce prelungeşti aceste clipe?

- Nu vreau sâ vâ fac râu. Nici însoţitoarea mea nu vâ va râni.

Am suspinat. Acesta era momentul cînd, într-o astfel de conversaţie, m-aş fi întins şi mi-aş fi umplut paharul. Dar acum o sete nepotolită mâ devora. Mâ întrebam dacâ şi Ursula suferea la fel de mult. M-am uitat la vinul preotului, care pentru mine nu mai reprezenta nimic, apoi m-am uitat la chipul lui, care transpira la lumina luminării şi am continuat:

- Vreau sâ ştii câ am vâzut aceşti îngeri şi le-am vorbit. Au încercat sâ mâ ajute sâ-i distrug pe monştrii care puseseră stâpînire peste oraş şi peste sufletele locuitorilor. Vreau sâ ştii tot, părinte!

- De ce fiule? De ce îmi spui mie aceste lucruri?

- Pentru câ şi ei au fost cîndva frumoşi şi au fost la fel de adevăraţi ca mine şi ca tine. Doar ne-ai vâzut. Ai vâzut multe lucruri izvorîte din iad. Ai vâzut trîndâvie, trădare, laşitate şi

înşelăciune. Ceea ce vezi acum în faţa ta sînt nişte vampiri damnaţi. Vreau sâ ştii câ eu am vâzut cîndva îngeri adevăraţi, magnifici, care erau mai minunaţi decît îi voi putea descrie eu vreodată.

M-a privit gînditor cîteva clipe, apoi s-a uitat la Ursula care stătea tulburata alături de mine, temîndu-se câ voi suferi din nou fârâ rost, apoi a spus:

- De ce i-ai dezamăgit? De ce au venit cu tine şi, dacâ ai primit ajutor de la îngeri, de ce ai eşuat?

Am ridicat din umeri şi am zîmbit.

- Din cauza iubirii.

Nu mi-a râspuns.

Ursula şi-a plecat capul pe braţul meu. Am simţit pletele ei atingîndu-mâ cînd s-a rezemat cu toată greutatea de mine.

- Iubirea! a repetat preotul.

- Da, şi pentru onoare!

- Onoare, zici!

- Nimeni nu mâ va înţelege. Dumnezeu nu mâ va ierta, dar este adevărat. Ce ne desparte, părinte, pe mine şi pe femeia de lîngâ mine de lumea ta? Ce hău se cască între tine, preotul cel cinstit, şi noi, cei doi demoni?

Bâtrînelul a început dintr-o dată sâ chicotească. Avea un rînd bun de cărţi.

- Ia te uita! a strigat el, plesnind cărţile cu dosul degetelor.

S-a uitat la mine cu ochii săi inteligenţi.

- Eu ştiu răspunsul la întrebarea ta.

- Chiar aşa? Ştii răspunsul? l-a întrebat preotul.

- Bineînţeles, a râspuns el trâgînd încă o carte. Ceea ce îi desparte pe ei acum de o confesiune adevărata este slăbiciunea şi frica de iad, în cazul în care vor renunţa la vieţile lor.

Preotul s-a uitat uluit la tatăl său, cum, de altfel, am fâcut şi eu. Ursula nu a rostit nici un cuvînt. Apoi m-a sărutat pe obraz.

- Hai sâ plecăm acum! Santa Maddalana nu mai există. Sâ mergem!

Am privit în jur, în camera întunecată a hanului. Am zărit butoaiele cele vechi. M-am uitat uimit şi cu o tristeţe nesfîrşitâ la toate lucrurile pe care le puteau atinge şi le puteau folosi oamenii. Am surprins cu privirea mîinile mari ale preotului, care stăteau împreunate pe masă în faţa mea, firele de pâr de pe mîinile lui, apoi buzele sale groase şi ochii săi melancolici şi umezi.

- Vei primi acest secret al meu? Secretul îngerilor mei pe care i-am vâzut? Tu vezi bine ce sînt eu şi îţi dai seama câ ştiu ce vorbesc. Le-am vâzut aripile şi halourile, şi chipurile albe, şi sabia lui Mastema cel puternic. Ei m-au ajutat sâ pătrund în castel şi sâ-i distrug pe toţi demonii, mai puţin această mireasâ-fecioară care îmi aparţine.

- Mireasâ-fecioarâ..., a şoptit ea.

Cuvintele mele i-au fâcut o nespusă plăcere. S-a uitat la mine melancolică, murmurînd încet o arie demodată, un cîntecel de pe vremea ei. Apoi mi-a şoptit hotârîtâ, strîngîndu-mâ de braţ:

- Haide, Vittorio, lasâ-i pe aceşti oameni în pace! Vino să-ţi povestesc cum am fost, într-adevăr, o mireasâ-fecioarâ. Aşa a fost, sâ ştii. Au venit la castelul tatălui meu şi m-au cumpărat. Au zis că trebuie sâ fiu o fecioară. Moaşele au venit cu o căldare de apâ caldâ, iar ei m-au cercetat şi au hotârît câ eram într-adevăr fecioară. Doar atunci m-a acceptat Florian. Am fost mireasa lui.

Preotul se uita fix la ea, de parcâ ar fi râmas ţintuit în loc. Bâtrînul ridica din cînd în cînd privirea, cu o expresie veselă, dînd din cap pe mâsurâ ce ea îşi depăna povestea, şi continua să joace cărţi.

- Vâ puteţi da seama cît de îngrozită am fost?

S-a uitat la mine scuturîndu-şi pletele şi despletindu-şi pârul din cozile în care şi-l prinsese mai devreme.

- M-am urcat în patul conjugal şi mi-am vâzut mirele, acea creatura palidâ, un mort, la fel de urît pe cît vâ pârem noi acum!

Preotul nu i-a râspuns nimic. Ochii ei s-au umplut de lacrimi. Era un spectacol uman înduioşător. Lacrimile păreau nişte ornamente cristaline pe chipul ei catifelat, cu gura cărnoasă şi obrajii plini.

- Am fost dusă într-o capela părăsită, plină de păianjeni şi de viermi; m-a dezbrăcat şi m-a posedat chiar acolo, în faţa altarului devastat; astfel am devenit mireasa lui.

Mi-a dat drumul braţului, îmbrâţişîndu-mâ apoi graţios.

- Am avut un voal lung, foarte frumos, şi o rochie din cea mai fină mătase, pe care a rupt-o de pe mine. M-a posedat mai întîi cu mădularul sâu sterp, apoi cu colţii săi de vampir, asemănători cu aceştia pe care îi am şi eu acum. Ce nuntă am avut! Iar tatăl meu m-a vîndut fârâ remuşcare!

Lacrimile se prelingeau fără oprire pe obrajii preotului. M-am uitat la chipul ei care se transformase din cauza durerii şi a furiei, furie împotriva demonului pe care îl omorîsem deja, furie care speram sâ ajungă pînâ la el, în străfundurile înnegurate ale iadului, şi sâ-l înfiereze fârâ milâ. Nu am rostit nici un cuvînt. Ea şi-a înălţat capul, ridicînd din sprîncene.

- S-a plictisit de mine după un timp, dar niciodată n-a încetat sâ mâ iubeascâ. Era nou la Curtea Pocalului de Rubin pe vremea aceea: era un tînâr senior care nu pierdea nici o ocazie de a-şi spori puterile şi de a avea aventuri noi. Mai tîrziu, cînd i-am cerut sâ-l cruţe pe Vittorio, nu m-a putut refuza din cauza jurâmintelor pe care le-am schimbat pe altarul de piatră. După ce l-a lâsat pe Vittorio sâ plece, după ce l-a alungat în Florenţa, convins câ va înnebuni şi câ va fi pierdut, Florian mi-a închinat cîntece de nunta. Mi-a cîntat vechi poeme, de parcâ ar fi vrut sâ reînvie iubirea noastră.

Mi-am acoperit fruntea cu mîna dreaptă. Nu mai suportam lacrimile de sînge ce mi se prelingeau pe obraji. Nu mai suportam să-mi imaginez povestea pe care o spunea şi pe care parcă o vedeam ilustrată de Fra Filippo. Preotul a fost cel care a rupt tăcerea:

- Nu sînteţi decît nişte copii.

- Da, vom fi veşnic copii. Dar şi Florian a fost cîndva doar un tînâr.

- L-am vâzut o datâ. Doar o datâ, a continuat preotul cu vocea sa tînguitoare.

- Şi ai ştiut cine este?

- Am ştiut câ n-am nici o putere asupra lui şi câ toatâ credinţa mea era în van. Am ştiut câ erau la mijloc nişte legâturi pe care eu nu le puteam rupe.

- Sâ mergem, Vittorio! Sâ nu-l mai facem sâ plîngâ! Hai sâ mergem! Nu avem nevoie de sînge în seara asta şi nu vrem să le facem râu.

- Da, iubito! Pârinte, am vrut sâ-ţi dăruiesc mărturia mea. Primeşte, pârinte, singurul lucru neprihănit pe care-l mai posed: mărturia câ mi-am vâzut îngerii păzitori şi câ m-au ajutat cînd am fost slab.

- Dar nu vreţi iertarea păcatelor? Vittorio, Ursula, primiţi iertarea păcatelor de la mine!

- Nu, pârinte, nu putem s-o primim. Nu vrem, i-am răspuns.

- De ce?

- Pentru câ intenţionăm să păcătuim din nou cît de curînd, m-a completat cu blîndeţe Ursula.

u

Prin fereastra întunecată

Ursula nu minţise. în noaptea aceea ne-am dus la castelul tatălui meu. Pentru noi călătoria n-a fost dificila, dar pentru un muritor era o distanţă de mulţi kilometri. Acolo nu ajunsese vestea că ameninţarea nopţii, vampirii lui Florian, dispăruse, într-adevâr, fermele noastre erau încă părăsite, din cauza poveştilor de groază care se râspîndiserâ din om în om, spuse de cei care fugiseră peste dealuri din Santa Maddalana.

Nu mi-a luat mult sâ-mi dau seama câ măreţul palat al familiei mele fusese ocupat. O hoarda de soldaţi şi funcţionari 51 luase în stâpînire. Cînd ne-am strecurat noaptea dincolo de zidurile înalte, am constatat ca membrii familiei mele fuseseră îngropaţi cum se cuvine sau fuseseră aşezaţi sub lespezi de piatrâ, în cripta de sub capelă. Toate bunurile gospodăriei, toate bogăţiile fuseseră luate. Mai rămăseseră prea puţini dintre cei care probabil câ pomiserâ deja spre sud.

Cei cîţiva oameni care dormeau în oficiul intendentului tatălui meu erau cei care administrau conturile la banca Medici; mergînd pe vîrfuri în lumina slabă, am examinat cele cîteva documente pe care le lăsaseră afară pentru a se usca cerneala.

Toată moştenirea lui Vittorio di Raniari fusese strinsâ şi catalogata şi urma sâ fie dusâ la Florenţa pentru a fi încredinţata lui

Cosimo, pînâ cînd Vittorio avea să împlinească 24 de ani şi îşi putea purta singur de grijâ ca un bărbat adevărat.

în barăci dormeau cîţiva soldaţi, iar în grajduri erau cai. Cîţiva scutieri şi servitori dormeau aproape de stâpînii lor. Castelul, nefiind punct strategic pentru autorităţile milaneze, germane, franceze sau papale, nu urma sâ mai fie renovat, ci închis. înainte de răsărit, după ce mi-am părăsit căminul copilăriei, am mers la mormîntul tatălui meu. Ştiam câ mâ voi întoarce cîndva aici. Ştiam câ pădurea avea sâ se întindă pe versanţii muntelui. Ştiam câ iarba va creşte înaltă printre crăpăturile pietrelor. Ştiam câ oamenii vor ocoli castelul, aşa cum se întîmplâ întotdeauna cu locurile aflate în ruină. Ştiam câ aveam sâ mâ întorc aici.

în noaptea aceea, am căutat împreună cu Ursula tîlhari care se ascundeau, de obicei, în pădure. I-am prins şi i-am dat jos de pe cai, apoi a urmat un ospăţ destrăbălat.

- Unde mergem acum, seniore? m-a întrebat mireasa mea spre dimineaţă.

Găsiserăm o peşteră în care sâ ne adăpostim, un locaş ascuns, plin de mărăcini care abia ne zgîriau pielea rezistentă, în spatele unui mare tufiş de afine, care ne ascundea de privirile nedorite şi de lumina soarelui.

-Mergem la Florenţa, iubito. Trebuie sâ merg acolo. Pe străzile marelui oraş nu vom suferi niciodată de foame şi vom descoperi multe şi minunate lucruri, pe care trebuie sâ le vedem cu ochii noştri.

- Ce lucruri, Vittorio?

- Picturi, iubito. Trebuie sâ vâd îngerii din picturi. Trebuie sâ îi înfrunt...

Era bucuroasă. Nu văzuse niciodată Florenţa. în tot acest timp în care i se impuseseră ritualuri antice şi orînduirea curtenească, ea nu părăsise munţii niciodată; alături de mine, visa la

libertate, la nuanţe strălucitoare de albastru, verde şi auriu, care sâ sfideze hainele de un roşu-închis pe care încă le mai purta. Ea stâtea cu toatâ încrederea alături de mine, dar eu nu mai credeam în nimeni şi în nimic.

Mâ mulţumeam doar sâ sorb fiecare picâturâ de sînge uman de pe buzele mele şi mâ întrebam cît va mai dura pînâ cînd cineva avea sâ-mi reteze capul cu o lovitura precisâ de sabie.

11

Concepţia imaculată

Florenţa era în fierbere.

„De ce?", m-am întrebat.

Era trecut de ora stingerii, pe care nimeni nu o respecta cu adevărat, iar în faţa la Santa Maria Maggiore se strînseserâ o mulţime de studenţi care ascultau discursul unui umanist care susţinea câ Fra Filippo nu era un mare pâcâtos.

Treceam neobservaţi. Ne hrăniserăm mai înainte în ţinuturile din preajmă şi purtam mantale grele - nu eram decît nişte chipuri palide.

Am intrat în biserica. Mulţimea se strînsese pînă aproape de uşi.

- Ce s-a întîmplat? Ce s-a întîmplat cu marele pictor?

- Acum chiar câ a dat de mecaz! mi-a răspuns un bărbat care nici măcar nu s-a uitat la mine sau la silueta subţiratică a Ursulei care se sprijinea de mine.

Bărbatul era preocupat sâ-l asculte pe vorbitorul aflat în faţă, a cârui voce râsuna cu putere asupra naosului foarte spaţios.

- Ce a fâcut?

Neprimind nici un râspuns, mi-am fâcut loc în mijlocul mulţimii al cărei miros mâ îmbăta, trâgînd-o şi pe Ursula dupâ mine. Era încă sperioasâ într-un oraş atît de mare şi nu mai văzuse o catedrală atît de impunătoare de vreo două sute de ani.

Am adresat aceeaşi întrebare şi unor studenţi care s-au întors pe datâ sâ-mi răspundă, doi băieţi bine îmbrăcaţi, cam de 18 ani, *giovani,* cum ar fi numiţi ei în Florenţa, adică o vîrstă dificilă, cînd eşti prea mare ca sâ mai fii copil, dar prea tînâr pentru a fi bărbat.

- I-a cerut unei călugăriţe frumoase sâ-i pozeze pentru altarul pe care îl picta, imaginînd-o pe Fecioară, asta a fâcut, mi-a spus primul, un băiat cu pârul negru şi ochi mari, privindu-mâ cu un zîmbet în colţul gurii. A dorit-o ca model, a cerut mănăstirii sâ o aleagă în numele său, pentru a picta o Fecioară perfectă şi...

—... şi a fugit cu ea! l-a întrerupt celălalt. A furat-o din mănăstire şi a fugit cu ea şi cu sora ei de sînge. Apoi s-a instalat împreună cu ele chiar deasupra atelierului lui. Adică un călugăr şi două călugăriţe. Trăieşte cu Lucrezia Buti în pâcat, o pictează ca Fecioară pe altar şi nu-i pasă de nimeni.

Mulţimea din jurul nostru se agita şi se înghiontea.

Ne cereau sâ tâcem. Studenţii rîdeau în hohote.

- Dacâ nu-l avea pe Cosimo de partea lui..., a început primul student, coborîndu-şi vocea într-o şoaptă supusă, dar râu intenţionată.

-...îl arestau pînâ acum! Familia ei l-ar fi tras cu siguranţă la răspundere, dacâ nu şi călugării carmeliţi, alături de întregul oraş.

Celălalt student a clătinat din cap şi şi-a înăbuşit rîsul cu dosul palmei.

Vorbitorul care se afla departe, în faţă, îi sfătuia pe toţi sâ-şi păstreze calmul, sâ lase rezolvarea acestui scandal revoltător pe seama autorităţilor, pentru câ se ştia că în întregul oraş nu s-ar mai fi găsit un pictor de talia lui Fra Filippo, iar Cosimo avea să se ocupe de această problemă la timpul potrivit.

- A fost mereu un om chinuit!

- Chinuit, am şoptit.

Chipul lui mi-a revenit deodată clar în minte: era călugărul pe care-l zărisem cu cîţiva ani înainte în vila lui Cosimo din Via Larga, omul care se străduise cu atîta patima să fie liber, să fie cu femeia iubita pentru un scurt timp. Eram sfişiat de un conflict interior şi de cea mai întunecata spaimă:„Numai de nu i-ar face nici un rău".

- Nu poţi decît să te întrebi..., am auzit o voce dulce în ureche.

M-am întors, dar n-am văzut pe nimeni care mi-ar fi putut vorbi.

Ursula s-a uitat şi ea în jur.

- Ce se întîmplă, Vittorio?

Şoapta s-a auzit din nou, imaterială şi intimă:

- Nu poţi decît să te întrebi unde erau îngerii lui păzitori în ziua în care a comis o astfel de nebunie!

M-am răsucit într-un gest nebun, căutînd să aflu de unde provenea vocea. Oamenii se îndepărtau de mine, gesticulînd iritaţi. Am apucat-o pe Ursula de mînă şi ne-am repezit spre uşi.

Doar cînd am ajuns afară în piaţeta, inima mea a revenit la ritmul ei normal. Nu ştiam că după ce primisem acest sînge nou, mai puteam simţi neliniştea, durerea şi teama.

- Auzi! Să fugă cu o călugăriţă ca să picteze Fecioara! am urlat eu.

- Nu plînge, Vittorio!

- Nu-mi vorbi de parcă aş fi fratele tău mai mic!

După ce i-am adresat aceste cuvinte, m-am simţit cuprins de ruşine. Ea a rămas trăsnită, de parcă i-aş fi tras o palmă. I-am strîns degetele şi le-am sărutat.

- îmi pare rău, Ursula, îmi pare rău!

Am tras-o apoi după mine.

- Unde mergem?

- La casa lui Fra Filippo, la atelierul lui. Nu îmi mai pune întrebări acum!

în cîteva clipe am găsit drumul; ecoul paşilor noştri răsuna pe strada goală. Am ajuns în faţa unor uşi închise, iar lumină nu se zărea decît la etajul trei, de parcă ar fi vrut să o ascundă la înălţime pe iubita lui.

Aici nu se adunase nici o mulţime. Din întuneric, cineva a aruncat cu o mînă de noroi în uşile ferecate, apoi altcineva a lansat o salvă de pietre. Eu m-am dat înapoi, protejînd-o pe Ursula, şi am urmărit cum un trecător s-a repezit înainte, preferind insulte către magazin. în cele din urmă, m-am rezemat de peretele opus, uitîndu-mă în gol, şi am auzit clopotul grav al bisericii sunînd de trei ori la ora 11 noaptea, ceea ce însemna că toată lumea trebuia să părăsească străzile.

Ursula mă aştepta fără să rostească un cuvînt, observînd în tăcere că am privit în sus şi am văzut şi ultima lumină de la fereastra lui Fra Filippo stingîndu-se.

- Eu sînt vinovat. Eu i-am răpit îngerii de lîngă el. De-aceea a făcut aşa o nebunie. Şi pentru ce? Ca să te am pe tine, aşa cum el o are pe călugăriţa aceea?

- Nu ştiu ce vrei să spui, Vittorio. Pentru mine preoţii şi călugăriţele nu reprezintă nimic. Eu nu ţi-am spus niciodată vreun cuvînt care să te rănească, dar voi spune acum. Nu ştiu de ce stai şi plîngi pentru aceşti muritori pe care i-ai iubit. Acum sîntem uniţi şi nici un legămînt bisericesc sau preoţesc nu ne desparte. Să plecăm de aici, iar cînd vei dori să-mi arăţi tablourile acestui pictor la lumina luminării, doar atunci să mă aduci aici, să-i văd pictaţi pe pînză pe îngerii despre care mi-ai vorbit.

Am fost uimit de fermitatea ei. I-am sărutat mîna şi am rugat-o să mă ierte, strîngîndu-i palma la piept.

Nu ştiu cît am stat acolo împreună. S-au scurs multe clipe. Am auzit susurul apei, apoi am desluşit nişte paşi în depărtare, dar erau lucruri fără importanţă, petrecute pe fundalul nopţii în

aglomerata Florenţa, cu palatele sale înalte, cu turnurile pe jumătate dârîmate, cu bisericile sale şi cu miile de suflete adormite.

O lumină m-a trezit din visare. S-a revărsat asupra mea în raze galbene strălucitoare. Mai întîi am văzut o sclipire care a traversat silueta Ursulei, apoi alta, care a luminat strada pe care ne aflam şi mi-am dat seama că se aprinseseră luminile în atelierul lui Fra Filippo.

M-am răsucit chiar cînd zăvorul a prins să alunece cu un scîrţîit prelung. Zgomotul s-a răsfrînt în pereţii întunecaţi. Deasupra noastră nu strălucea nici o lumină, în spatele ferestrelor cu gratii.

Deodată uşile s-au deschis şi, rezemat de perete, în tăcere deplină, am văzut interiorul, o cameră plină cu pînze minunate, toate luminate de numeroase luminări, ca într-o biserica. Mi s-a tăiat respiraţia. Am strîns-o tare în braţe, apoi i-am arătat cu mîna tabloul.

- Uite-i! Sînt amîndoi în *Buna-Vestire!* Vezi îngerii care îngenunchează acolo? îngerii îngenuncheaţi în faţa Fecioarelor!

- îi văd, mi-a răspuns ea plină de respect. Sînt mai frumoşi decît aş fi crezut. Să nu plîngi, Vittorio, decît de dragul frumuseţii lor.

- E un ordin, Ursula? am întrebat-o.

Ochii mei erau deja plini de lacrimi, încît abia distingeam siluetele îngenuncheate ale lui Ramiel şi Setheus. Am încercat să-mi şterg ochii, să-mi limpezesc mintea şi să alung nodul ce mi se pusese în gît, căci miracolul de care mă temusem cel mai tare, dar pe care mi-l dorisem din toată inima, tocmai prinsese contur.

Din pînza tabloului, ei s-au materializat împreună, îngerii mei cu plete blonde şi nimburi aurii. S-au desprins din tablou, uitîndu-se mai întîi la mine, apoi au prins a se mişca, devenind siluete robuste şi păşind pe dalele de piatră din faţa atelierului.

Auzind strigătul Ursulei, mi-am dat seama că şi ea observase aceeaşi serie de gesturi miraculoase. Şi-a dus mîna la gură.

Pe chipurile lor nu se citea nici o urmă de tristeţe sau de mînie. S-au uitat la mine, iar privirea lor blîndă a fost singura acuză pe care mi-au adus-o vreodată.

- Pedepsiţi-mă, am şoptit. Pedepsiţi-mă luîndu-mi vederea, ca să nu mai văd niciodată atîta frumuseţe.

Ramiel a clătinat din cap, urmat de Setheus. Stăteau unul alături de celălalt, ca întotdeauna, cu veşmintele lor bogate plutind uşor, în timp ce ei nu făceau decît să mă privească.

- Atunci, spuneţi-mi ce se întîmpla! Ce merit am de v-aţi arătat din nou? Cum se face că vă văd, în toată splendoarea voastră?

Plîngeam iar ca un copil chiar dacă Ursula mă privea, chiar dacă reproşul ei tăcut îmi spunea să mă comport ca un bărbat. Nu îmi puteam opri lacrimile.

- Cum de va mai pot vedea?

- Ne vei vedea mereu, mi-a răspuns Ramiel cu blîndeţe.

- Ori de cîte ori te vei uita la una dintre picturile lui, ne vei vedea pe noi sau pe semenii noştri.

Nu mă judecau deloc pentru faptele mele. îmi vorbeau cu aceeaşi seninătate şi blîndeţe cu care mă trataseră mereu. Şi încă nu v-am spus tot. în spatele lor, prinzînd un contur întunecat, i-am văzut pe propriii mei îngeri păzitori, cu chipurile lor ca fildeşul, învăluiţi în mantiile albastre. Cît de profundă şi de dispreţuitoare le era privirea! Şi totuşi, le lipsea intensitatea care însoţeşte la oameni aceste pasiuni. Priviri străine, ca de gheaţă.

Un strigat aproape că mi-a scăpat printre buze. N-am avut lotuşi îndrăzneala de a tulbura liniştea nopţii care domnea deasupra miilor de acoperişuri acoperite cu şindrila, deasupra dealurilor şi păşunilor, sub cerul înstelat.

întreaga clădire a părut să prindă viaţă. Pînzele sclipitoare în corola de lumină ce le înconjura păreau a fi scuturate de un cutremur. Mastema a apărut dintr-o dată în faţa mea, iar camera s-a îndepărtat şi s-a estompat, în timp ce toţi îngerii mai mici au dispărut de lîngă el, de parca ar fi fost luaţi de vînt.

Valul de lumină i-a aprins minunatele aripi aurii pe măsură ce se întindeau, umplînd spaţiul vast şi conferindu-i amploare, iar coiful său roşu sclipea de parcă ar fi fost în flăcări; Mastema şi-a scos sabia din teacă.

M-am dat înapoi şi am împins-o pe Ursula în spatele meu. Am lipit-o de peretele umed şi am ţinut-o acolo, în siguranţă, cu braţele larg întinse astfel încît să nu mi-o poată răpi nimeni.

- Aha, deci mai degrabă ai merge în iad decît să o laşi să moară! mi-a zîmbit Mastema, dînd din cap.

- Aşa este! Nu am de ales!

- Ba da!

- Nu o lua pe ea! Omoară-mă pe mine şi trimite-mă în iad, dar ei mai acordă-i o şansă!

Ursula îmi plîngea pe umăr, cu degetele încleştate în părul meu, de parcă n-ar fi vrut să-mi dea drumul niciodată.

- Omoară-mă acum! Taie-mi capul şi trimite-mă la Judecata de Apoi, în faţa Domnului, ca să îl implor să o ierte! Te rog, Mastema, nu o ucide pe ea! Ea nu ştie să ceară iertare. încă nu a învăţat cum.

Ţinînd sabia ridicată, s-a întins şi m-a apucat de guler, trăgîndu-mă spre el. Am simţit-o şi pe ea venind după mine. El m-a privit mîniat, cu ochii sclipind.

- Cînd va învăţa? Dar tu cînd vei învăţa?

Ce-aş fi putut spune? Ce-aş fi putut face?

- Te voi învăţa eu, Vittorio, ca să ştii cum să ceri iertare în fiecare noapte a vieţii tale. Te voi învăţa eu, mi-a şoptit mînios Mastema.

Am simţit cum sînt ridicat în aer, veşmintele îmi fluturau în vînt, iar mîinile ei micuţe se prinseseră de mine. Astfel, eram purtaţi pe străzi, cînd, dintr-o dată, în faţa noastră s-a ivit un grup de oameni care ieşeau beţi dintr-un magazin de vinuri, un amestec de chipuri obişnuite şi de veşminte cenuşii.

- Ii vezi, Vittorio? Ii vezi pe cei cu care te hrăneşti?

- îi văd, Mastema. Am încercat sâ îi găsesc mîna, sâ o iau în braţe pentru a o proteja. îi vâd.

- în fiecare dintre ei, Vittorio, se află un suflet uman, pe care îl vâd şi în tine, şi în ea. Ştii despre ce vorbesc, Vittorio? Poţi sâ-ţi dai seama?

Nu am îndrâznit sâ răspund. Grupul s-a împrăştiat în piaţeta scăldata în lumina lunii şi s-a apropiat totodată de noi.

- O scînteie din forţa divină care ne-a creat pe toţi se regăseşte în fiecare dintre ei. O scînteie de mister, de divinitate, o scînteie de creaţie.

- Ah, Doamne! am strigat. Priveşte-i, Ursula!

Fiecare dintre ei, bărbat, femeie, tînâr sau bâtrîn, era învăluit într-o puternică lumină aurie. Lumina emana dinăuntrul lor şi înconjura fiecare siluetă: era un înveliş luminos care lua forma fiinţei respective, independent de aceasta. întreaga piaţetă era plinâ de astfel de luminiţe aurii.

M-am uitat la propriile mîini, care erau şi ele înconjurate de acest înveliş supranatural de lumină, ca o prezenţă hrănitoare şi plăcută, o vîlvâtaie preţioasă, imposibil de stins.

M-am răsucit, împiedicîndu-mâ în propriile veşminte, şi am vâzut această scînteie învâluind-o pe Ursula. Am vâzut-o respirînd şi vieţuind in interiorul acestui înveliş luminos, apoi, întorcîndu-mă spre mulţime, i-am văzut pe toţi învăluiţi în luminiţele lor, şi am ştiut pe dată câ aşa îi voi vedea pe vecie. Nu voi mai vedea niciodată nişte simple fiinţe umane, fie ele

monstruoase sau cinstite, fârâ sâ zâresc această aură orbitoare, de foc, a sufletului lor.

- într-adevăr, o vei vedea mereu! Ori de cîte ori te vei hrăni precum cea mai netrebnică bestie a lui Dumnezeu, ori de cîte ori vei sfîşia o beregată cu colţii tăi blestemaţi, ori de cîte ori le vei bea sîngele, vei vedea această lumină pîlpîind şi luptîndu-se, iar cînd inima se va opri, iar tu îţi vei satisface foamea, vei vedea lumina stingîndu-se.

M-a lăsat sâ mâ îndepărtez de el.

Am fugit ţinînd-o de mînâ pe Ursula. Am alergat spre Arno, spre pod, spre tavernele care puteau sâ mai fie încă deschise, dar înainte de a vedea flacăra sufletelor de acolo, am văzut luminiţele sufletelor care se ascundeau în spatele miilor de ferestre sau al uşilor ferecate.

Am ştiut atunci câ el grăise adevărul. Voi vedea pe vecie acea lumină. Voi vedea mereu lumina Creatorului în fiecare om care avea să-mi iasă în cale, în fiecare om pe care aveam sâ-l ucid.

Ajuns la rîu, m-am întins peste balustrada de piatră. Am plîns, iar plînsul meu şi-a găsit ecoul peste ape, pînâ la zidurile cetăţii. Eram copleşit de durere, iar prin întuneric am zârit îndreptîndu-se spre mine un copil care mergea agale, un cerşetor care dorea sâ-mi ceară bani sau mîncare sau orice fel de ajutor aş fi fost dispus sâ-i dau; lumina lui scînteia şi dansa nepreţuită în noapte.

11

Iar întunericul nu 1-a putut cuprinde

De-a lungul anilor, ori de cîte ori vedeam una dintre creaţiile minunate ale lui Fra Filippo, îngerii prindeau viaţă pentru mine. Dura doar o clipă, destul cît să simt o împunsătură în inimă, destul cît să-mi sîngereze sufletul ca străpuns de un ac.

Mastema nu a apărut în picturile lui Fra Filippo decît cîţiva ani mai tîrziu, pe cînd acesta lucra la fel de înverşunat şi de bătăios ca întotdeauna pentru Piero, fiul lui Cosimo, trecut în lumea celor drepţi.

Fra Filippo nu a renunţat niciodată la iubita lui călugăriţă, Lucrezia Buti, şi s-a spus că fiecare Fecioară pe care a pictat-o - şi au fost multe la număr - a avut chipul ei minunat. Lucrezia i-a născut lui Fra Filippo un fiu, care a devenit pictor sub numele de Filippino şi ale cărui lucrări, la fel de minunate, evocau tot îngeri, îngeri care îmi întîlneau pentru o clipă privirea atunci cînd cădeam în meditaţie în faţa pînzelor, trist şi dezamăgit, plin de iubire şi de teamă.

Filippo a murit, în 1469, în oraşul Spoleto şi aşa a luat sfîrşit viaţa unuia dintre cei mai mari pictori din lume, cel care a fost la vremea sa torturat pentru fraudă, cel care a fâcut orgii într-o mănăstire, cel care a pictat-o pe Maria ca Fecioara înspăimîntatâ, ca Madona nopţii de Crăciun sau ca Regina raiului, Regina tuturor sfinţilor.

Iar eu, cinci sute de ani mai tîrziu, nu m-am îndepărtat niciodată prea mult de oraşul unde se născuse Filippo, iar epoca vieţii lui este numită şi acum Vîrsta de Aur.

Aurul pe care îl vad atunci cînd mâ uit la tine, cititorule.

Aurul pe care îl vâd în fiecare bârbat, femeie sau copil.

Vâd aurul celest învăpăiat pe care Mastema mi l-a dezvăluii Vâd această aură ce te înconjoară, susţinîndu-te, protejîndu-te şi dansînd cu tine, chiar dacâ tu nu o vezi sau nu îţi pasâ de ea.

Din acest turn al Toscanei privesc pâmînturile şi zăresc în depărtare, dincolo de vâi, strălucirea de aur a fiinţelor umane, vitalitatea sclipitoare a sufletelor vii.

Aceasta este povestea mea.

Ce părere aveţi?

Vedeţi straniul conflict care mâ sfîşie? Aţi înţeles care este dilema mea?

Daţi-mi voie sâ vâ explic.

Amintiţi-vâ de momentele în care v-am povestit despre tatăl meu, despre cum călăream împreună în pădure şi discutam despre Fra Filippo, iar tata m-a întrebat ce anume mâ atrăgea la călugărul acela. I-am spus câ mâ atrăgea natura lui dualâ şi zbuciumul lui, deoarece acestea aduceau o expresie inegalabila de suferinţă pe chipurile pictate de el.

Filippo a fost ca o furtună dezlănţuită. La fel şi eu.

Tatăl meu, un bârbat cu gîndirea mai simplă şi spiritul echilibrat, a zîmbit.

Dar ce legătură au aceste lucruri cu povestea mea?

După cum v-am spus, sînt un vampir; sînt o creatură care se hrăneşte cu viaţa muritorilor. Trăiesc în întuneric, în ţinutul meu de baştină, în umbrele castelului în care m-am născut, iar Ursula este mereu alături de mine, câci cinci sute de ani nu înseamnă prea mult pentru o iubire atît de puternică precum este a noastră.

Sîntem demoni. Sîntem damnaţi. Dar oare nu am văzut şi nu am înţeles lucruri valoroase, pe care ţi le-am prezentat aici? Nu ţi-am descris un conflict atît de plin de zbucium, încît am creat o imagine plină de strălucire şi de culoare, asemenea

lucrărilor lui Fra Filippo? Oare nu am brodat, ţesut şi poleit lucrarea mea pentru tine? Oare nu am sîngerat?

Citeşte povestea mea şi apoi sâ-mi spui câ nu te-a îmbogăţit cu nimic. Nu te voi crede.

Cînd mâ gîndesc la Filippo şi la Lucrezia, precum şi la celelalte păcate nesăbuite ale sale, mâ întreb cum le-aş putea separa de grandoarea picturilor lui. Cum pot ignora încălcarea jurâmintelor, înşelăciunile şi ciorovâielile sale gîndindu-mâ la splendoarea pe care a oferit-o lumii?

Nu vreau sâ spun câ sînt şi eu un pictor minunat. Nu sînt atît de nesăbuit. Dar vreau sâ spun câ, din durerea mea, din nebunia şi din pasiunile mele, s-a născut o viziune, pe care o voi purta mereu cu mine şi pe care ţi-o dăruiesc ţie.

Este o viziune asupra fiecărei fiinţe omeneşti, plină de foc şi mister, o viziune pe care nu o pot nega, evita sau uita. O viziune care nu va dispărea niciodată şi care mâ va urmări pe vecie.

Unii scriu despre îndoieli şi întuneric.

Alţii, despre lipsa de noimâ şi despre linişte.

Eu scriu despre inefabila flacără celestă care arde în fiecare dintre voi.

Eu scriu despre o sete de sînge care nu se ostoieşte niciodată, despre cunoaştere şi despre preţul acesteia.

Luaţi aminte: lumina se află înăuntrul vostru. Eu o vâd. O vâd în fiecare dintre voi şi aşa va fi mereu. O vâd atunci cînd sînt înfometat, cînd mă lupt, cînd ucid. O vâd pîlpîind şi stingîndu-se în braţele mele cînd mâ înfrupt.

Imaginaţi-vâ, aşadar, ce ar însemna pentru mine sâ vâ omor pe unul dintre voi!

Rugaţi-vâ sâ puteţi vedea lumina în cei din jurul vostru şi asta nu cu preţul crimei sau al dezonoarei. Va doresc sâ nu aveţi de plătit un preţ atît de scump. Lâsaţi-mâ pe mine sâ ispăşesc şi păcatele voastre!

Bibliografie selectată şi adnotată

Am mers la Florenţa ca să primesc acest manuscris direct de la Vittorio di Raniari. Mâ aflam pentru a patra oarâ în oraş şi împreună cu Vittorio m-am decis sâ citez aici cîteva cărţi pentru aceia dintre dumneavoastră care ar dori sâ ştie mai multe despre Vîrsta de Aur din Florenţa şi despre Florenţa însăşi.

Daţi-mi voie sâ vâ recomand prima şi cea mai importantă dintre toate, superba *Public Life in Renaissance Florence (Viaţa publică in Florenţa renascentistă)* de Richard C. Trexler, publicată de Cornell University Press.

Profesorul Trexler a mai scris şi alte cărţi minunate despre Italia, dar aceasta este deosebit de amânunţitâ şi dâtâtoare de inspiraţie, cel puţin pentru mine, deoarece analizele şi detaliile oferite de profesorul Trexler privind Florenţa m-au ajutat să înţeleg propriul meu oraş, New Orleans, din Louisiana, mai bine decît orice altă lucrare scrisă special despre acest subiect.

New Orleans, la fel ca Florenţa, este un oraş al spectacolelor publice, al ritualurilor şi al zilelor de sărbătoare, al festivităţilor comune şi al credinţei. Este aproape imposibil de descris, în mod realist, celor care nu au fost niciodată aici, New Orleans-ul, cu sărbătorile lui de Mardi Gras, de Ziua Sfîntului Patrick şi cu festivalul anual de jazz. Erudiţia deosebită a profesorului Trexler mi-a dat instrumentele necesare sâ adun opinii şi observaţii despre lucrurile la care ţin cel mai mult.

Printre alte lucrări ale profesorului Trexler se numără şi *Journey of the Magi: Meanings in History of a Christian Story (Călătoria magilor: semnificaţiile istorice ale unei poveşti creştine),* o lucrare pe care am descoperit-o recent. Cititorii familiarizaţi cu romanele mele anterioare îşi pot aminti relaţia intensă şi blasfematoare dintre personajul meu, vampirul Armând, şi tabloul florentin *Procesiunea magilor* pictat de Benozzo Gozzoli pentru Piero de Medici, care poate fi văzut astăzi în toată splendoarea sa la Florenţa.

în ceea ce-l priveşte pe marele pictor Fra Filippo Lippi, vă recomand biografia lui scrisă de pictorul Vasari, care conţine amănunte bogate, deşi autenticitatea lor nu a fost stabilită.

De asemenea, mai există şi minunata carte *Filippo Lippi,* publicată de Scala, cu un text de Gloria Fossi, care se găseşte tradusă în numeroase limbi în Florenţa şi în alte oraşe din Italia. Singura carte pe care o mai ştiu dedicată în exclusivitate lui Filippo este uriaşa Fra *Filippo Lippi* de Jeffrey Ruda, care are ca subtitlu „Viaţa şi creaţiile, cu un catalog complet". Este publicată de Phaidon Press în Marea Britanie şi distribuită în Statele Unite de Harry N. Abrams.

Cele mai plăcute cărţi pentru marele public pe care le-am citit despre Florenţa şi despre familia Medici sînt cele ale lui Christopher Hibbert, printre care se numără *Florence: The Biography of a City (Florenţa: biografia unui oraş),* publicată de Norton, şi *The House of Medici: Its Rise and Fall (Casa de Medici: mărirea şi decăderea ei),* publicată de Morrow.

Alte lucrări: *The Medici of Florence: A Family Portrait (Medici din Florenţa: un portret de familie)* de Emma Micheletti, publicată de Becocci Editore; *The Medici (Familia Medici)* de James Cleugh, publicata iniţial în 1975, este disponibilă prin Bames & Noble.

Există numeroase cărţi populare despre Florenţa şi Toscana jurnale de călătorie, amintiri dragi şi omagii aduse acestor oraşe. Sursele primare ale traducerilor - adică scrisori, jurnale şi povestiri scrise în timpul Renaşterii în Florenţa - se găsesc pretutindeni în biblioteci şi pe rafturile librăriilor.

în încercarea de a reda corect citatele date de Vittorio din Toma d'Aquino, am folosit traducerea lucrării *Summa Theologize* făcuta de Părinţii Eparhiei Dominicane Anglicane. în ceea ce-l priveşte pe Sfintul Augustin, am utilizat traducerea cărţii *The City of God (Cetatea lui Dumnezeu)* a lui Henry Bettenson, publicata de Penguin Books.

Vreau sâ-i avertizez pe cititori sâ evite lucrările abreviate ale operelor Sfintului Augustin. Augustin a trăit într-o lume păgînâ unde cei mai exigenţi creştini credeau încâ în existenţa demonică a zeilor păgîni căzuţi. Pentru a înţelege Florenţa şi romantismul ei de secol al XV-lea cu bucuria şi libertatea unei moşteniri clasice, Sfîntul Augustin şi Toma d'Aquino trebuie înţeleşi în contextul deplin al epocii lor.

Pentru cei care doresc sâ citească mai multe despre fabulosul muzeu din San Marco, există nenumărate lucrări despre Fra Angelico, cel mai faimos pictor al mănăstirii, cu descrieri şi detalii referitoare la clădire. De asemenea, se găsesc cărţi despre arhitectura întregii Florenţe. Sînt foarte recunoscătoare atît pentru existenţa muzeului din San Marco, care adăposteşte operele arhitectonice minunat conservate ale lui Michelozzo, atît de preţuit în acest roman, cît şi pentru publicaţiile despre arta şi arhitectura mănăstirii, care se gâsesc la librăria din acest muzeu.

în final, daţi-mi voie sâ adaug un lucru: dacâ lui Vittorio i s-ar fi cerut sâ numească o înregistrare de muzica renascentistă care surprinde cel mai bine atmosfera Liturghiei Mari şi a Comuniunii la care a fost martor la Curtea Pocalului de Rubin, ar fi indicat fârâ îndoială *All Souls Vespers (Vecernia tuturor*

sufletelor), muzica recviemului de la Catedrala din Cordoba, interpretată de Orchestra Renascentistă dirijată de Richard Cheetham - deşi, trebuie sâ recunosc, această muzică este descrisă ca datînd din jurul anului 1570, la cîţiva ani dupâ înfiorătorul supliciu al lui Vittorio. înregistrarea se găseşte sub marca Veritas, prin intermediul Virgin Classics din Londra şi New York.

In încheierea acestor note, daţi-mi voie sâ prezint un ultim citat din *Cetatea lui Dumnezeu* a Sfîntului Augustin:

> **Pentru câ Dumnezeu nu ar fi creat niciodată omul, ca sâ nu mai vorbim de înger, dacă ar fi ştiut ce soartă sumbră îl aşteaptă sau dacâ nu ar fi ştiut, în acelaşi timp, în ce fel va da acestor creaturi un folos, îmbogăţind astfel cursul istoriei lumii, aşa cum antiteza înfrumuseţează un poem.**

Eu, personal, nu ştiu dacâ Sfintul Augustin are sau nu dreptate.

Dar cred un lucru: merită să încercăm sâ facem un tablou, un roman... sau un poem.

ANNE RICE

CUPRINS

1. Cine sînt eu, de ce scriu şi ce unnează..... 9
2. Scurta mea viaţă de muritor, frumuseţea oraşului Florenţa şi splendoarea micii noastre curţi - lucrurile pe care le-am pierdut..... 16
3. în care nenorocirea se pogoară asupra noastrâ 37
4. în care descopăr noi mistere, sînt sedus şi îmi umplu sufletul de un amarnic curaj..... 59
5. Preţul liniştii şi preţul răzbunării..... 83
6. Curtea Pocalului de Rubin..... 103
7. Colivia..... 120
8. Recviem sau sfîntul sacrificiu al Liturghiei, aşa cum nu mi-aş fi închipuit-o niciodată..... 134
9. Şi îngerii mi-au vorbit..... 148
10. în care stau de vorbă cu fiii cei neprihăniţi şi puternici ai lui Dumnezeu..... 163
11. *„JŞi lumina luminează in întuneric, şi întunericul nu a cuprins-o."*..... 189
12. Şi nu mă duce în ispită..... 211
13. Mireasa-fecioarâ..... 221
14. Prin fereastra întunecată..... 230
15. Concepţia imaculata..... 233
16. Iar întunericul nu 1-a putut cuprinde..... 242

Bibliografie selectată şi adnotată..... 245